

DIARI DE SESSIONS DEL PARLAMENT DE CATALUNYA

V legislatura

Terçer període

Sèrie P - Número 30

Dijous, 14 de novembre de 1996

Ple del Parlament

PRESIDÈNCIA DEL M. H. SR. JOAN REVENTÓS I CARNER

Sessió plenària núm. 23, segona i darrera reunió

Í N D E X

Moció

subsegüent a la interpellació al Consell Executiu sobre el cooperativisme agrari

Moció

subsegüent a la interpellació al Consell Executiu sobre els plans comarcals de muntanya
aprovats per al període 1996-2000

Moció

subsegüent a la interpellació al Consell Executiu sobre la xarxa elèctrica
d'alta tensió a Catalunya

Moció

subsegüent a la interpellació al Consell Executiu sobre la situació econòmica
de les finances i els pressupostos de la Generalitat

Moció

subsegüent a la interpellació al Consell Executiu sobre la política d'habitatge juvenil,
especialment pel que fa referència a l'Oficina d'Ajut per a l'Adquisició d'Habitatge

Moció

subsegüent a la interpellació al Consell Executiu sobre l'assistència sanitària
i els serveis d'urgències

S U M A R I

La sessió, suspesa ahir, es reprèn a les deu del matí i onze minuts.

1. Moció subsegüent a la interpellació al Consell Executiu sobre el cooperativisme agrari (Tram. 302-00047/05) (Punt dotzè de l'ordre del dia.)

<i>Presentació:</i> Sr. Iglesias i Sala (CiU).	1832
— <i>Esmena del G. P. d'Iniciativa per Catalunya - Els Verds</i> (núm. 1)	
<i>Torn a favor:</i> Sr. Gimeno i Sanz.	1833
— <i>Esmena del G. Mixt</i> (núm. 2)	
<i>Torn a favor:</i> Sr. Tugues i Boliart.	1835
<i>Posició del G. P. d'Esquerra Republicana de Catalunya:</i> Sr. Ausàs i Coll.	1836
<i>Posició del G. P. Popular:</i> Sr. Fabregat i Vidal.	1837
<i>Posició del G. Socialista:</i> Sr. Vilalta i Oliva.	1837
<i>Posició del grup presentant:</i> Sr. Iglesias i Sala (CiU), el qual, tot seguit, proposa una esmena transaccional.	1838
<i>El secretari segon llegeix l'esmena transaccional a la Moció.</i>	1838
<i>Votació de l'esmena transaccional:</i> aprovada per unanimitat.	1839

2. Moció subsegüent a la interpellació al Consell Executiu sobre els plans comarcals de muntanya aprovats per al període 1996-2000 (Tram. 302-00048/05) (Punt tretzè de l'ordre del dia.)

<i>Presentació:</i> Sr. Fabregat i Vidal (P).	1839
— <i>Esmena del G. P. d'Iniciativa per Catalunya - Els Verds</i> (núm. 1)	
<i>Torn a favor:</i> Sr. Riera i Gassiot, el qual, tot seguit, n'anuncia la retirada.	1839
— <i>Esmenes del G. P. de Convergència i Unió</i> (núms. 2 a 5)	
<i>Torn a favor:</i> Sr. Gavín i Valls.	1840
— <i>Esmenes del G. P. d'Esquerra Republicana de Catalunya</i> (núms. 6 a 9)	
<i>Torn a favor:</i> Sr. Ausàs i Coll.	1841
<i>Posició del G. Mixt:</i> Sr. Tugues i Boliart.	1842
<i>Posició del G. Socialista:</i> Sr. Ganyet i Solé.	1844
<i>El president saluda el president del Consell General del Poder Judicial i president del Tribunal Suprem de Justícia, excellentíssim senyor don Francisco Javier Delgado Barrio, i el president del Tribunal Superior de Justícia de Catalunya, excellentíssim senyor Guillem Vidal i Andreu.</i>	1845
<i>Posició del grup presentant:</i> Sr. Fabregat i Vidal (P), el qual, tot seguit, proposa diverses esmenes transaccionals.	1845
<i>El secretari primer llegeix les esmenes transaccionals a la Moció.</i>	1845
<i>Votació del text amb les esmenes transaccionals incorporades:</i> aprovades per unanimitat.	1845

3. Moció subsegüent a la interpellació al Consell Executiu sobre la xarxa elèctrica d'alta tensió a Catalunya (Tram. 302-00049/05) (Punt catorzè de l'ordre del dia.)

<i>Presentació:</i> Sra. De Madre Ortega (S).	1846
— <i>Esmena del G. P. de Convergència i Unió</i> (núm. 1)	
<i>Torn a favor:</i> Sr. Mutjé i Pujol.	1847
<i>Posició del G. Mixt:</i> Sr. Morera i Tanyà.	1848
<i>Posició del G. P. d'Esquerra Republicana de Catalunya:</i> Sr. Portabella i Calvete.	1849
<i>Posició del G. P. d'Iniciativa per Catalunya - Els Verds:</i> Sr. Guillot i Miravet.	1850
<i>Posició del G. P. Popular:</i> Sr. Francàs i Porti.	1851
<i>Posició del grup presentant:</i> Sra. De Madre Ortega (S), la qual accepta l'esmena presentada.	1851
<i>Votació amb l'esmena incorporada:</i> aprovada per unanimitat.	1852

4. Moció subsegüent a la interpellació al Consell Executiu sobre la situació econòmica de les finances i els pressupostos de la Generalitat (Tram. 302-00050/05) (Punt quinzè de l'ordre del dia.)

<i>Presentació:</i> Sr. Carnicer i Vidal (S).	1852
— <i>Esmena del G. P. de Convergència i Unió</i> (núm. 1)	
<i>Torn a favor:</i> Sr. Escudé i Pladellourens.	1853

<i>Posició del G. Mixt:</i> Sr. Morera i Tanyà.	1854
<i>Posició del G. P. d'Esquerra Republicana de Catalunya:</i> Sr. Huguet i Biosca.	1855
<i>Posició del G. P. d'Iniciativa per Catalunya - Els Verds:</i> Sr. Novella i Izquierdo.	1856
<i>Posició del G. P. Popular:</i> Sr. Ros i Casas.	1857
<i>Posició del grup presentant:</i> Sr. Carnicer i Vidal (S).	1858
<i>Posició del grup esmenant:</i> Sr. Escudé i Pladellorens (S).	1858
<i>Votació:</i> rebutjada per 48 vots a favor, 58 en contra i cap abstenció.	1859

5. Moció subsegüent a la interpellació al Consell Executiu sobre la política d'habitatge juvenil, especialment pel que fa referència a l'Oficina d'Ajut per a l'Adquisició d'Habitatge (Tram. 302-00051/05) (Punt setzè de l'ordre del dia.)

<i>Presentació:</i> Sr. Lora i Lillo (IC-EV).	1859
— <i>Esmenes del G. Socialista</i> (núms. 1 i 2)	
<i>Torn a favor:</i> Sr. Oliart i Pons.	1860
— <i>Esmenes del G. P. de Convergència i Unió</i> (núms. 3 i 4)	
<i>Torn a favor:</i> Sr. Pont i Puntigam.	1861
— <i>Esmenes del G. P. Popular</i> (núms. 5 a 7)	
<i>Torn a favor:</i> Sr. Sirera i Bellés.	1862
<i>Posició del G. Mixt:</i> Sr. Bosch i Garcia.	1863
<i>Posició del G. P. d'Esquerra Republicana de Catalunya:</i> Sr. Ferrer i Gironès.	1863
<i>Posició del grup presentant:</i> Sr. Lora i Lillo (IC-EV), el qual, tot seguit, accepta les esmenes núms. 1, 2 i 4 i demana de reordenar els punts de la Moció.	1864
<i>Votació dels punts 1 al 4 de la Moció:</i> rebutjats per 44 vots a favor, 57 en contra i cap abstenció.	1866
<i>Votació del punt 5 amb l'esmena núm.4 incorporada:</i> aprovat per unanimitat.	1866
<i>Votació de les esmenes núms. 1 i 2:</i> rebutjades per 43 vots a favor, 51 en contra i 7 abstencions.	1866

6. Moció subsegüent a la interpellació al Consell Executiu sobre l'assistència sanitària i els serveis d'urgències (Tram. 302-00052/05) (Punt dissetè de l'ordre del dia.)

<i>Presentació:</i> Sra. Mayol i Beltran (IC-EV).	1866
— <i>Esmenes del G. Socialista</i> (núms. 1-5)	
<i>Torn a favor:</i> Sra. Figueras i Siñol.	1868
<i>Posició del G. Mixt:</i> Sr. Bosch i Garcia.	1869
<i>Posició del G. P. d'Esquerra Republicana de Catalunya:</i> Sr. Benach i Pascual.	1870
<i>Posició del G. P. Popular:</i> Sr. Bonet i Palau.	1871
<i>Posició del G. P. de Convergència i Unió:</i> Sr. Fernández i Burgui.	1871
<i>Posició del grup presentant:</i> Sra. Mayol i Beltran (IC-EV), la qual proposa diverses esmenes transaccionals.	1871
<i>Posició del grup esmenant:</i> Sra. Figueras i Siñol (S).	1872
<i>Votació:</i> rebutjada per 42 vots a favor, 53 en contra i cap abstenció.	1872

La sessió s'aixeca a tres quarts de tres de la tarda i cinc minuts.

SESSIÓ PLENÀRIA NÚM. 23.2

La sessió, suspesa ahir, es reprèn a les deu del matí i onze minuts. Presideix el president del Parlament, acompanyat de tots els membres de la Mesa, la qual és assistida per l'oficial major i per la lletrada Sra. Andreu i Fornós.

Al banc del Govern seuen els consellers de la Presidència, de Política Territorial i Obres Públiques i de Benestar Social.

El president

Es reprèn la sessió.

Moció subsegüent a la interpellació al Consell Executiu sobre el cooperativisme agrari

El dotzè punt de l'ordre del dia és: Moció subsegüent a la interpellació al Consell Executiu sobre el cooperativisme agrari, presentada pel Grup de Convergència i Unió. Per exposar-la, té la paraula el diputat senyor Francesc Iglesias, per un temps límit de deu minuts.

El Sr. Iglesias i Sala

Moltes gràcies, senyor president. Il·lustres senyores diputades, senyors diputats, en la interpellació que varem substanciar en el darrer Ple, aquest diputat i el grup que representa, recollint una inquietud del sector del cooperativisme agrari de Catalunya, plantejava una valoració al Govern i al conseller d'Agricultura, Ramaderia i Pesca, i també uns interrogants, sobre l'estat del Pla de reestructuració de cooperatives agràries, que neix, recordem, arran d'unes resolucions d'aquest Parlament en el debat general de política agrària de l'any 92 i que concretava l'Ordre de 13 d'abril de 1993. Interrogants o valoracions que demanàvem al Govern, després de tres anys, que era el termini de funcionament d'aquest Pla de reestructuració, que en la resposta de l'honorable conseller vam constatar dues coses. Una, una valoració pròpia que fèiem, positiva, de l'existència del mateix Pla per la sinergia o la dinàmica que havia provocat en el sector de cooperatives, en el sentit de plantejar-se entre elles les agrupacions, les reestructuracions, els sectors de comercialització, etcètera. Recordàvem en el debat de política general del 92 que aquest sector, en el món de la producció agrària catalana, el de les cooperatives, en determinades branques del sector, representava entre un 75 i un 80% de la producció total de Catalunya, però que el mateix sector només comercialitzava un 17% d'aquesta producció.

També era de relleu o es posava en relleu la quantificació d'un elevat nombre de cooperatives, cinc-centes, al voltant de cinc-centes, es parlava l'any 92, de primer grau, i una vintena de segon grau. Què ha passat després d'aquests tres anys de l'aplicació d'aquest Pla de reestructuració? Ens ho deia el conseller en la seva resposta, però cal potser avui entrar-hi quant a les xifres, perquè pensem que pot ser prou eloqüent en el sentit de la conveniència de la pròrroga del Pla: que actualment, d'aquestes cinc-centes cooperatives, per les últimes dades, cinc-centes de primer grau, estem al voltant de

les quatre-centes trenta; de les vint de segon grau, en aquest moment n'hi ha unes divuit. Però, tot i així, penso que allò important, l'anàlisi, tot i que les partides pressupostàries previstes en aquella comissió interdepartamental –que després va generar la comissió tècnica, amb la participació del mateix sector amb les agrupacions professionals agràries i amb la Federació de Cooperatives de Catalunya–..., havia fet una quantificació de 3.600, 3.700 milions, que en la realitat els projectes aprovats per la comissió tècnica pujaven, en números rodons, per sobre dels 2.800 milions. Ens deia el conseller –i aquesta era una de les qüestions que havia provocat una certa inquietud en el sector– que, d'aquests 2.800 milions de projectes aprovats, en números rodons també, uns 1.900 estaven pagats i que hi havia 900 milions i escaig pendents. D'aquests 900 milions i escaig, uns 400 i escaig són de projectes en curs, i alguns d'ells certificats –per tant, pendents de pagament–, i uns 400 i escaig que en la mateixa ponència o comissió tècnica tenien la seva aprovació, però no s'havien començat a executar perquè estava prevista la seva execució en el transcurs del 1997. Per tant, el Pla, en certa manera, no quedava tancat al final dels tres anys, sinó que hi quedava aquesta cua en alguns temes pendents de pagament, ja certificats, i alguns projectes encara pendents d'execució, per tant, pendents de certificació.

Però el conjunt de les xifres, i més si tenim en compte que el mateix Pla ja ha aportat al sector, o hi haurà aportat acabat aquest trienni, del primer Pla del Decret del 93, uns 2.800 milions de pessetes..., les sinergies generades pels mateixos projectes, penso que és de prou interès ressaltar que, sigui a través d'ajuts complementaris de la ZOE, o sigui a través dels fons europeus del FEOGA, o també, si afegim que a partir de projectes de reestructuració, de concentració, de comercialització, també havien generat com a aportació complementària del sector crèdits per sobre de 2.000 milions de l'Institut Català del Crèdit Agrari..., pensem que al final..., no al final, sinó a punt del final d'aquest Pla, diguem-ne, de reestructuració de l'Ordre del 93, ha revertit en el sector de cooperatives 5 milions, per sobre de 5 milions, entre els mateixos fons del Pla, més els ajuts complementaris de les sinergies del FEOGA i les ZOE i alguns altres, i uns 2.000 milions més de crèdits, amb unes cent quaranta i escaig operacions de crèdit de l'ICCA a les cooperatives. El conjunt se'n va per sobre dels 7.000 milions, una xifra que, revertida en aquest sector, pot haver obert un camí, que no tancat. Per això el motiu de la nostra interpellació i de la Moció subsegüent que avui presentem a aquesta cambra.

Pensem que el camí iniciat és positiu, però que, evidentment, no s'ha acabat; que la reflexió que feia aquest diputat que us parla, en el sentit que, si bé en tot el món de la producció, la competència en el món internacional europeu i –últimament en aquest sector també per la influència dels acords del GATT– ja internacional fora, fins i tot, del context europeu, en tots els sectors productius, la reconversió o la reestructuració es fa necessària, molt més evident en el sector agrari, que una entrada a la Unió Europea, amb unes condicions no prou favorables per al sector agrícola de l'Estat espanyol en relació amb els altres països que havien entrat abans i estaven en una posició molt més favorable pels

mateixos suports de la Unió Europea, feien que la reconversió, la reestructuració, l'enfocament de noves línies més en un sentit empresarial, productiu, competitiu i, sobretot, de comercialització, es fa pràcticament imprescindible, i és el que dèiem, que és un sector en reconversió permanent el que justifica la reflexió dels grups de la cambra, i que traslladem al Govern, de la conveniència de la pròrroga del Pla.

Quin tipus de pla? L'experiència, la participació del mateix sector... El conseller ens deia que, de totes les propostes dels seixanta-nou projectes que al llarg d'aquests tres anys s'han aprovat, un 99% dels projectes aprovats han sigut propostes de la Comissió tècnica, amb la participació del mateix sector, com he dit abans, de la Federació de Cooperatives i de les associacions professionals agràries; potser avui, amb l'experiència d'aquests tres anys, els criteris de prioritització o de formació de quadres de les mateixes cooperatives, o de concentració, o de la transformació del producte agrícola cap a la seva comercialització, poden derivar en unes prioritzacions potser diferents de l'any 93. Però, en tot cas, per això, en el text o en les propostes concretes que proposem en la Moció, especifiquem que els criteris de prioritització d'aquesta pròrroga o d'aquest nou pla surtin del mateix sector, que digui, vista l'experiència i vista la situació d'avui, si alguns criteris que l'any 93 es podien prioritzar en situacions de dèficits, de liquidesa o de..., sobretot dels temes financers de les cooperatives, potser avui la branca de la transformació i de la comercialització que la majoria dels projectes ja han entrat, sigui un tema prioritari, però que no ens correspon com a diputats, sinó que sigui el mateix sector qui fixi aquests criteris per avaluar, possiblement fins i tot, costos de projectes, des d'una òptica de suport pressupostari en els propers anys.

En línies generals, aquesta seria la reflexió de la interpellació, les dades aportades pel conseller, amb un minibalanc –no definitiu, diguem-ho– del Pla dels tres anys, fan adient –i se sotmet a la consideració de tots els grups de la cambra– que, igual que l'any 1993, aquest Parlament insti el Govern a continuar o a vehicular un nou pla que doni sortida a projectes iniciats, però sobretot que doni sortida a aquelles opcions que encara moltes cooperatives, per la sinergia de molts anys de falta d'estructura pròpia, de cooperatives petites en moltes poblacions, de falta de criteris empresarials o de comercialització, que potser la preocupació en el món estricte del camp i de la producció no havia traslladat al de la comercialització, o en el de la transformació dels productes, i de la concentració i agrupació de cooperatives, segur que és convenient que els propers anys, per al mateix sector, es pugui continuar desenvolupant. S'ha iniciat un camí, pensem que hi ha aspectes positius, altres millorables, i que el segon pla o la pròrroga podria avançar a millorar o a anar assolint noves quotes per fer aquest sector més competitiu, que per altra banda té aquesta importància de doble vessant, socioeconòmica per al món del camp –sobretot per als pobles i comarques rurals–, en el sentit de possibilitar una qualitat de vida generada pels mateixos recursos del treball, i que al mateix temps signifiqui un assentament de la població en el territori, tan necessari per a l'equilibri del país. També destacàvem aquesta doble funció de pro-

ductors –els pagesos– i de preservadors del medi natural en el territori.

Amb tota l'anàlisi i, en tot cas, agraïnt ja d'entrada l'interès de molts grups, fins i tot amb les esmenes, que després ens podrem manifestar als que les han presentat, tota aquesta reflexió, després de la interpellació, presentem als grups de la cambra, pensem que amb la voluntat també de recollir aquell esperit o aquell acord unànim que hi va haver en el debat de política general del 92 i les resolucions conseqüents, la Moció subsegüent, que basem en aquests punts. Diem: «El Parlament de Catalunya insta el Govern a prorrogar el Pla de reestructuració de cooperatives agràries de Catalunya –el Precac– per a tot l'actual període legislatiu; segon, revisar i actualitzar, d'acord amb la Federació de Cooperatives de Catalunya i les organitzacions professionals agràries, el contingut i la filosofia d'actuació de l'esmentat Pla; tercer, seguir potenciant l'aspecte sinèrgic del Pla en tots els àmbits que incideixen en el món cooperatiu, especialment en la formació dels seus quadres.»

Aprofitant...

El president

Senyor diputat, hauria d'acabar. Se li ha acabat el temps.

El Sr. Iglesias i Sala

Doncs, en el torn de posicionament sobre les esmenes presentades oferirem, amb la voluntat de consens, una transacció als grups que les han presentat.

Moltes gràcies, senyor president.

El president

Moltes gràcies. Hi ha presentades dues esmenes: la primera, del Grup d'Iniciativa per Catalunya - Els Verds. Té la paraula per presentar l'esmena el diputat senyor Víctor Gimeno, per un temps límit de deu minuts.

El Sr. Gimeno i Sanz

Gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats, que hi ha voluntat per part del sector cooperatiu i del sector agrari en general de prorrogar aquest Pla, no n'hi ha cap dubte: això ja es manifestava a les jornades –que també s'hi va fer referència aquí– de Cardedeu, de què formaven part, en aquestes jornades, com a participants actius, organitzacions professionals agràries diverses i la mateixa Federació de Cooperatives de Catalunya, que això va ser també, per part del Grup d'Iniciativa, motiu d'una interpellació a finals de la legislatura passada, i que en aquesta legislatura, a primers d'octubre, vam presentar el nostre Grup, Iniciativa per Catalunya - Els Verds, una proposició dirigida essencialment al mateix que en aquesta interpellació i moció subsegüent planteja el Grup de Convergència i Unió.

Estem d'acord amb algunes de les manifestacions fetes pel senyor Iglesias, i també que la situació s'ha de corregir, s'ha de millorar, s'han d'optimitzar recursos, s'han de destinar més recursos, perquè això no sols ho

diu el nostre Grup, sinó que ho diu una documentació oficial de la Federació de Cooperatives Agràries de Catalunya. La Federació, com sap tothom, està presidida per una persona que no és gens sospitosa d'esquerranisme, i aquesta publicació diu que l'any 96 el Pla, que havia funcionat d'una manera correcta, ha caigut ja en un parany: manca de pressupost suficient, restricció en la presentació de projectes, retard en el pagament dels compromisos assolits, nul·la activitat de treball en el si de la Comissió tècnica i dos canvis successius en la gerència. Tot això desemboca en el desconcert del moviment cooperatiu i la necessària denúncia d'alarma des de la Federació de Cooperatives de Catalunya.

Després d'altres consideracions, parla que cal discutir i negociar amb el Departament, i diu que, en aquesta negociació política que van avançant, cal concretar-hi una dotació pressupostària que ens permeti recuperar el ritme normal d'activitat que necessita el Pla de reestructuració del cooperativisme agrari català. En aquest sentit, i també escoltant les organitzacions professionals agràries, les nostres propostes, que coincideixen en part amb les presentades per Convergència i Unió, també afegien alguns aspectes entenem que fonamentals. Primer: plantejàvem que calia presentar al Parlament, abans del 31 de desembre del 96, un balanç de quina ha estat l'aplicació i la utilitat del Pla de reestructuració de les cooperatives agràries en què es fes una anàlisi detallada de l'índex d'assoliment dels objectius i de les directrius que es van fixar. Recordem que un dels objectius era redimensionar el món cooperatiu i que el conseller ens parlava, tant als documents oficials com a les seves compareixences, de la necessitat de reduir el nombre de cooperatives. En la interpellació –i també n'ha fet esment el senyor Iglesias– es parla que s'han reduït de 500 a 430; després d'una inversió de més de 2.000 milions de pessetes de subvencions, de préstecs de més de 2.000 milions de pessetes de l'Institut Català de Crèdit Agrari i d'inversions directes de les cooperatives, ens pareix un balanç prou magre de reducció d'aquest excés de nombre de cooperatives, que moltes vegades les fa poc útils per a defensar els interessos dels pagesos.

Igualment diríem de les cooperatives de segon grau: passar de 20 a 18 tampoc no és com per a sentir-nos molt feliços de dir que la reestructuració..., una cosa és subvencionar perquè es vagin modernitzant o perquè puguem facilitar una consolidació de cooperatives i l'altra cosa és la reestructuració, és a dir, reforçar el paper de les cooperatives en aquesta necessària millora de la capacitat de transformació i de comercialització en què els mateixos pagesos, a través d'aquests instruments, tinguin una capacitat real d'incidència en el mercat, per damunt del que és la iniciativa privada. I això, fins ara, no s'ha aconseguit, però el que voldríem és que aquest balanç ens digués si anem equivocats o no anem equivocats en la nostra visió. Per això plantejàvem que cal veure un balanç per saber com hem de prioritzar i què és el que hem de fer en aquesta pròrroga.

Parlàvem de prorrogar la vigència del Pla de cooperatives: la Moció diu «dins del període legislatiu», i el sector, tant la Federació com organitzacions professio-

nals agràries, parlen de fins al 2000, com a mínim; és a dir, comprometem una mica també la futura legislatura, de manera que tots els grups, com a consensuats que hem treballat fins ara, puguem continuar en aquesta línia i anem compromentent, i no ens passi com ara, que estem en l'*impasse* de pagar només els deutes, i quan dic els deutes vull dir els compromisos pendents. I lògicament, aquesta pròrroga s'havia de fer de forma concertada amb el sector: Federació i organitzacions professionals agràries. Parlàvem també, lògicament, que no es tracta sols de prorrogar, sinó de valorar què és el que s'ha de fer, i que això vagi acompanyat dels recursos suficients per garantir la viabilitat i l'eficàcia del Pla: no hem de fer només anar pagant el que ja està compromès, sinó que hem de donar nous projectes, nova viabilitat, en la mateixa línia que he llegit que diu la Federació de Cooperatives de Catalunya. Vam denunciar per insuficients els 444 milions del 96, i en aquests moments podem dir que podem denunciar els 450 milions del Pla del projecte de pressupost del 97, que, com també s'ha dit, sols paguen els compromisos que hi han pendents, però no permeten tornar a obrir el Pla, tornar a aprovar nous projectes i tornar a dinamitzar el sector, en el sentit que demana la mateixa Federació de Cooperatives.

Parlàvem de reforçar i ampliar les funcions de la Comissió tècnica, perquè hi ha una queixa de les mateixes organitzacions –i consta als documents oficials que van fer públics després de les Jornades de Cardedeu tot el sector–, de manera que els membres d'aquesta Comissió tècnica es puguin sentir útils i puguin seguir d'una manera més operativa el desenvolupament del Pla. I parlàvem d'elaborar de manera anual un informe que anés dient com funciona el Precac, presentant-lo a la Comissió d'Agricultura, Ramaderia i Pesca perquè pogués ser discutit, debatut i finalment valorat.

He de dir que, en ares del consens –també en això ja vull fer referència a la proposta transaccional–, creiem que després de diverses reunions i converses hem arribat a una solució, lògicament no totalment satisfactòria per part de totes les bandes, però que a la transaccional s'accepta que la pròrroga del Pla sigui fins al 2000, que és el que plantejàvem, s'accepta que s'han de millorar o s'han de redefinir els objectius i els criteris de prioritització de forma concertada amb la Federació de Cooperatives i amb les organitzacions professionals agràries, i que aquests objectius siguin presentats l'any que ve com a màxim, abans de la presentació dels pressupostos de la Generalitat del 98. Amb quina idea? Lògicament, que si es presenten i s'aproven, tots aquests objectius puguin ser inclosos, com a mínim, en els pressupostos del 98.

Es parla de l'aspecte sinèrgic –ja s'ha dit pel diputat de Convergència i Unió i no hi vull incidir, és lògic que sempre ajuda a dinamitzar l'activitat del sector cooperatiu el fet que existeixin algunes ajudes i un pla específic– i hem parlat també d'aprovar la presentació al Parlament del balanç, el que passa és que de les converses que hem tingut hem dit que el balanç detallat i definitiu el podríem presentar abans del 31 de desembre de 1997; ara hi ha projectes en execució, projectes que no sabem si finalment es realitzaran o no es realitzaran

i seria més definitiu que no el que tenim en aquests moments.

Per això, el nostre Grup renunciaria a defensar dues parts de les nostres esmenes, que és la dels recursos suficients i la de reforçar i ampliar les funcions de la comissió tècnica. La segona ens queda –crec– prou inclosa dins el tema de la concertació; per tant, creiem que, encara que no es digui específicament, implícitament hi està. I la primera qüestió, la dels recursos, tot i que és una demanda específica que el mateix president ens ha demanat aquests dies personalment que ho defenséssim, defensar-ho aquí per part del Grup i perdre-ho tampoc no ens donaria massa força; el que farem serà seguir-ho defensant al debat dels pressupostos a través d'esmenes específiques que puguin donar un marge de maniobra per a això, per a noves propostes, encara que siguin, unes, per renúncia dels projectes que no es portaran a terme, però, altres, específicament, amb dotacions pressupostàries.

Esperem de la sensibilitat del Grup majoritari que ni que sigui a les esmenes als pressupostos ens hi votin favorablement, però el que volem és remarcar la necessitat de treballar de forma consensuada –per això acceptem amb un sentit de responsabilitat aquesta renúncia, en ares a una transaccional que voldríem que fos votada per tots els grups de la cambra–, i creiem que aquest nou pla de reestructuració de les cooperatives, o pròrroga de l'actual redefinint objectius i prioritats, hauria de ser realment una de les principals prioritats del Departament d'Agricultura, Ramaderia i Pesca i, òbviament, una prioritat fonamental per revitalitzar l'activitat agrària del nostre món rural.

Gràcies, senyor president.

El president

Moltes gràcies, senyor diputat. La segona esmena és del Grup Mixt; per presentar-la té la paraula el diputat senyor Benet Tugues, per un temps màxim de deu minuts.

El Sr. Tugues i Boliart

Senyor president, senyores i senyors diputats, el Pla de reestructuració de cooperatives, en els últims temps, havia tingut una presència mediàtica que segurament no acabava de complaure el Govern de la Generalitat ni, per tant, el Grup que li dona suport. I semblava lògic que aquest descontentament que mostrava el sector sortís més d'hora que tard en aquest Parlament, però va ser el Grup que dona suport al Govern qui va prendre la iniciativa i va entrar, amb caràcter d'urgència, una interpellació que ha acabat amb la Moció que avui se'ns posa a consideració.

De tota manera, va ser una interpellació amable, molt amable, en la qual semblava que es buscava el lluïment de l'interpellat, perquè cap de les queixes fetes públiques del sector hi van aparèixer, i més que una interpellació vam seguir una justificació d'una actuació que, ho repeteixo, darrerament és contestada àmpliament. I com que davant de la interpellació del senyor Iglesias al conseller ja només li faltava dir: «M'alegro, senyor Iglesias, que em faci aquesta interpellació», doncs, ens

tocarà als grups de l'oposició posar en relleu les mancances i els dèficits del Pla de reestructuració i les queixes de les cooperatives.

El primer que caldria fer, des del nostre punt de vista, és analitzar si durant els anys que el Pla porta de funcionament s'han complert, ni que sigui parcialment, els objectius que fixava l'article 1 de l'Ordre de 13 d'abril del 93; això és, si s'ha fomentat la creació de noves cooperatives i entitats associatives agràries consolidant i desenvolupant les ja existents, si s'ha fomentat la millora i adequació de les estructures dels processos empresarials agroalimentaris i dels circuits comercials i de distribució, si s'ha estimulat la seva reestructuració empresarial, si s'ha modernitzat i professionalitzat la seva gestió tècnica i econòmica o si s'ha fomentat l'adquisició de socis i millorat la formació professional.

En definitiva, caldria analitzar, abans de res, si l'aplicació del Pla fins a la data ha tingut efectes globalitzadors en el món cooperatiu, a banda de la tasca que en aquest sentit pugui fer la Federació de Cooperatives Agràries de Catalunya, o els efectes han estat singulars, afavorint determinades cooperatives però sense aconseguir millorar o reformar alguns vicis estructurals, atàvics, en els quals es mou bona part del món cooperatiu català.

Bo és que algunes cooperatives guanyin vigor gràcies a l'aplicació del Pla, i si aquest és l'objectiu que es busca, doncs, ho donarem per ben emprat i no caldria que hi perdéssim més temps. Però si la voluntat és preparar el conjunt per a la situació que tenim al damunt i que el senyor Iglésias explicava prou bé: integració europea, reformes de la PAC, acords del GATT, circumstàncies que han produït un greu desajustament en les cooperatives agràries catalanes, aleshores, abans de prorrogar el Pla sense més, potser caldran unes quantes sessions de calma i reflexió serena entre les parts que facin falta, per tal de sortir-ne amb una diagnosi realista a partir de la qual es puguin fer les variacions o les rectificacions necessàries.

De fet, el punt 2 de la Moció –si no ho interpretem malament– aniria en aquesta direcció que em sembla positiva; temps hi ha per fer-ho, ja que, com vostès saben, el Decret 330/95, del 7 de novembre, va ampliar el termini del Pla fins al 31 de desembre del 97, per tal –es deia– d'aconseguir els objectius que s'hi estableixen.

Òbviament, els objectius que no s'havien aconseguit a finals del 95 no seran aconseguits el 31 de desembre del 97 i, de la manera que va, no s'aconseguiran mai. Perquè hi ha un problema clar i greu de dotació pressupostària i un problema clar i greu d'incompliment dels compromisos adquirits, que és el que, al capdavant, ha provocat el malestar en el sector que els mitjans de comunicació han recollit.

Dos anys enrere, i tres, la dotació pressupostària del Pla era de 900 milions de pessetes, dotació que ja era insuficient no només si considerem les necessitats del sector sinó els compromisos de l'Administració davant d'uns projectes aprovats i en l'execució dels quals les cooperatives havien invertit en alguns casos quantitats considerables.

El conseller va donar unes xifres que, naturalment, hem de donar com a bones però que, així i tot, són clarament

il·lustratives. Projectes aprovats per valor de 2.818 milions de pessetes; pagats: 1.500 milions escassos; compromís de pagar abans que acabi l'any: 358 milions; compromís de pagar: 988 milions. Deu ser per això que al pressupost d'enguany, aprovat fa solament uns mesos, la dotació del Pla va passar de 900 a 444 milions de pessetes.

I ara estem en disposició de fer tots els esforços del món per fer-nos càrrec de les dificultats pressupostàries que imposen les necessàries restriccions; de convertir-nos en els més acèrrims i vibrants admiradors del tractat de Maastricht i el que comporta per al dèficit públic. I estem en disposició de posar-nos a la pell de qui fa els números, de qui els ha de quadrar, de qui ha de pagar, de qui vulguin, i després de fer tot aquest esforç, que fem de manera totalment patriòtica, els dic, en nom dels diputats independentistes que formem el Grup Mixt, que pressupostar menys, molt menys que els compromisos que l'Administració ja ha contret, no ho podem entendre ni ho volem entendre, perquè és totalment incompreensible, és un descrèdit per a l'Administració de la Generalitat i és un menyspreu per a les cooperatives.

El conseller ens va dir durant la substanciació de la interpellació que els 1.000 milions de deute no són tals sinó que una part d'aquests encara no han presentat les certificacions, i pot ser que això sigui cert en algun cas. Però el que és cert i habitual, en molts, en massa casos, és que, amb les certificacions presentades, les cooperatives triguin quinze, divuit mesos, dos anys a cobrar de l'Administració. I mentrestant, les cooperatives han de recórrer al crèdit per parar el cop de la inversió feta, de tal manera que el que guanyen per un cantó, en part, si més no, ho perden per l'altre.

I els efectes, quins són? Doncs, com que ja hi ha molts més compromisos adquirits que els pressupostats, el Pla queda col·lapsat. I ara mateix la gerència té els projectes encallats, perquè en no haver-hi diners ja no els tira endavant. I, davant d'aquesta perspectiva, les cooperatives, amb voluntat de millorar estructures, amb voluntat de millorar circuits comercials o amb voluntat de millorar el que faci falta, fan una mena d'autocensura i, o bé passen de fer la millora, o bé passen de l'Administració i tiren endavant de la manera que poden.

Tenir el Pla en aquestes condicions ens serveix de ben poca cosa. És per això que hem presentat l'esmena d'addició al primer punt de la Moció. No n'hi ha prou de fer un pla teòricament positiu, cal dotar-lo de manera suficient. De fet, tampoc n'hi ha prou de dir –i avui aprovar–, fins i tot, que s'ha de dotar suficientment, el que cal és fer-ho, no només dir-ho, perquè dir-ho, ja ho deia la resolució aprovada arran del debat sobre política agrària, que deia: «L'aprovació del Pla de govern implicaria la dotació dels fons necessaris en els pressupostos de la Generalitat per dotar les anualitats corresponents del Pla de reestructuració de les cooperatives agràries.» No es fa ara el que va aprovar aquest Parlament, perquè la dotació actual és clarament insuficient en funció de les necessitats i dels compromisos adquirits. Quan discutim d'aquí a poc els pressupostos per a l'any que ve caldrà fer memòria del que ara, probablement, tots els grups direm de bones voluntats i de bones dotacions, però el Projecte que se'ns ha presentat,

amb una dotació de 450 milions, que pràcticament repteix la dotació de l'any passat, no fa sinó perllongar l'agonia del Pla.

Òbviament, si ens creiem el Pla, caldrà esmenar a l'alta aquesta partida. Aleshores, durant el debat dels pressupostos serà el moment, però ara, en l'esmena a la Moció ens ha semblat pertinent fer la declaració de la voluntat: que consti, que torni a constar que aquest Parlament vol que el Pla de reestructuració de cooperatives tingui una dotació pressupostària suficient. Ara, que consti, i quan discutim els pressupostos, el mes de desembre, que es demostrï.

Moltes gràcies, senyor president, senyores i senyors diputats.

(El president s'absenta del Saló de Sessions i el vicepresident primer el substitueix en la direcció del debat.)

El vicepresident primer

Gràcies, senyor diputat. Per fixar llur posició, intervindran ara els grups que no hi han presentat esmenes. En primer lloc, pel Grup d'Esquerra Republicana, té la paraula el diputat senyor Ausàs.

El Sr. Ausàs i Coll

Gràcies, senyor president. De l'escó estant i de manera breu, prenc la paraula per tal d'anunciar el vot favorable del Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana a la Moció que sobre el cooperativisme agrari presenta el Grup de Convergència i Unió.

Ja al seu dia el nostre Grup va votar favorablement una resolució en el marc del debat de política agrària instant el Govern a dur a terme un pla de reestructuració de cooperatives, d'una banda, i, d'una altra, que aquest Pla comportés tot un seguit d'aspectes de modernització en el camp de les cooperatives agràries.

Aquesta no era una demanda gratuïta i responia, en bona part, a una situació concreta de crisi que patien força cooperatives agràries importants, però també responia a la necessitat d'endegar aquest sector, tenint en compte que hi havia un nombre excessiu de cooperatives, la qual cosa feia molt complicada la seva mateixa viabilitat. I calia, a més a més, actuar de manera decidida en el camp de la comercialització dels productes i, en aquest sentit, el Pla de reestructuració de cooperatives hi tenia una feina important a fer.

Si el que demana ara la Moció de Convergència i Unió és prorrogar el Pla de reestructuració de cooperatives agràries, hi estem d'acord, tot i que caldria valorar de manera rigorosa els resultats aconseguits pel primer Pla i sobretot, sobretot, valorar si han estat suficients, si han estat suficients les dotacions econòmiques que s'han esmerçat o que es van esmerçar en aquesta eina de reestructuració de les cooperatives agràries.

La Moció de Convergència i Unió parla de revisar i actualitzar el contingut i la filosofia del Pla, així com de seguir potenciant-ne l'aspecte sinèrgic en tots els àmbits del món cooperatiu, i, en especial, en la formació dels seus quadres. No cal dir que això també compta

amb el nostre suport, però no oblidem que tot plegat serà una declaració de bones intencions –com ja ha ho ha estat altres vegades– si darrere d'aquesta voluntat no hi ha les suficients dotacions econòmiques que ho han de fer possible. I les insuficients dotacions pressupostàries han estat, en bona part, i són, en bona part, l'argument crític envers el primer Pla de reestructuració. I, en ocasions, ha rebut la qualificació de política d'apagador. Està, doncs, en mans del Govern la possibilitat que el Pla esdevingui una eina fonamental en el cooperativisme agrari i vagi més enllà de solucions puntuals a una o altra cooperativa –com també ha passat una i força vegades–, a una o altra cooperativa en situació gairebé de fallida econòmica irreversible.

Els pressupostos del 1997, tot just entrats al Parlament, el que destinen al Pla de cooperatives, ens fan malfiar de l'èxit final d'aquest Pla. De tota manera, doncs, el nostre vot serà favorable a aquesta Moció.

Gràcies, senyor president, senyores i senyors diputats.

El vicepresident primer

Moltes gràcies, senyor diputat. Correspon ara la intervenció del Grup Popular, per la qual cosa té la paraula el diputat senyor Fabregat.

El Sr. Fabregat i Vidal

Moltes gràcies, senyor president. Si se'm permet, des de l'escó mateix, i amb brevetat.

Senyores i senyors diputats, fruit del debat general de política agrària de l'any 1992, que es realitzà en aquesta cambra, varen sortir les bases i les directrius que es materialitzaren després de diverses actuacions en el Pla de reestructuració de cooperatives agràries de Catalunya. Avui no es pot entendre el món agrari sense les mateixes cooperatives, que sens dubte han fet una tasca important en molts productes de les nostres terres, productes com l'oli, productes com la fruita i els fruits secs. El Pla de reestructuració començà l'any 1993 amb una durada que contemplà un trienni, situació temporal que avui dona lloc –bé m'ho suposo– a una moció que sollicita que continuï aquest mateix Pla per part del Grup de Convergència i Unió.

El Pla de reestructuració ha servit, en principi, per explorar un terreny i incidir en les necessitats del món de les cooperatives, així com la seva modernització. Aquí ja s'ha dit, per diversos diputats, que esperàvem potser més del mateix pla, però que el treball que s'ha fet ha estat també important, així com la seva modernització i resoldre els problemes del moment. Però som conscients que els problemes que han sortit a la llum no es resolent d'avui per demà, i és necessari continuar incidint en l'estudi de les necessitats de l'ajuda, si cal i és possible, així com en la voluntat d'anar millorant aquest esforç col·lectiu que són les cooperatives agràries. Esperem des del Grup Popular que aquesta pròrroga doni els fruits que potser no ha donat aquest primer trienni en el sentit dels bon resultats que llavors, l'any 1993, es preveïen.

Pel que fa al segon punt de la Moció a debat, i que fa referència a la revisió del contingut i la filosofia d'ac-

tuació de l'esmentat Pla, és cert que en aquest sentit cal plantejar noves direccions, perquè si bé en un principi també es va incidir prioritàriament en el tema de finançament, mitjançant l'Institut Català de Crèdit Agrari, o els fons europeus, a través del FEOGA, avui també es fa evident que l'orientació ha d'anar per camins de concentració de les cooperatives així com d'emfasitzar l'accent empresarial en les esmentades entitats a fi d'involucrar-se més fermament en l'àmbit comercial, la qual cosa ha de revertir per força no solament en les mateixes cooperatives, sinó també en els mateixos productors agraris i en el camp català.

I en el tercer punt de la Moció, que fa referència a l'aspecte sinèrgic del Pla, insistim en la formació de quadres, qüestió en la qual jo crec que difícilment s'hi pot estar en desacord, donat que la formació de quadres i dirigents de les cooperatives, a més de comportar a la fi una major eficàcia, ha de substanciar una estructura de personal que ha de contemplar un procés que anteriorment hem eludit i que finalitza en el de la comercialització mateixa del producte, tal com ho han fet –i també ho he dit abans– diferents sectors com el de l'oli i el de la fruita.

L'altra qüestió de la sinergia del Pla seria la que conduiria a la concentració de cooperatives –cosa que crec que seria important, donades algunes xifres que també s'han avançat aquí, que aquesta concentració fos millor durant aquests propers anys–, i cosa aconsellable, sempre que sigui possible, no només pels avantatges que comporta, sinó per fer-se creditor dels fons comunitaris destinats a aquesta tasca.

Per la qual cosa, senyor president, senyores i senyors diputats, el Grup Parlamentari Popular donarà suport a la Moció presentada, esperant i desitjant que el camp català, a través de les cooperatives agràries, pugui un cop més i pugui també a la vegada que es defensin els interessos dels nostres pagesos i els nostres ramaders.

Moltes gràcies, senyor president.

El vicepresident primer

Moltes gràcies, senyor diputat. Ara és el torn del Grup Socialista: té la paraula el diputat senyor Vilalta.

El Sr. Vilalta i Oliva

Gràcies, senyor president. Senyores diputades, senyors diputats, en primer lloc constatar amb satisfacció la coincidència general que s'està produint en les diverses intervencions, reflex d'aquella coincidència que ja es va produir en el debat general de política agrària del maig del 92 al voltant d'aquesta qüestió. El cooperativisme agrari juga a Catalunya un importantíssim paper, entorn d'ell s'articula un percentatge molt elevat, com s'ha dit aquests dies, de la producció agrària catalana; menys important, dissortadament, de la comercialització de la producció agrària catalana, però en qualsevol cas és evident que el cooperativisme agrari vertebrava d'una manera molt important el sector agrari català. Això ho constàvem a llavors i ho constatem avui.

En aquell debat de política agrària de maig del 92, després de constatar la importància del sector cooperatiu

agrari, manifestàvem tots el desig i la necessitat de posar en marxa un pla de reestructuració que servís per sanejar el món cooperatiu, sanejar-lo en el sentit de reforçar aquelles cooperatives més viables i potencialment més competitives i propiciar-ne no solament el reforç de cadascuna d'elles individualment considerades, sinó l'agrupació de les cooperatives per enfortir en definitiva la seva participació, la participació del món cooperatiu agrari, en la fase de comercialització. Es va aprovar un pla l'any 93, per a una vigència de tres anys, que després va ser prorrogat.

El fet que en aquest moment el mateix Grup de la majoria, a través del senyor Francesc Iglesias, interpellà sobre aquesta qüestió i presentà una moció subsegüent posa de manifest, jo crec, claríssimament, la insatisfacció que en els rengles de la mateixa majoria –i em suposo també que de la mateixa Conselleria– se sent a hores d'ara respecte al que ha significat i al que ha permès l'execució del Pla fins al moment present.

No solament el Pla ha tingut una disponibilitat de recursos escassos, que han minvat d'una manera molt important en el pressupost del 96, sinó que, per les raons que sigui –i jo suposo que en aquest tema el joc de pressions que deuen generar-se deu ser tremend– no ha estat possible procedir a la reestructuració que calia. Fins i tot, tal com vam denunciar en alguna ocasió, s'han utilitzat fons del Pla de reestructuració del cooperativisme agrari de Catalunya per injectar recursos en una SA, com va succeir en el seu moment i com en vam deixar clara constància en aquesta cambra. En una SA que, certament, al final tampoc va aconseguir subsistir. I, per tant, recursos que es van mal esmerçar, que devien haver servit per reforçar el cooperativisme agrari que al final van tenir de destinació una societat anònima i que tampoc va servir perquè aquella societat anònima aconseguís subsistir.

Insuficiències, per tant, en el plantejament, insuficiència de recursos i gestió dubtosa dels recursos. Per exemple, en algun altre moment hem parlat d'una cooperativa tan important com Agrolés, que vertebrava el sector de l'oli a les Garrigues: fa prop d'un any i mig que està a l'espera del pagament efectiu de dos-cents milions de pessetes i escaig, que estan aprovats per la Generalitat, que estan aprovats pels òrgans corresponents del Pla de reestructuració, i que malgrat tot no es fan efectius. Aquesta tardança i aquesta demora és evident que produeix en aquesta cooperativa disfuncions i problemes que no haurien de produir-se-li.

Per tant, el balanç que nosaltres fem a hores d'ara de tot plegat, respecte al Pla de reestructuració de cooperatives, és: que no és tan satisfactori com devia haver sigut, que no ha servit exactament per a allò que ens proposàvem en el seu moment, que el cooperativisme agrari no s'ha reestructurat i que ben just ha servit per tapar algunes situacions complicades o per ajudar a subsistir algunes cooperatives, algunes de les quals –molt poques– al final han aconseguit efectivament subsistir i altres han caigut, en qualsevol cas, igualment, tal com era previsible.

Per tant, nosaltres, senyor president, ens felicitem, nosaltres sí, ens felicitem que hagi vingut aquesta inter-

pellació, encara que hagi estat via un diputat de la majoria, ens felicitem del contingut de la Moció que presenta, i ens sembla que les esmenes que li han presentat dos grups de l'oposició ajuden a millorar encara més el contingut d'aquesta Moció. Se'ns ha anunciat una transacció entre la majoria i les esmenes de l'oposició; si finalment la majoria formalitza aquesta proposta transaccional, ens sembla que encara millora més el contingut de la seva moció inicial. I, per tant, en conseqüència, nosaltres, senyor president, hi votariem a favor.

El vicepresident primer

Moltes gràcies, senyor diputat. Ara el proponent de la Moció té l'oportunitat de pronunciar-se sobre les esmenes presentades: té la paraula l'illustre diputat senyor Francesc Iglesias.

El Sr. Iglesias i Sala

Moltes gràcies, senyor president; des de l'escó estant. En primer lloc, per agrair l'interès i el to de tots els grups en aquesta Moció. Com molt bé ha anunciat l'illustre diputat senyor Gimeno, hem estat estudiant i esforçant-nos a trobar punts de coincidència, que penso que també donen resposta una mica..., no com a xec en blanc dels temes pressupostaris que proposava l'illustre diputat senyor Tugues, però que en tot cas sí que no acceptem l'esmena del Grup Mixt, i en canvi les esmenes del Grup d'Iniciativa - Els Verds..., passaré a la Mesa, senyor president, la transacció, que hem arribat a un acord, que sotmetrem a votació de la cambra.

Moltes gràcies.

El vicepresident primer

Doncs, molt bé. Si és tan amable de fer-ho arribar a la Mesa... (*Pausa.*) Per a coneixement de totes les senyores diputades i senyors diputats, un secretari la llegirà.

El secretari segon

Esmena transaccional a la Moció subsegüent a la interpellació al Consell Executiu sobre el cooperativisme agrari:

«1. Prorrogar el Pla de reestructuració de cooperatives agràries de Catalunya, Precac, fins a l'any 2000.

«2. Revisar i actualitzar el contingut i la filosofia d'actuació de l'esmentat Pla presentant a la Comissió d'Agricultura, Ramaderia i Pesca del Parlament de Catalunya els objectius i criteris de prioritització que, de forma concertada amb la Federació de Cooperatives Agràries i les organitzacions professionals agràries, fixi el nou pla o pròrroga de l'actual per tot el mes d'octubre de 1997, i en tot cas abans de la presentació per part del Govern dels pressupostos de la Generalitat de 1998.

«3. Seguir potenciant l'aspecte sinèrgic del Pla en tots els àmbits que incideixin en el món cooperatiu, especialment en la formació dels seus quadres.

«4. Presentar al Parlament abans del 31 de desembre de 1997 un balanç de l'aplicació del Pla de reestructuració de les cooperatives agràries de Catalunya, Precac, amb

l'anàlisi detallada de l'índex d'assoliment dels objectius i de les directrius que es van fixar.»

El vicepresident primer

Moltes gràcies.

Havent quedat clars, suposo, els termes de la votació, les senyores i senyors diputats poden iniciar els tràmits per efectuar-la.

Comença la votació.

La Moció ha estat aprovada per unanimitat dels presents.

Moció subsegüent a la interpellació al Consell Executiu sobre els plans comarcals de muntanya aprovats per al període 1996-2000

Passem al tretzè punt de l'ordre del dia. És la substanciació de la Moció subsegüent a la interpellació al Consell Executiu sobre els plans comarcals de muntanya aprovats per al període 1996-2000. L'ha presentada el Grup Popular: té la paraula el portaveu per a aquesta qüestió, el senyor Josep Maria Fabregat.

El Sr. Fabregat i Vidal

Gràcies, senyor president. Senyores diputades, senyors diputats, amb brevetat –si més no, intentaré que sigui així.

En el darrer Ple, el Grup Popular vàrem interpellar el Govern, l'honorable conseller de Política Territorial i Obres Públiques, per un tema que ocupa i preocupa les deu comarques d'alta muntanya, comarques reconegudes dins la Llei que porta el mateix nom, Llei 2/1983, del 9 de març. Ja en l'inici de la interpellació, i avui també ho esmentem..., voldríem que aquesta Moció comptés si més no amb l'ampli suport, o amb un consens total, de la cambra, perquè afecta sens dubte un ampli territori de Catalunya. Moció que subscriu totalment els plans comarcals de muntanya i que a la vegada, a través d'aquesta, intenta buscar un equilibri territorial, un equilibri que tingui en compte les comarques d'alta muntanya. Moció que, compartint els plans comarcals existents, aquests plans en execució, vol incidir en tres principals objectius: en primer lloc, accions en millora d'infraestructures; que es potenciïn els nuclis d'habitants existents, i també que hi hagi una incidència en els sectors productius, sectors productius com el del món agrari, el de l'explotació del bosc, l'ampliació de la base industrial i el foment del turisme rural. De tots ja és conegut que els propers anys de restriccions no serà tasca fàcil poder dir, en acabar aquests, que s'hagi superat la despesa total programada com es va fer en els anteriors plans, amb un 45% entre la despesa inicial programada i la despesa final.

Honorable conseller, feia esment, la interpellació, d'una discriminació positiva; crec que serà difícil, al final d'aquests plans comarcals de muntanya, parlar d'una discriminació positiva. Però, en tot cas, sí que fóra bo que es garanteixi aquesta despesa total previs-

ta, essent conscients que, de vegades, i per diferents motius, no tot allò programat es pot realitzar, però sí que hem de dir que algunes actuacions no executades en els anteriors plans no poden quedar de banda en el futur immediat, és a dir, en aquest quinquenni, el segon d'execució d'aquests plans. Quinquenni, com ja vam dir en la interpellació, amb una despesa programada al voltant dels 96.000 milions de pessetes, que van dels de prop de 4.000 milions de pessetes a l'Alta Ribagorça fins als 13.600 milions de pessetes de la comarca del Ripollès. També val a dir que més de 5.000 milions de pessetes estan pendents d'aplicar en alguna de les anualitats, però també hem de recordar que l'any 95, per poc, però no s'han acomplert les previsions.

És per tot això que el Grup Popular hem presentat aquesta Moció, amb quatre punts: en primer lloc, que es garanteixin les quantitats totals de despesa programada; en segon lloc, que els diferents sectors productius siguin..., on els programes no es vegin afectats i, a la vegada, dins de les possibilitats, que es puguin intensificar; en el tercer, que les actuacions en infraestructures que varen quedar pendents en els anteriors plans comarcals de muntanya puguin ser executades dins d'aquests, i en el quart punt, que s'informi anualment davant de la Comissió de Política Territorial del seguiment dels mateixos plans –em suposo, per part de la Direcció General de Planificació i Acció Territorial, del Departament de Política Territorial i Obres Públiques.

Agraint ja d'entrada el suport que les senyores diputades i els senyors diputats puguin donar a la Moció, i també amb una voluntat que creiem que quedarà palesa en el que serà el posicionament sobre les esmenes, i on oferirem des del Grup Popular, perquè hi hagi aquest consens, una transacció en algun dels punts, dirlos un cop més que aquestes comarques de muntanya, que les deu comarques d'alta muntanya són, sens dubte, no solament importants per als habitants que allà viuen, per a uns habitants que fan de les seves comarques, com tots els habitants de Catalunya, un territori seu, sinó que, a la vegada, des del Parlament de Catalunya hem de fer també una incidència en aquestes comarques que avui, sens dubte, a tots els catalans moltes de vegades ens fan gaudir d'uns paisatges, ens fan gaudir a tots plegats d'unes possibilitats que d'altres comarques no tenen.

Moltes gràcies, senyor president, senyores diputades i senyors diputats.

El vicepresident primer

Moltes gràcies, senyor diputat. En aquesta Moció s'han presentat diverses esmenes, i per diversos grups. La primera presentada és la del Grup d'Iniciativa per Catalunya - Els Verds; per defensar aquesta esmena, té la paraula l'illustre diputat senyor Riera.

El Sr. Riera i Gassiot

Gràcies, senyor president. I, mirant de substituir el diputat senyor Víctor Gimeno, per manifestar l'acord general del nostre Grup amb la Moció subsegüent a la interpellació sobre els plans comarcals de muntanya, en

el sentit que es va tractar d'una interpellació i d'una moció que el que pretenen és que s'acompleixin les actuacions aprovades en els plans comarcals de muntanya. I en aquest sentit el que podria semblar una reiteració pot ser, com s'ha dit també en la tramitació de la Moció anterior, un element de garantia.

Des del nostre Grup volem manifestar que aquesta ens sembla, ens continua semblant una visió molt limitada de la problemàtica de les comarques de l'Alt Pirineu. Els recordem que el nostre Grup, amb d'altres grups de la cambra, va expressar les seves reivindicacions, les reivindicacions de molts sectors de l'alta muntanya, mitjançant la proposta de creació d'una àrea funcional específica en el Pla territorial, o amb la proposta de dotar-se d'un instrument de planificació i d'actuació pròpia similar al que hi hauria a les terres de l'Ebre, un centre o un institut de desenvolupament. Són propostes encara vigents, en les quals nosaltres voldrem o tractarem de continuar insistint.

El Grup d'Iniciativa per Catalunya - Els Verds retiraria, en tot cas, la seva esmena, perquè ens sembla que quedaria recollida per algunes de les altres esmenes dels altres grups, que assumiríem i que sembla ser que el Grup proponent vol assumir. Hi ha, però, un aspecte que..., si m'ho permet el senyor president, em posicionaria sobre una esmena que, en tot cas, ens podria fer variar el vot d'un altre grup, eh?

El vicepresident primer

D'acord, d'acord.

El Sr. Riera i Gassiot

Nosaltres, per tant, he dit que el nostre Grup votaria favorablement els quatre punts de la Moció amb una excepció: si el Grup proponent acceptés l'esmena primera –només l'esmena primera– del Grup de Convergència i Unió, no hi votariem a favor, és a dir, hi votariem en contra. Per què? Perquè el text actual parla de garantir les quantitats de despesa total programada per als plans comarcals; és a dir, va en el sentit de garantir que allò que s'ha dit que s'havia de fer es farà. És clar, una esmena que digui «procurar mantenir les quantitats de despesa» és, en tot cas, acceptar que pot haver-hi dubtes raonables sobre les garanties atorgades abans. Per tant, com que seria anar més enrere del que està ja aprovat, ens semblaria que seria, per via, justament, de Moció subsegüent a una interpellació, rebaixar el que eren compromisos anteriors.

Per tant, repeteixo, si el Grup proponent accepta l'esmena número 1 de Convergència i Unió, votariem «no» a aquest punt primer i mantindríem el vot favorable a la resta de punts.

Gràcies, senyor president.

El vicepresident primer

Moltes gràcies, senyor diputat. El Grup de Convergència i Unió ha presentat diverses esmenes; per defensar-les, té la paraula el diputat senyor..., l'illustre diputat senyor Isidre Gavín.

El Sr. Gavín i Valls

Gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats, senyor diputat presentador de la Moció, el nostre Grup ha presentat un seguit d'esmenes, esmenes essencialment de matís i, si més no, amb la voluntat de matisar alguns aspectes concrets, no pas amb la intenció de rebutjar el plantejament general que vostè fa en la seva Moció. És a dir, per als diputats del territori i jo crec que per a tots els grups de la cambra –i ho hem explicat en moltes ocasions, i en parlem cada vegada que hi ha un debat de pressupostos i sempre que hi ha alguna oportunitat en què es discuteixin aquestes matèries–, la política referida a l'equilibri territorial necessari, especialment en les comarques de muntanya, on és més necessari encara que, fins i tot, en altres zones del territori, és un tema en el qual jo crec que hi ha un acord general. I, per tant, a aquesta voluntat, manifestada a través de la seva Moció, de fer èmfasi, de refermar compromisos pendents, de demanar el seu compliment i, per tant, en general, d'impulsar l'acció del Govern –que ja existeix, i nosaltres sap que defensem a tort i a dret que existeix, i per això podem parlar de plans comarcals de muntanya, i podem parlar d'inversió, i podem parlar d'inversions per damunt de les previstes, fins i tot en alguns quinquennis–, doncs, en tot cas, per aquest esforç que està fent el Govern, nosaltres ens hi podem sumar amb la tranquil·litat que, aquesta feina, el Govern l'està realitzant, i en molts aspectes, o gairebé en tots, jo diria, amb satisfacció –deia–, ens sumem a la voluntat que vostè té d'impulsar aquesta acció del Govern i exigir i demanar compromisos i el compliment dels acords.

Per tant, les nostres esmenes respecten l'esperit que es demana en la Moció i que vostè ha manifestat en la interpellació. El que intenten les nostres esmenes..., quan jo deia «matisar», volia dir «donar un punt de realisme». En la interpellació se'n va parlar, i se'n parla, i en parlem constantment a la Comissió de Política Territorial, i en parlem a totes les comissions d'aquest Parlament que es refereixen a inversions o que es refereixen a accions sobre el territori, que estem en uns moments que les obligacions de restriccions pressupostàries, de disminució de la despesa pública, de la disminució del dèficit, fan que totes, absolutament totes les administracions públiques hagin de disminuir, hagin de limitar al màxim les seves actuacions. I fer un plantejament diferent d'aquest no seria, des del nostre punt de vista, prou realista. I per això nosaltres demanem en alguna de les nostres esmenes que, efectivament, sense vulnerar –i en això, al senyor Ignasi Riera, jo també li vull donar la raó– les previsions que hi hagi en allò essencial, doncs, sí que tinguem en compte que aquestes restriccions pressupostàries existeixen, són admeses absolutament per tothom, són necessàries, no les podem evitar, i és molt difícil que un programa determinat del Govern quedi deslliurat d'aquest ajust pressupostari. Tots els grups podríem trobar una relació de prioritats per les quals ens semblaria que determinades accions del Govern no haurien d'estar afectades per l'ajust pressupostari, però la realitat de les coses ens indica que és molt difícil o pràcticament impossible, és impossible que cap programa quedi deslliurat d'aquest ajust.

Per tant, nosaltres presentem unes esmenes que, efectivament, tal com deia el senyor Riera, hem estat disposats a rectificar en algun d'aquests aspectes, especialment en l'esmena número 1, en la qual el diàleg amb el diputat proponent de la Moció ha permès d'arribar a una transacció que, amb tota certesa, jo penso que ell ens proposarà a alguna de les nostres esmenes; en tot cas, en la línia que es mantinguin les quantitats de despesa total dels plans comarcals de muntanya en general, i que, per tant, això es pugui garantir en certa manera, però sabent i essent conscients tots plegats que això molt probablement no es podrà complir dins dels terminis previstos stricto sensu. I això no em fa por de dir-ho aquí perquè és una cosa que en alguns aspectes es constata, i, en tot cas, la limitació, nosaltres entenem que es pot admetre que no sigui pel volum de despesa total, hi insisteixo, però que sí que hi haurà d'haver algunes limitacions respecte als terminis previstos. Això és una dificultat que, des del nostre punt de vista, no es pot salvar, i votar una moció en un sentit contrari seria fer un brindis al sol; jo penso que seria, en certa manera, enganyar els afectats, enganyar el territori que s'ha de beneficiar d'aquesta inversió.

Dit sigui de passada... –i ja s'ha dit, i jo crec que el diputat proponent de la Moció també ho ha reconegut, cosa que l'honora, i cosa que també és un símptoma, jo crec, que en aquests moments el Partit que ell representa també està exercint responsabilitats de govern molt importants en altres nivells i, per tant, és perfectament conscient de la situació–, deia que reconeixem que en altres quinquennis la inversió prevista ha estat sobrepassada en la immensa majoria de casos.

Deia el diputat proponent de la Moció que, en el cas de l'any 95, no havien estat complertes les inversions previstes. Ha dit també, diu: «per poc»; efectivament, crec que la desviació és d'un 3 o d'un 4%. Respecte a totes les altres anualitats, des del 90 cap aquí, s'ha fet més inversió de la que estava prevista.

Per tant, unes esmenes que van en aquesta línia d'introduir un cert punt de racionalitat, de realisme. I, en tot cas, doncs, faig referència només a l'última esmena, la que fa referència a donar informació al Parlament, a la Comissió de Política Territorial. Nosaltres també hem presentat aquí una esmena perquè es parlava de donar informació «davant de la Comissió», és a dir, amb una compareixença –intuíem nosaltres– anual... Nosaltres hem presentat una esmena, també, per suavitzar aquest punt, perquè ens sembla que no és necessari en algunes ocasions –encara que sempre es pot demanar una compareixença personal dels responsables de la Conselleria–, sinó que es pot fer per escrit, perquè també trobaríem molts altres motius pels quals potser seria bona una compareixença anual o personal dels responsables i, en canvi, segurament no cal o no és necessari.

Però nosaltres voldríem fer, de totes formes, un comentari a aquesta esmena, perquè se n'ha parlat també una mica. L'òrgan propi respecte al seguiment dels compliments dels plans, per nosaltres, és el Consell General de Muntanya; és l'organisme que ja existeix i que fa el seguiment ordinari del compliment dels plans. El conseller del Departament responsable compareix davant del Consell General de Muntanya, com a mínim, dos

cops l'any. Admetem que el Parlament –i evidentment és un dret que té el Parlament–, sempre que ho demani, pot tenir i demanar aquesta informació, i, per tant, per això presentem l'esmena, perquè aquesta informació, en tot cas, es faci arribar anualment. Però fem aquesta esmena i faig aquest èmfasi perquè, a tomb de discutir aquestes qüestions –això, àrees de planificació, mecanismes propis per a actuar i influir respecte a la planificació en el territori–, nosaltres tenim una opinió clara i que hem expressat en moltes ocasions: ja hi ha instruments propis, i aquests s'han de potenciar.

Nosaltres pensem que s'ha de potenciar el Consell General de Muntanya i els instruments propis. Per tant, admetem, malgrat tot, hi insisteixo, que és un dret del Parlament rebre la informació, i per això hem presentat aquesta esmena, però, en tot cas, volem fer èmfasi que hi ha instruments propis que s'han de potenciar al màxim per allò que fa a aquestes tasques, inclosa la tasca de seguiment del compliment dels plans.

Per acabar, aquestes esmenes que pretenen donar aquest punt de racionalitat o d'objectivitat són esmenes, hi insisteixo, que pretenen un realisme, no pretenen un pas enrere en l'esforç que fa el Govern. La inversió ha estat molt important durant aquests últims anys; amb certesa, s'haurà d'ajustar durant aquests propers –segur–, però en tot cas és una inversió en tots els casos molt important i que ha ajudat a transformar el territori.

D'aquí a molts pocs dies discutirem el pressupost de la Generalitat i, amb una repassada molt lleugera pel damunt, he pogut trobar obres importants en aquestes comarques, com per exemple la variant de la Vall d'Areny, a Berga; la variant dels Avets, al Pallars Sobirà, o bé l'enllaç entre la carretera 152 i 151, a Ripoll, carreteres importants, obres d'infraestructura importants que ajudaran, sens dubte, a millorar les necessitats d'aquest territori.

Per tots aquests motius, senyor president, nosaltres demanaríem l'acceptació d'aquestes esmenes; en tot cas, d'alguna transacció que se'ns pugui oferir, i moltes gràcies.

El vicepresident primer

Gràcies, senyor diputat. També ha presentat un conjunt d'esmenes el Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana de Catalunya; per presentar-les, té la paraula el diputat senyor Jordi Ausàs.

El Sr. Ausàs i Coll

Gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats, la presentació per part del Grup Parlamentari Popular d'aquesta Moció relativa als plans comarcals de muntanya, Moció subsegüent a una interpellació que va tenir lloc el darrer ple en el mateix sentit, ens dona l'oportunitat de posicionar-nos clarament respecte d'aquesta planificació que elabora la Direcció General de Planificació i Acció Territorial del Departament de Política Territorial i Obres Públiques; un posicionament que, a més a més, es concreta en una esmena al text proposat, una esmena que es fa amb la voluntat d'escapar-se, de fugir de l'ambigüitat i instar el Govern a ad-

quirir compromisos més concrets, compromisos en ferm.

Estem d'acord, doncs, com no podria ser d'altra manera, que es garanteixi la despesa total prevista pels diferents plans comarcals de muntanya que actualment s'estan executant, i hi estem d'acord pel fet que els diferents plans comarcals de muntanya, lluny del que afirmava el Grup Parlamentari Popular en boca del seu portaveu en el moment de la interpellació, tenen un grau d'incompliment força important. I això no és pas que ho diguem nosaltres, el Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana, com a exemple i argument del que considerem poca o insuficient, si voleu, sensibilitat política del Govern de la Generalitat envers la política de muntanya; ho diem nosaltres, però també ho diuen les institucions, els governs locals del territori d'alta muntanya, que a més a més són governats, ara com ara, majoritàriament per Convergència i Unió. Un bon nombre de consells comarcals han qüestionat aquesta política de muntanya de la Generalitat i han aprovat mocions sobre la conveniència de complir les assignacions contingudes als plans comarcals de muntanya, i són consells comarcals, com dic, fora del nostre color polític.

El passat dia 20 de setembre, precisament, la Direcció General de Planificació i Acció Territorial –i això ho dic com a exemple una mica d'aquest incompliment puntual, no del conjunt del Pla sinó dels terminis previstos per anualitats–, el director general de Planificació i Acció Territorial feia arribar a presidents de consells comarcals d'alta muntanya –jo em refereixo al del Consell Comarcal del Pallars Jussà, perquè he tingut oportunitat de tractar-ho i parlar-ne–, els feia arribar l'estimació de les despeses previstes per al 1996 comparades amb les programades, amb les que hi havia programades al Pla comarcal de muntanya.

La conclusió d'aquesta estimació és que dels 1.743 milions de pessetes previstos en aquest Pla comarcal del Jussà –dels 1.743, dic–, la inversió estimada pel Govern és de 617 milions de pessetes. És a dir, jo no sé si això és incompliment global del Pla; en qualsevol cas o en tot cas és retardar de manera molt important aquestes necessitats bàsiques, aquestes necessitats cabdals per al territori.

No cal dir que les prioritats del Govern, tot i ésser conscients que vivim un moment de política de contenció de la despesa i de reducció del dèficit públic, no casen poc ni molt amb aquella discriminació positiva que viu el Pirineu, segons gosava dir el diputat senyor Fabregat, quan defensava la interpellació. Jo penso que, de discriminació positiva del Pirineu, mal ens pesi, res de res, o poca cosa.

Considerem del tot necessari i imprescindible per tal de paliar els desequilibris territorials existents, com també ho consideren els consells comarcals abans esmentats, no buidar de contingut els diferents plans comarcals que han estat aprovats pel Consell Executiu. De la mateixa manera, seria convenient que el seguiment del seu compliment, que sabem que és competència del Consell General de Muntanya, s'intensifiqués molt més, com ara mateix manifestava el diputat senyor Gavín.

Les esmenes que presenta Esquerra Republicana van en la línia –com he dit abans– d'adquirir compromisos i de fugir de l'ambigüitat. El text de la Moció que ens proposa el Grup Parlamentari Popular parla d'intensificar les actuacions d'infraestructures. Ens sembla més convenient, a aquestes alçades, no tant intensificar les actuacions, unes actuacions que estan ja aprovades, que ja estan planificades, com el fet que es duguin a terme, es realitzin aquestes actuacions en el camp de les infraestructures; infraestructures i actuacions que encara resten pendents dels primers plans comarcals de muntanya en molts i molts casos.

El text parla també –el text de la Moció– d'«intensificar l'aplicació dels programes per tal de potenciar els diferents sectors productius de les comarques d'alta muntanya». La nostra esmena proposa, doncs, que s'apliqui els diferents programes d'actuació ja existents en aquest sentit i aprovats en el seu dia pel Consell Executiu. En definitiva, que s'apliqui allò que ja està aprovat, no pas que s'intensifiqui, és a dir que es dugui a terme, és a dir que es realitzi i, per tant, que aquests documents, els plans comarcals de muntanya, aprovats pel Consell Executiu, aprovades les seves dotacions en els pressupostos cada any per aquest Parlament, no siguin paper mullat.

Gràcies, senyor president, senyores i senyors diputats.

El vicepresident primer

Moltes gràcies, senyor diputat. Ara podran intervenir els grups que no han presentat esmenes. En primer lloc, té la paraula el diputat del Grup Mixt senyor Benet Tugues.

El Sr. Tugues i Boliart

Gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats: «En el punt en què el Segre, que ve de la Cerdanya, rep el cabal de la Valira, que baixa d'Andorra, en el lloc que els naturals del país anomenen “el mesclant de les aigües”, es forma una plana oberta i riallera, una cubeta maragdalena delimitada per serres d'alçada respectable d'entre les quals sobresurten l'imponent Cadí i l'altèr pic de la Salòria, aquella aguda i formosa muntanya que va cantar mossèn Cinto: “És l'Urgellet una safata verda i assolellada en el cor del Pirineu”.» No es posin nervioses ses senyories; així comença l'escriptor Vidal Vidal el seu llibre *Del Pirineu a l'Ebre*, on fa una visió panoràmica enamorada i apassionada del conjunt de comarques que rega el riu Segre, amb especial dedicació a les comarques de muntanya. Descripció de paisatge, d'aigua, de rius, de torrents, de barrancs, de neu, de valls, de muntanyes, de congostos, de clima, d'allò que la major part de catalans, el 98% que no viuen en comarques de muntanya, espera trobar com una postal vivent quan el cap de setmana o per les vacances de Nadal, o de Pasqua, o durant els quinze dies d'estiu, es dirigeix a qualsevol de les comarques de muntanya; un paisatge salvatge però endreçat; feréstec però net i polític. El 2% de catalans, doncs, encarregats de cuidar, a disposició de tota la resta, pràcticament una quarta part del territori del Principat.

És justament l'altra cara de la mateixa moneda, l'altra cara d'allò que agrada tant els de fora, el que ha provo-

cat que els de casa l'anessin deixant a poc a poc: el clima dur, les dificultats de comunicacions provocades per una orografia agressiva, la manca de serveis, les dures condicions de vida i la dificultat de tirar endavant amb els condicionants econòmics que tot això imposa.

I són justament aquestes dures condicions de vida les que han provocat que, per exemple, a l'Alt Urgell, els dinou municipis de la comarca englobin, gestionin i administrin 162 nuclis, dels quals 38 ja estan deshabitats. Però, tot i així, en queden 124, en alguns dels quals certament només resta poquíssima gent, com si hi fessin guàrdia i esperant –això sí– els turistes accidentals o els fixos de cap de setmana.

A l'Alta Ribagorça 3 municipis han d'administrar 35 nuclis o, per posar un altre exemple, a les valls d'Àneu, les que conflueixen a la vall central o d'Esterri, sis en total –Ribera d'Isil, vall de la Bonaigua, vall d'Unarre, Coma de Berrós, vall d'Escart i vall d'Espot–, uns respectables i admirats 400 quilòmetres quadrats de la comarca del Pallars Sobirà, s'hi compten 23 nuclis de població, però només 1.400 habitants, la meitat dels quals, a Esterri.

I així podríem seguir en cadascuna de les comarques de muntanya, totes amb unes característiques demogràfiques similars i amb unes mancances d'inversions, de serveis també similars –i potser menció a part mereixeria la comarca de la Cerdanya, trossejada l'any 1659 entre dos estats i tornada a separar, ni que sigui dins del mateix estat, el 1833.

Durant la substanciació de la interpellació es va fer referència a les xifres dels plans d'actuació, que van passar dels 67.000 milions programats als prop de 100.000 milions finalment invertits. La desviació a l'alça la valorem de manera positiva, naturalment, però no ens ha de fer perdre de vista l'atàvic abandó a què s'havia sotmès el conjunt de comarques de muntanya i la necessitat d'inversions, bàsicament d'infraestructura i de serveis que tenien. Les polítiques de muntanya són cares aquí i en qualsevol part del món. Actuacions sobre una quarta part del territori, on hi viu només el 2% dels ciutadans, representen que, si es fa el càlcul per capita, hom pot arribar a la conclusió a què arribava l'altre dia el senyor Fabregat de la discriminació positiva: que els ciutadans d'aquelles comarques són els més ben tractats del país, en termes relatius i en termes absoluts.

I això no només no és cert, sinó que el que és cert és l'afirmació contrària: els que tenen més dificultats de comunicacions; els que tenen més dèficits de serveis –sanitaris, d'ensenyament, culturals, assistencials–; els que tenen més dificultats per tirar endavant econòmicament són justament els ciutadans de les comarques de muntanya. I això no és una afirmació gratuïta.

Tres comarques de muntanya, el Pallars Jussà, l'Alta Ribagorça i el Pallars Sobirà són les úniques de Catalunya que han tingut durant el període 90-95 un creixement econòmic negatiu, amb un 0,52%, un 0,19%, un 0,06% respectivament, segons posa de manifest l'últim anuari econòmic comarcal fet per la Caixa de Catalunya. I les que no han tingut un creixement negatiu han crescut per sota de la mitjana del conjunt de les comarques de Catalunya.

Així doncs, malgrat l'impuls que ha tingut el sector turístic a partir, especialment, de la difusió de tota mena d'esports d'aventura –que, sigui dit de passada, són explotats en molts casos per ciutadans que no són de les comarques– i la positiva repercussió en el conjunt de l'economia d'aquest sector turístic, la repercussió global no ha estat suficient per compensar el mal comportament enregistat en els sectors agrícola, ramader o industrial.

Per tant, cal continuar treballant dedicant-hi els esforços i els recursos que s'estimin necessaris en la promoció d'aquestes comarques i, no ho oblidem també, en zones de muntanya. Cal defensar, conservar i restaurar el medi físic i el patrimoni historicoartístic; cal protegir i fomentar les activitats agràries; cal promoure i protegir la indústria, el turisme i l'artesanía; cal fomentar l'habitatge, les obres públiques, amb especial dedicació a la xarxa viària; cal donar uns serveis dignes de sanitat, assistència social, ensenyament i esport; cal fer i prioritzar tot allò que ve definit en l'article 5 de la Llei, perquè malgrat els bons desitjos, l'agricultura, la base de sempre de l'activitat econòmica en aquestes zones, té dificultats evidents.

Perquè, malgrat tot el gruix d'inversions, fins i tot per damunt de les previsions inicials, hi ha encara una xarxa viària amb comunicacions molt deficientes, per no parlar d'altres comunicacions, com la línia fèrria Lleida - la Pobla, contínuament qüestionada, i a la qual caldria garantir el futur.

Perquè l'assistència sanitària, amb la xarxa de CAP, ha millorat la presentació del servei, però en molts casos no ha millorat el servei en manca-hi moltes especialitats, i algunes de bàsiques.

I, quant a l'ensenyament, l'actual reforma pot acabar de concentrar els ciutadans d'aquestes comarques en el nucli urbà –normalment la capital de comarca– que tingui l'institut.

L'apartat d de l'article 1 de la Llei d'alta muntanya diu que s'han de «valorar les funcions que la muntanya compleix en benefici de la resta de la societat i alhora protegir el patrimoni natural, històric, cultural i artístic dels pobles i les comunitats de muntanya i, en conseqüència, fer compatible el desenvolupament turístic, esportiu, recreatiu i econòmic amb la preservació del paisatge, el medi i els ecosistemes de muntanya».

Difícilment es pot estar en desacord amb aquesta manifestació de voluntat, però cal recordar-ho de tant en tant per recordar cap on anem, i com que la Moció que se'ns presenta a consideració va en aquesta línia, el Grup Mixt hi donarà suport.

Gràcies, senyor president; gràcies, senyores i senyors diputats.

El vicepresident primer

Moltes gràcies, senyor diputat. Correspon ara la intervenció del Grup Socialista; té la paraula l'il·lustre diputat senyor Joan Ganyet.

El Sr. Ganyet i Solé

Honorable senyor president, senyores i senyors diputats, substanciem avui una moció sobre els plans comarcals de muntanya presentada pel Grup Parlamentari Popular.

El Grup Socialista considera positiu que dins el debat polític català es parli dels plans comarcals de muntanya i, per extensió, de la muntanya del nostre país, que, cal no oblidar-ho, ocupa un terç de la superfície del Principat.

El diputat que té l'honor d'adreçar-se a ses senyories recorda perfectament quan l'any 80 participava en un grup de reflexió amb persones coneixedores de la legislació comparada europea de muntanya, i com d'allà van sortir els conceptes «comarca de muntanya», «consell comarcal de muntanya» i «pla comarcal de muntanya», a semblança de les contrastades experiències de les *comunità montane* de la llei italiana. La Proposició de llei socialista a què va donar lloc aquella reflexió va fructificar en la Llei d'alta muntanya, el 9 de març del 83, després de no poques vicissituds i aigualiments, la crònica dels quals els estalvio. La Llei finalment va ser aprovada per unanimitat i, tot i les seves limitacions, és una bona llei, una llei útil. En efecte, els plans comarcals de muntanya van ser concebuts com els instruments bàsics de planificació i d'intervenció del Govern de la Generalitat en les comarques de muntanya i se'ls va conferir el rang que mereixien. Aprovació inicial, per part dels consells comarcals de muntanya i aprovació definitiva, per tant solemne, per part del Consell Executiu de la Generalitat.

Però aquella discriminació positiva a favor de les comarques de muntanya, de què feia gala l'honorable conseller de Política Territorial i Obres Públiques en la resposta a la interpellació presentada pel diputat senyor Fabregat, origen de la present Moció, no va veure la llum sense dificultats, dubtes i entrebancs per part del Govern català. El Grup Socialista va haver de preguntar, interpellar, presentar mocions manta vegada –i així consta en els butlletins oficials de la cambra– perquè s'aprovés l'any 1989 el primer Pla comarcal de muntanya, que, com vostès saben, va ser el de la Garrotxa, més de quatre anys després que s'acabés el termini fixat per la Llei per a l'aprovació dels deu plans i s'anesin aprovant amb comptagotes tots els altres.

Llums i ombres han acompanyat la implementació de la primera generació de plans. Potser tenia raó el conseller Mas quan deia que la muntanya és l'àrea més pensada i planificada del país. Ja és un mèrit per a un govern, el de Convergència i Unió, no especialment decantat cap a la pràctica de la planificació; ans al contrari, com s'ha demostrat a bastament. En l'apartat de les llums hi podríem posar, sens dubte, un nivell tècnic i una metodologia dels plans acceptable i, en algun cas, francament bo. Ara bé, també hi ha ombres. Voldria plantejar uns interrogants, si m'ho permeten vostès, si m'ho permet el senyor president.

Per què no s'ha involucrat la població de muntanya en la societat civil organitzada a l'hora de determinar els objectius i les prioritats dels plans comarcals? És una mancança greu d'origen conceptual que plana negati-

vament per damunt de tot el procés. Una altra pregunta. Quin grau d'acceptació pot haver-hi dels plans comarcals de muntanya per part d'aquells ajuntaments –i són nombrosos, com vostès saben perfectament– que no tenen cap representant dins dels consells comarcals? A diferència dels consells comarcals de muntanya dissenyats a la Llei, que asseguraven la presència de tots els ajuntaments del Pirineu, els consells comarcals generalitzats a tot Catalunya a partir de l'any 87 tenen un agut dèficit de representativitat democràtica que, per extensió, contagia els plans i els resta legitimats. I el mateix passa, senyor conseller, amb el Consell General de Muntanya, organisme burocràtic absolutament desconegut dels pirinencs i desvaloritzat en grau superlatiu. No és aquest el Consell General de Muntanya que nosaltres preconitzàvem.

(El president reprèn la direcció del debat.)

I una nova pregunta. Convé continuar invertint al Pirineu? El Pirineu té resolts ja els seus problemes atàvics d'infraestructura i d'equipament? El Pirineu és ric? La resposta la dona amb la claredat l'anuari econòmic comarcal de la Caixa de Catalunya, presentat no fa gaires dies, al qual ha fet referència també el diputat que m'ha precedit en l'ús de la paraula; un estudi seriós i respectat. L'any 95, només el Ripollès i la Vall d'Aran van créixer per damunt de la mitjana catalana, que va ser del 3,79%; altres set comarques de muntanya –l'Alt Urgell, amb un 3,71; la Garrotxa, amb un 3,69; la Cerdanya, amb un 2,81; el Solsonès, amb un 2,14; el Berguedà, amb un 1,75; el Pallars Sobirà, amb un 1,5, i el Pallars Jussà, amb un 0,08– van créixer per sota de la mitjana, i l'Alta Ribagorça va decreixer un 1,72%.

Si ens referim a l'evolució del PIB en taxa anyal acumulada, dels anys 90 al 95, de les comarques de l'alt Pirineu, que ens dona sens dubte una més àmplia perspectiva i una visió tendencial, han crescut per sota de la mitjana de Catalunya, que és d'un 1,62%, la Vall d'Aran –malgrat el que pugui pensar-se–, un 1,43%; la Cerdanya, un 0,72; l'Alt Urgell, un 0,61, mentre que –molta atenció– el Pallars Sobirà decreix d'un 0,06; l'Alta Ribagorça, d'un -0,19; i el Pallars Jussà, d'un 0,52. Totes aquestes comarques han sofert un creixement negatiu absolutament preocupant. Per tant, molta precaució quan algun incaut o algun interessat parlen de la riquesa de les comarques de muntanya. Dissortadament, els números són explícits. La muntanya, el Pirineu, necessita, senyores i senyors diputats, una cura i una inversió sostinguda a favor no només dels pirinencs, sinó del conjunt dels catalans.

Quin sentit té, doncs, que la inversió prevista en les comarques de muntanya en els pressupostos de la Generalitat d'enguany, de l'any 96, reflectís una caiguda vertical tan aparatosa, una caiguda tan brusca? Si per al total de Catalunya el descens significava un 41% en relació amb l'any 94, per a les comarques de l'alt Pirineu arribava a l'ineplicable i, des del nostre punt de vista, inexplicable xifra del 70,43%. Saben vostès que les comarques a què he fet esment, amb un increment negatiu del producte interior brut entre els anys 90 i 95, el Pallars Sobirà se'l castiga amb un descens d'inversions del 83%; el Pallars Jussà, del 70%, i l'Alta Ribagorça –que ja és clamorós– d'un 85%? A més, una

altra qüestió: amb quin criteri es retallen les inversions? Amb quina participació dels ajuntaments que representen els ciutadans? Es decideix unilateralment des del Consell Executiu?

Per tant, senyores i senyors diputats, ens trobem davant de substantives incongruències que no posen de manifest, precisament, ni un abundós zel planificador ni una voluntat política demostrable de discriminació positiva sostinguda i suficient cap a la muntanya catalana. Cosa que és molt preocupant de cara al futur, a mig i llarg termini.

Anuncio el vot positiu del Grup Socialista a la Moció presentada pel Grup Popular, que, encara que redactada amb caràcter molt *light*, aquesta és la veritat, al nostre entendre va en la bona direcció. Com ha dit l'illustre diputat, senyor Ignasi Riera, en el cas que el diputat i el Grup proposant acceptessin la primera de les esmenes presentades per Convergència i Unió, nosaltres no podríem votar positivament i demanaríem un vot separat.

Moltes gràcies, senyor president, senyores i senyors diputats.

El president

Moltes gràcies, senyor diputat.

Abans de donar la paraula al diputat senyor Fabregat, que és com correspon en el debat parlamentari, jo vull informar el Ple de la cambra que en aquest moment es troba en la tribuna, perquè està efectuant una visita al nostre Parlament, l'excel·lentíssim senyor don Francisco Javier Delgado Barrio, president del Consell General del Poder Judicial i president del Tribunal Suprem de Justícia, i a la vegada acompanyat del president del Tribunal Superior de Justícia, el magistrat senyor Guillem Vidal.

(*Aplaudiments.*)

Moltes gràcies –muchas gracias. El senyor Guillem Fabregat té, doncs, la paraula per pronunciar-se sobre les esmenes presentades.

El Sr. Fabregat i Vidal

Gràcies, senyor president. Si se'm permet, des de l'escó estant. En primer lloc, agrair el to dels diferents diputats que han intervingut en el posicionament d'aquesta Moció i en la defensa de les esmenes que han presentat. I per l'ordre de les esmenes, per l'ordre que han intervingut, en primer lloc, dir que agraeixo al senyor Riera que retiri l'esmena, que no el defraudarem, senyor Riera, quant al que ha fet referència de l'esmena presentada pel Grup Parlamentari de Convergència i Unió, i en segon lloc, dir que nosaltres proposaríem al Grup Parlamentari de Convergència i Unió, i també perquè s'hi sumés el Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana, un text refós dels punts primer i segon, una transacció que lliuraria després a la Mesa, que diria el següent: «Garantir les quantitats de despesa total programada per als diferents plans, tot optimitzant els recursos per a potenciar els diferents sectors productius a les comarques d'alta muntanya.» Aquest seria un text refós del primer i del segon punt.

Quant també a les esmenes presentades pel Grup Parlamentari de Convergència i Unió, nosaltres acceptaríem

em l'esmena que fa referència al punt tercer, on nosaltres parlàvem d'«intensificar» i el Grup Parlamentari de Convergència i Unió ens diu «realitzar» –o sigui, canvia aquesta paraula– i demanaríem a la vegada que el Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana de Catalunya pogués retirar l'esmena per buscar un consens en aquest tercer punt. I també operariem una transacció al quart punt, donat que el Grup Parlamentari de Convergència i Unió diu a la seva esmena: «informar la Comissió de Política Territorial» –ha fet referència a l'«informar davant» que havíem proposat des del Grup Parlamentari Popular: «informar davant de la Comissió Política Territorial»–, i quedaria aquesta transacció: «Informar anualment la Comissió de Política Territorial». És a dir, quedaria substituïda la paraula «davant» per la paraula «la Comissió de Política Territorial», però també d'una forma anual.

Esperant que els grups acceptin les transaccions que hem demanat, i agraint ja les esmenes que s'hagin retirat, res més per la meua part.

Moltes gràcies, senyor president.

El president

Diputat senyor Fabregat, ens hauria de portar les esmenes transaccionals de què acaba de fer menció. Per a major coneixement, si el secretari les vol llegir, i per a informació completa de tots els membres de la cambra.

El secretari primer

Gràcies, senyor president. El text parcial de modificació que el senyor Fabregat desitja que sigui posat a votació és el següent. Un text refós dels punts 1 i 2, i que diria: «Garantir les quantitats de despesa total programada per als diferents plans, tot optimitzant els recursos per a potenciar els diferents sectors productius a les comarques d'alta muntanya». I d'altra banda, el punt 4 passaria a ser el punt número 3, diria –començaria dient–: «Informar anualment la Comissió de Política Territorial», i després seguiria com estava.

El president

Per procedir a la votació, demano si algun grup parlamentari, algun portaveu, vol votació separada d'algun dels punts. (*Pausa.*) No és així.

Passaríem, doncs, a la votació.

S'inicia la votació.

La Moció ha sigut aprovada per la unanimitat de tots els diputats que han emès vot avui en aquesta votació; per tant, són 108 vots a favor, cap abstenció i cap en contra.

Gràcies.

Moció subsegüent a la interpellació al Consell Executiu sobre la xarxa elèctrica d'alta tensió a Catalunya

Anem al catorzè punt de l'ordre del dia, que és la Moció subsegüent a la interpellació al Consell Executiu

sobre la xarxa elèctrica d'alta tensió a Catalunya, presentada pel Grup Socialista al Parlament. Per exposar-la, té la paraula la senyora Manuela De Madre, per un temps límit de deu minuts.

La Sra. De Madre Ortega

Gràcies, senyor president; em sembla que ni tan sols els consumiré. M'agradaria, de totes maneres, que aquest esperit unànim, d'unanimitat, que avui la cambra està tenint sigui també per a la votació d'aquesta Moció que substanciï en aquest moment i que, com vostès saben, és fruit de la interpellació que aquesta diputada va presentar i va substanciar en el darrer Ple. En aquella interpellació feia una descripció del sistema elèctric d'alta tensió que subministra el conjunt de l'àrea metropolitana de Barcelona i que, com que tenen el text publicat en el *Diari de Sessions*, ja hem tingut ocasió, per tant, de saber quin és.

En aquella interpellació aquesta diputada feia referència que, efectivament, la xarxa descrita, la que tenim actualment, és insuficient per a suportar el creixement previst de la demanda per a horitzons no gaire llunyans, que els estudis de les mateixes companyies elèctriques i de la gent altament qualificada que ha treballat en l'elaboració d'aquests estudis situen en l'any 2005-2007, més o menys. L'esquema actual, tal com explicava en la interpellació, comporta encara avui un fort impacte territorial, especialment en la serra de Collserola i en l'àmbit del Besòs. Aquesta situació, l'actual, fins i tot arriba a qüestionar de manera seriosa la viabilitat d'alguns projectes importants que tenen les administracions locals, també en col·laboració amb l'Administració autonòmica i l'estatal.

En aquella interpellació feia referència a aquests estudis, que el mateix conseller va, encertadament, acceptar que efectivament assenyalen o qüestionen la possibilitat que degut a la demanda prevista es pugui, tenint en compte l'actual xarxa que tenim, donar cobertura a aquesta demanda, que –ho torno a repetir– se situa a l'any 2005-2007 i, per a horitzons una mica més llunyans, en el 2020.

En aquella interpellació i també en aquest moment vull ressaltar el següent: que no es tracta de demanar el soterrament de les línies de la xarxa elèctrica que tenim en els nostres espais naturals, en el conjunt del territori del nostre país, i molt especialment –deixin-m'ho dir– en el que és l'àrea metropolitana de Barcelona. Per tant, ho torno a repetir: no es tracta de demanar –que també fóra legítim– el soterrament de les línies elèctriques, sinó de modificar l'esquema de subministrament creant un model en què es puguin eliminar línies prescindibles.

En aquella interpellació fèiem referència a la necessitat de relligar amb una línia de 400 quilovolts unes determinades centrals, i també formar una anella de 220 aprofitant les galeries que donen serveis a les rondes, fent-les arribar –aquí hi ha un interès també no tan sols d'aquesta diputada, del conjunt del país, sinó també en la doble vessant, un interès més local, tenint en compte també la meua altra responsabilitat pública, com a alcaldessa d'una de les ciutats més boniques de Cata-

lunya (*remor de veus i rialles*)–, fent-les arribar... El fet de ser bonic no és només l'estètic o el físic, eh?, és a dir, les ciutats, com les persones, de vegades no són massa boniques físicament, però interiorment tenen una vida i tenen uns atributs i uns mèrits que fan que quan les persones les coneixen queden corpresos o enamorats d'elles, i això li passa a la meua ciutat, Santa Coloma de Gramenet. Convido des d'aquí, des d'aquesta tribuna, que el conjunt de diputats i diputades vinguin a conèixer-la, perquè quedin, com alguns ja han quedat, alguns i algunes diputades, corpresos per aquesta bonica ciutat.

Deia que tinc un interès generalitzat com a diputada però que també tinc un interès més local pel que fa referència al Baix Besòs, al riu, un riu tan deteriorat i tan..., vaja, tan poc viu com és el riu Besòs, pel que fa a la retirada de les línies d'alta tensió del seu llit, de les seves lleres. Sé que aquesta –aquesta i el conjunt de les operacions que en l'àmbit de la interpellació assenyalava– té i comporta una importància econòmica molt important –molt important–, és veritat. Però també és cert que, tal com deia allà i tal com diu la Moció presentada, aprofitant que hi ha una demanda prevista, que hi han uns estudis seriosos elaborats per Red Eléctrica Española, però també per les companyies elèctriques que operen en el nostre país, FECSA i el grup Enher; aprofitant que per part també de la Ponència s'està elaborant, tant per part de la Conselleria de Política Territorial i Obres Públiques com per part de les administracions locals, el Pla territorial de l'àmbit metropolità, que comporta una extensió del que fins ara coneixem com l'àrea metropolitana de Barcelona, doncs, aprofitant la planificació del territori..., es tinguin en compte aquests estudis, es tinguin en compte la necessitat d'incrementar el subministrament per planificar d'una manera, diríem, més curosa, el que han estat fins ara les actuacions de les mateixes companyies, les companyies de Catalunya, que, a més a més, com vostès saben, han actuat tres companyies fins ara, cada companyia amb una xarxa independent, per tant, amb una quantitat de línies pel nostre territori. Doncs, tenint en compte aquest nou marc de planificació territorial de Catalunya, tenint en compte els estudis que tenim, fer un pla que permeti la simplificació, la reordenació del sector elèctric al nostre país, aprofitant, a més a més, que hi han algunes infraestructures molt importants d'actuacions econòmiques molt importants en el territori. És a dir, aquí s'hauria de trobar la manera de conjuntar-ho, per no ser una càrrega per a les mateixes companyies, però tenint en compte que existeix aquest futur immediat, aquesta necessitat, i la necessitat, com a governants –i nosaltres, en tant que grups de l'oposició, també–, de treballar per simplificar i minimitzar el que són les «ferides» –potser no és la paraula més adient en aquests moments– en l'ocupació del territori.

És per això que hem presentat aquesta Moció, que al·legant grup parlamentari podria considerar que, degut a la importància que té el tema, degut a la quantitat de quilòmetres de xarxa elèctrica que es podrien retirar ja en aquests moments –per tant, seria una manera de cosir ferides, fonamentalment en l'àrea de Collserola, un parc natural molt visitat pels ciutadans i ciutadanes de Catalunya–, per què aquesta moció en certa manera una

mica suau, eh?, una mica, que busca el consens, que busca l'aprovació. Doncs és això; és com allò que es diu: «Más vale pájaro en mano que ciento volando.» Aquesta diputada podria haver presentat una moció, doncs, més..., des d'un punt de vista mediambiental, molt més interessant, però el que ens interessa en aquests moments és tenir una moció..., que aquest Parlament aprovi una moció que insti el Govern, en tant que administració tutelar en la xarxa elèctrica i com a administració que té la facultat d'aprovar els plans urbanístics, els plans territorials a Catalunya, perquè puguem gaudir i puguem consensuar i puguem aprovar aquesta Moció, que serà un instrument que instarà el Govern –també ens farà vetllar, els grups de l'oposició, però també farà treballar les companyies elèctriques que han de continuar operant en el conjunt del nostre territori– a treballar d'una manera més consensuada, una manera que ha de permetre que el conjunt de la societat que paga la tarifa –que paga la tarifa– pugui viure amb les xarxes elèctriques que passen pels nostres pobles, per les nostres ciutats i, el que és més important, pels nostres sistemes naturals, com molts altres, però molt especialment –i deixin-me tornar-ho a dir– Collserola i l'àmbit del Besòs.

Amb aquesta voluntat s'ha presentat aquesta Moció, i amb el desig que sigui aprovada pel conjunt de la cambra aquesta diputada els dona les gràcies, i estic a l'espera de la presentació d'una esmena transaccional pel Grup de Convergència i Unió.

Gràcies, senyor president.

El president

Moltes gràcies, senyora diputada. Hi ha una esmena presentada pel Grup de Convergència i Unió; per presentar-la, té la paraula el diputat senyor Pere Mutjé.

El Sr. Mutjé i Pujol

Gràcies, senyor president. Il·lustríssimes diputades, illustres diputats, fa quinze dies, tant la il·lustríssima diputada que m'ha precedit com l'honorable conseller d'Indústria i Energia, després de posar sobre la taula l'estat de la xarxa d'alta tensió a Catalunya, varen manifestar en els seus últims parlaments la voluntat que la possible moció subsegüent a la interpellació fos un instrument d'acord i, per tant, d'impuls a l'acció de govern. La senyora Manuela De Madre avui ha reiterat el que va manifestar fa quinze dies, i, per tant, nosaltres intentarem afegir-nos a aquestes manifestacions i a aquest parer de la senyora Manuela De Madre.

I la veritat és que la Moció formulada per la senyora Manuela De Madre recull tots els aspectes posats en evidència durant la interpellació: reordenació de les xarxes d'alta tensió, tant pel que respecta al creixement com a renovació en el marc del Pla territorial metropolità i el Pla territorial general de Catalunya, que actualment s'està estudiant; cobertura de demanda i millora de la qualitat de servei; minimització de l'ocupació del territori; reducció d'impactes ambientals; posta en comú i aprofitament dels estudis que actualment s'estan fent..., i tot això aprofitant les grans obres d'infraestructura que s'han de fer i algunes que ja s'han fet, en

les quals s'ha previst ja la possible ubicació d'aquesta reordenació de la xarxa elèctrica d'alta tensió.

En tot això, senyores i senyors diputats i diputades, hi estem d'acord. Però tots hem de ser conscients, tots els parlamentaris de la cambra, de les possibilitats d'execució de les iniciatives que aprovem. Es tracta que estem davant unes companyies elèctriques que co-operen lliurement en un mercat, una economia de mercat, i, per tant, no es tracta que aprovem aquí una execució presupostària de l'Administració. Cert és que aquestes companyies que actuen en una economia de lliure mercat no ho fan com qualsevol empresa, però al cap i a la fi estan actuant en una economia de mercat. I és per això que hem afegit al text de la Moció presentada pel Grup Parlamentari Socialista: «d'acord amb les possibilitats econòmiques de les empreses distribuïdores d'energia elèctrica». Permetin-me, abans de justificar el contingut d'aquesta esmena d'addició, que els faci una petita introducció del que és el sector elèctric, de la distribució i producció a Catalunya.

En aquest sentit, el sector elèctric català es caracteritza per una participació aproximadament equivalent del sector públic i el sector privat, tant a l'Estat com a Catalunya, sobretot a partir de 1987; abans, el pes del sector privat en el conjunt del sector elèctric era superior al del sector públic.

Quant a producció, aquest sector elèctric català produeix 28.000 gigawatts hora, amb un nivell de facturació de prop de mig bilió de pessetes, la qual cosa fa que la seva participació en el conjunt del producte interior brut català, que l'any 95 va ser de 13 bilions de pessetes, sigui del 3,7%, és a dir, una quantitat molt i molt important. L'evolució de l'eficiència o intensitat energètica ha millorat sensiblement en el transcurs dels anys, i en aquests moments fan falta 2,13 megawatts hora per cada milió de pessetes de producte interior brut. Ja dic que això ha evolucionat favorablement, però encara pot millorar més.

Quant a la qualitat, ja en va fer esment el conseller, i ha de millorar. En les seves paraules el conseller va mostrar quina havia estat l'evolució, però encara el nivell de qualitat o la qualitat total del sistema quant a regularitat de tensió, nombre de parades, temps de parades, preus..., tot això encara ha de millorar.

I referent als preus hem de dir que aquests preus han de ser més competitius, que comparat amb països de la Comunitat Econòmica Europea es troben en una posició intermèdia, eh?, i si agafem per al 1996 com a índex 100 Espanya, i, per tant, Catalunya, tenen preus més alts de l'energia Alemanya –que té diferents tarifes segons l'indret–, Àustria, Itàlia i Bèlgica, i estan per sota de nosaltres Portugal, Luxemburg, Holanda, França, Irlanda, Grècia i Dinamarca i Noruega. A títol d'exemple, podem dir que si l'índex d'Espanya i de Catalunya és 100, en el cas de Noruega tenim un índex 43 pel que respecta al gener de 1996.

Bé, i ara referint-me explícitament a la justificació, com deia abans, de l'esmena d'addició presentada, la podríem justificar, o l'hem de justificar, en quatre o cinc aspectes.

El primer d'ells és la inestabilitat, la inestabilitat del marc estable. Vostès saben que l'origen, la producció de l'energia elèctrica en aquest país procedeix del sector tèrmic, del sector hidràulic, del sector nuclear, i que en el cas del sector tèrmic tradicionalment es fan servir diferents tipus de combustibles –gas natural, fuel, etcètera–, i que, per tant, els costos de producció d'aquesta energia elèctrica són ben diferents segons l'origen del sistema productiu. Addicionalment, cada empresa no té uniformats els sistemes de producció; és a dir, hi ha empreses que es dediquen més al sector tèrmic, n'hi ha d'altres que més al sector hidràulic, d'altres que més al sector de l'energia nuclear. Això fa que hi hagi d'haver una compensació interna, perquè, com saben vostès, totes les empreses estan obligades a vendre a un sol tipus de preu el quilowatt hora. Així, per al sector domèstic, per exemple, el preu per quilowatt hora és independent de la situació geogràfica on fem el subministrament. Per tant, hi ha d'haver aquestes compensacions, que actualment estan en període de discussió. I per què estan en període de discussió, aquestes compensacions internes? Perquè fins ara aquest sistema de compensacions s'havia fet en base a la producció; fins no fa molt, l'Estat espanyol i Catalunya eren deficitaris en producció d'energia i addicionalment no hi havia aquests requeriments de qualitat –que afecten sobretot la xarxa de distribució, transport i xarxa de distribució– que hi ha ara, degut a les tecnologies que s'estan implantant a les empreses i al major consum d'energia en les llars domèstiques. Bé, això fa que aquest marc, estable fins ara, s'estigui discutint i que les companyies encara no sàpiguen ara quines retribucions, quines compensacions rebran pel concepte de distribució, i que, per tant, inversions addicionals que s'hagin de fer en el sector elèctric no se sàpiga encara quines percepcions econòmiques tindran i, per tant, com amortitzar-les.

En segon lloc, un altre aspecte a considerar són les altes inversions que s'han de fer en el sector elèctric. El sector elèctric és un sector d'inversions intensives –pensin que una central nuclear pot costar prop de mig bilió de pessetes– i tenen períodes d'amortitzacions llarguíssims: si és en el sector hidràulic, el període d'amortització supera els 50 anys; en el cas de les nuclears, 20-25 anys. Això fa que s'hagin de repercutir els costos de les inversions durant molts i molts anys.

Un tercer aspecte a considerar a l'hora d'analitzar les possibilitats econòmiques de les empreses elèctriques és el grau d'endeutament. El grau d'endeutament de les empreses a l'Estat puja a 2,8 bilions de pessetes, dels quals mig bilió de pessetes correspon a les empreses catalanes.

Tot i així, tot i aquesta incertesa –sobretot derivada de la inestabilitat del marc estable, de les grans inversions i de l'endeutament–, les empreses catalanes, per iniciativa de la Conselleria d'Indústria i Energia, estan fent ja un gran esforç, malgrat aquesta incertesa de saber quines compensacions tindran per l'efecte de la distribució, i s'està desenvolupant un pla quinquennal –94 fins al 99– que implica unes inversions globals de 85.000 milions de pessetes, 85.000 milions de pessetes que van destinats a infraestructures –millora d'infraes-

tructures i creació de noves– i també a la xarxa de distribució per a la millora de la qualitat. D'aquests 85.000 milions de pessetes, els puc dir que aproximadament..., prop del 60% van destinats a la millora de la xarxa de distribució, i que la resta, la resta d'aquests 85.000 milions de pessetes, van a parar a subestacions, línies d'alta tensió, distribució, automatització i cogeneració.

Finalment, veuran –i depèn de la font que valora la repercussió de l'aprovació de la Moció i l'execució immediata d'aquesta Moció– que això implicaria per a les empreses del sector 30 o 35.000 milions de pessetes addicionals d'inversió, que, ho repeteixo, en aquest marc d'incertesa, encara empitjoraria la seva situació. De totes maneres, creiem el nostre Grup que aquestes inversions s'han de fer, eh?, s'han de fer en el sentit que diu la Moció..., però que s'han d'anar fent. I és en aquest sentit que nosaltres presentem aquesta esmena, que, diguem-ne, s'ha d'executar en la mesura de les possibilitats econòmiques de les empreses del sector.

Per tot això, per tot això abans esmentat, senyores i senyors diputats, el nostre Grup votaria favorablement la Moció presentada, si l'esmena fos acceptada; en cas contrari, hi votàriem en contra.

Gràcies, senyor president, senyores i senyors diputats.

El president

Moltes gràcies, senyor diputat. Per intervenir i per fixar la posició dels respectius grups que no han presentat esmenes, té en primer lloc la paraula el diputat senyor Salvador Morera.

El Sr. Morera i Tanyà

Moltes gràcies, senyor president. El nostre Grup va seguir amb molt interès aquesta interpellació que es va substanciar en la darrera sessió, perquè la veritat és que es van tocar un seguit d'aspectes, no només en el tema concret de les xarxes d'alta tensió, sinó de molts aspectes que afecten l'energia elèctrica i la seva distribució pel país, tot i que jo diria que hi han dos elements que han quedat perfectament plasmat en la Moció que es presenta avui, que eren, probablement, els que més preocupaven la diputada interpellant: un era donar cobertura a la demanda en el futur i la millora en la qualitat del servei, bàsicament a l'àrea metropolitana de Barcelona –el que passa és que em sembla que és aplicable, almenys el segon aspecte, a tot el país–, i l'altra qüestió que més preocupava –i que més temps va portar en la interpellació i, jo diria, en els primers debats de la Moció que se'ns presenta avui– és la minimització de la repercussió de l'ocupació del territori per les línies d'alta tensió.

Bé, el nostre Grup hi votarà favorablement. Potser ens hauria agradat que en algunes de les expressions que aquí s'han utilitzat s'hagués concretat més per poder avançar d'una forma més contundent. Molt ens temem que, si s'accepta l'esmena del Grup de Convergència, probablement farà que l'aplicació pràctica d'aquesta resolució, doncs, quedi, si més no, una mica..., una mica tocada, però en qualsevol cas nosaltres entenem que, en el cas d'aprovar-se, ni que sigui amb la incor-

poració de l'esmena de Convergència, serà interessant en tots els aspectes.

Només m'agradaria destacar que probablement l'oportunitat d'aquesta Moció..., és oportuna ara i era oportuna des de feia uns quants anys, però probablement, tal com deia el conseller l'altra dia, en el moment que es presenta té un handicap afegit prou important, que és precisament que es replanteja a Catalunya –a tot l'Estat, però a Catalunya especialment– la reordenació del sistema elèctric, que comportarà que les companyies elèctriques, o la companyia elèctrica resultant a Catalunya, doncs, faci un desemborsament de diners i de capital important i farà que molts aspectes que estaven previstos precisament en aquest Pla de millora de les infraestructures, que ara mateix ens ha explicat el diputat de Convergència, probablement no es puguin aplicar i, per tant, que menys encara pel que fa a les propostes que planteja la Moció.

Nosaltres entenem que hi ha un aspecte que s'ha tractat en diverses ocasions en aquest Parlament: bàsicament és la qüestió del soterrament de les línies elèctriques, i en concret de les línies d'alta tensió. Tot i que la diputada ha dit que no era estrictament aquesta la qüestió, sinó que era tant o més important aquest aspecte com el d'eliminar línies susceptibles de ser eliminades en el futur, nosaltres entenem que aquest és un tema que, malgrat aquests handicaps econòmics, hauria d'estar permanentment en la ment de les companyies, i especialment de la Conselleria de Governació. No només en la llera del riu Besòs, sinó en molts altres indrets de Catalunya, perquè aquesta és una qüestió que hi ha països a Europa que ens porten molts anys d'anticipació en aquest aspecte i que entenem que és interessant que es comenci a posar fil a l'agulla, malgrat les mancances econòmiques que ja he dit.

Per tot això, el nostre vot serà favorable, senyor president.

El president

Moltes gràcies, senyor diputat. Pel Grup d'Esquerra Republicana de Catalunya, té la paraula el senyor Jordi Portabella.

El Sr. Portabella i Calvete

Sí, gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats, nosaltres votarem favorablement aquesta Moció, tot i que, senyora Manuela de Madre, el fet és que votem més per la interpellació, per la defensa de la interpellació que vostè va fer, i que vam trobar molt interessant, que no pròpiament per la Moció, no? Perquè la Moció..., trobem, doncs, que hi han alguns elements interessants que vostè va expressar en la presentació de la interpellació que no hi surten reflectits i que hi podrien sortir reflectits. La veritat és que nosaltres hem trobat també molt interessant aquesta interpellació, que incidia sobre uns elements molt importants en la composició de tot el territori. Jo diria que la seva interpellació estava basada en la racionalització de la xarxa d'alta tensió a Barcelona, però que efectivament es podria estendre a tot el territori català, i que aquesta xarxa d'alta tensió ha estat construïda des d'una certa

despreocupació, des d'una certa superposició despreocupada de les línies, coincidint amb diferents etapes de construcció de la xarxa elèctrica a Catalunya, i que aquest, objectivament, no és el millor mètode per construir, doncs, una xarxa elèctrica adequada a Catalunya. Nosaltres pensem que introduir elements de racionalització, d'eficàcia i d'eficiència, doncs, sempre porta beneficis, i d'alguna manera hi havia aquesta atmosfera, en la interpellació presentada per vostè, i això és el que fa que conceptualment hi estiguem totalment d'acord i que, per tant, votem a favor d'aquesta Moció.

S'ha presentat també una esmena per part de Convergència, que nosaltres creiem que ve a diluir una mica més la Moció presentada pel Grup Socialista, però en el cas que l'acceptés –cosa que ens sembla que serà així, per la seva intervenció en la defensa de la Moció– nosaltres també hi votarem a favor. També hi votarem a favor perquè, llegint també la resposta del conseller d'Indústria –i de moltes altres coses, però, pel que fa al cas d'aquesta interpellació, d'Indústria–, ens va semblar que també utilitzava un tipus d'argument en el qual majoritàriament érem sensibles, tot i que no compartíem el fet d'oposar-se al fet que es produeixi un soterrament progressiu de les línies elèctriques atenent criteris econòmics.

És clar, tots sabem que diners per a tot no n'hi han; el que passa és que, en funció de com es distribueixen els diners, es poden fer unes coses o se'n poden fer unes altres, i probablement, dintre dels pressupostos, o quan es pensa en la xarxa elèctrica, sempre s'hauria de tenir incorporat al cap el fet de gastar una part d'aquests diners en el soterrament de les línies elèctriques. La realitat és que proporcionalment amb els països de la Unió Europea, la quantitat de línies elèctriques soterrades a Catalunya és ridícula, comparativament. I el fet que es vulgui reduir la qüestió de soterrament de línies elèctriques a una qüestió purament estètica també és una frivolitització de la realitat, perquè l'impacte que tenen les línies elèctriques aèries no és simplement un impacte visual, que és indiscutible, sinó que també té una sèrie de conseqüències sobre la qualitat ambiental, i fins i tot sobre la salut humana. I això no ho diem nosaltres, ni fem referència a algun article que hagi sortit, sinó que fem referència a múltiples estudis internacionals, que estan fets, bàsicament, pels països escandinaus.

Per tant, nosaltres sí que pensem que la Moció..., hauria estat interessant incorporar-hi una part en què es demanés un soterrament progressiu de les línies elèctriques, tot i sabent que efectivament és més car. Però també s'hauria de fer una reflexió sobre com seria, de més car, perquè atenent els números que vostè mateix va donar en la interpellació, si ens estalviem dos-cents quilòmetres de línies elèctriques d'alta tensió, amb el soterrament, probablement una cosa va per l'altra, i probablement, tot i que encara continuaria sortint més car, la diferència seria prou assumible com perquè es pogués obtenir la repercussió que tindria sobre la qualitat de vida, en general, dels ciutadans d'aquest país.

Vostè també va incidir sobre la necessitat d'ampliar el subministrament. Nosaltres, en aquest aspecte, considerem –i en això coincidiríem amb el conseller– que, en

funció que aconseguim ser més eficients, aquestes necessitats es veuran reduïdes, però que en cap cas seran de creixement zero. És a dir, estaríem d'acord amb vostè que efectivament hi ha una necessitat d'ampliar el subministrament, però potser els estudis de les elèctriques preveuen un creixement superior al que s'acabarà produint, atenent la racionalització i atenent la millor eficiència del subministrament elèctric. Per tant, si s'avança en aquesta línia de l'eficiència, la reducció..., aquestes necessitats d'ampliar es podrien disminuir.

També compartim el fet que es continuï avançant en la qualitat del subministrament –no?–, tant del temps d'interrupció com en el nombre d'interrupcions; tot i que s'ha anat avançant, el cert és que encara estem en uns percentatges alts i que la repercussions reals i tangibles sobre les indústries i sobre el que anomenem economia productiva són importants i produeixen maldecaps reals, no ficticis. I està bé que es prioritzï això, però, com sempre, no té sentit prioritzar només en una sola línia; gairebé totes les coses perquè funcionin bé creixen en paral·lel i va sent la suma d'inversions distribuïdes amb relació al tema, el problema que fa és que s'augmenti la qualitat d'un element. El fet que no hi hagi destinada una part de pressupost rellevant per al soterrament de línies a nosaltres ens sembla una mancança, en altres ocasions ho havíem defensat tant en ple com en comissions, ho hem sotmès a votació en altres ocasions, ho hem perdut en diverses ocasions, però creiem que aquesta sensibilitat, doncs, s'hauria d'incorporar dintre del Departament d'Indústria.

Per tant, i com a conclusió del que he anat dient, i també, doncs, referint-me a com he començat, nosaltres votarem a favor d'aquesta Proposició no de llei que nosaltres veiem essencialment com una proposta de racionalització i d'ordenació del territori que ens sembla que aporta coherència al desenvolupament del nostre país en tots els sentits, també en les línies elèctriques, també en les línies elèctriques d'alta tensió a Barcelona i tot el seu àmbit d'influència.

El president

Moltes gràcies, senyor diputat. Per fixar la posició del seu grup, pel Grup d'Iniciativa - Els Verds, té la paraula el diputat senyor Guillot.

El Sr. Guillot i Miravet

Gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats, crec que la diputada senyora Manuela De Madre en la seva interpellació va aconseguir identificar un problema, que és la presència de les xarxes elèctriques aèries d'alta tensió especialment a l'àrea del Barcelonès nord; i és ben cert que aquesta presència representa un problema urbanístic no tan sols des del punt de vista estètic com a l'hora d'introducció de barreres arquitectòniques, i deixo de costat la possible existència d'un altre problema, que és la de la sempre polèmica contaminació per inducció que fan aquest tipus de xarxes. Jo crec que tant el Govern com els grups parlamentaris estem d'acord a l'hora de fer el diagnòstic: aquestes xarxes són una dificultat, tan sols cal fer una passejada per aquella zona per veure-les o alhora llegir els dife-

rents programes municipals que cada una de les forces polítiques que aquí estem representades hem anat presentant de cara, a l'hora de parlar d'aquesta dificultat, i és evident que a l'hora de parlar de com resoldre el problema hi ha tres grans aspectes.

El primer, que ara també hi feia referència el senyor, el diputat d'Esquerra Republicana, és la polèmica de si hi haurà o no creixement de la demanda elèctrica a l'àrea del Barcelonès. Nosaltres aquí podríem compartir més el criteri del conseller que no pas el de la senyora Manuela De Madre, en el sentit que no creiem que hi hagi aquest increment de demanda, però no tan sols per la millora de l'eficiència de la utilització de l'energia, sinó per un fet, al nostre entendre més greu, que és la deslocalització industrial, el tancament d'empreses i la seva substitució per habitatge, la qual cosa fa que, com a mínim, no incrementi sinó decrementi el consum d'energia. La senyora Manuela De Madre, amb la seva interpellació i amb el debat obert amb el conseller alhora, ens ha col·locat en un atzucac: estem d'acord amb el diagnòstic, però la veritat és que no hi ha tractament. Tan sols fa falta escoltar la última intervenció del diputat de Convergència i Unió per veure que el tractament, com a mínim, s'escapa de bastant lluny del que pot fer aquest Parlament. Tots estem d'acord que cal la millora de la distribució, que cal l'estudi del possible soterrament o simplificació de la xarxa i que alhora això representa fortes inversions, inversions que tothom desitja que no impactin en una possible puja de les tarifes elèctriques, que alhora seria un element negatiu per al nostre sistema productiu i per al nostre relleuament econòmic, i que aquestes fortes inversions no es donen en un moment més idoni tant des del punt de vista econòmic com de la mateixa situació del sector de les elèctriques. Caldrà veure en el futur quina és la proposta.

Evidentment, a la Moció no se'n dona aquesta resposta, ni alternatives a aquest problema; s'expressa una voluntat que, segurament, si aquesta voluntat hagués existit en el passat, molts aspectes de la nostra planificació urbanística haurien tingut en compte aquestes..., la presència de la xarxa elèctrica aèria: en concret, segurament, la construcció de les rondes no hauria estat tan sols una prioritat viària, sinó que s'hauria pogut utilitzar més al 100% la construcció de les galeries de serveis o, fins i tot, abordar amb les companyies elèctriques, amb les empreses elèctriques, tota una programació per poder-les fer viables econòmicament, d'inversions, per tal, diguéssim, d'anar a aquest soterrament o simplificació de la xarxa elèctrica. Amb tot, el nostre Grup, com que s'identifica un problema i alhora s'expressa una voluntat, votarà afirmativament aquesta Moció; votariem també afirmativament si així el Grup Socialista incorpora l'esmena d'addició que presenta Convergència i Unió. I tan sols ens agradaria acabar amb la següent reflexió, posant un nou element sobre la taula, al debat, sabent que tampoc cal resoldre-ho en l'immediat. Tenim en aquella zona dues centrals tèrmiques, la de Sant Adrià i la de Badalona; tant en la intervenció de la senyora Manuela De Madre com en la mateixa intervenció del conseller Subirà és ben evident que són centrals molt auxiliars, fins i tot centrals, diguéssim, d'una energia més costosa del que ho pot ser la hidroelèctrica o la nuclear i de dubtosa viabilitat per

al futur. El nostre Grup es pregunta si fa falta o no la presència d'aquestes dues centrals allà; si pogués ser possible la seva eradicació, i, a partir d'aquí, eradicar i treure totes les línies que en surten i que connecten amb la receptora de Santa Coloma a la carretera de la Roca. Segurament seria un element de racionalització i alhora, diguéssim, de començar a eliminar xarxa en tota aquella zona tan atapeïda.

Gràcies per la seva atenció; gràcies, senyor president.

El president

Moltes gràcies, senyor diputat. Per fixar posició pel Grup Popular, té la paraula el diputat senyor Ariza... No? Francès. La meua nota deia que seria el senyor Ariza. Senyor Francès, té la paraula.

El Sr. Francès i Porti

Molt bé, des de l'escó i manifestant una sintonia positiva tant amb la interpellació com amb la resposta del conseller. Entenem que és molt important el que el Grup Socialista ha fet, que és posar sobre la taula un problema amb una previsió de futur; entenem que és bona la línia que ha esmerçat d'anar a un pla de simplificació i reordenació de la xarxa elèctrica d'alta tensió, però també entenem que la viabilitat d'aquest projecte passa també pels que se l'han de costejar i en aquest sentit ens alegra que la possible acceptació de l'esmena de Convergència faci que puguem votar aquesta Moció en positiu.

Gràcies, senyor president.

El president

Moltes gràcies. Per tal de pronunciar-se sobre l'esmena presentada, té la paraula la diputada senyora Manuela De Madre.

La Sra. De Madre Ortega

Gràcies, senyor president. Efectivament, tal com es veia venir i així ha quedat de manifest en les intervencions dels grups parlamentaris, aquesta diputada i per tant el Grup Socialista acceptarà l'esmena d'addició proposada pel diputat senyor Pere Mutjé –Mutjé–, que efectivament d'alguna manera desllueix –eh?– la contundència de la intenció de la interpellació i alhora de la Moció, però –com deia abans–, doncs, aquesta serà una manera de contribuir des de la voluntat, des de la intencionalitat que demostra l'acceptació de la Moció; a partir d'ara, el que s'hagi de fer s'ha de fer, doncs, d'una altra manera. I és en aquest sentit que aquesta diputada acceptaria l'esmena proposada.

Tot i així, voldria dir que de tots els..., dels subministraments que tenim les persones, els ciutadans, l'aigua per exemple –en el drenatge, sanejament i també subministrament–, com en telecomunicacions, com en gas –oleoductes o gasoductes–, només l'energia elèctrica manté encara avui xarxes aèries; és a dir, la resta dels subministraments passen ja pel subsòl, és a dir només... Per tant, les altres companyies han fet les seves inversions, que recuperen via tarifa o via inversió dels beneficis, per simplificar el que fins ara també era un problema.

He de dir que, efectivament, els estudis valoren al voltant de 30, 35.000 milions de pessetes el que seria el soterrament, perquè, malgrat que la Moció no ho diu, els estudis que hem fet servir tant la Conselleria d'Indústria com aquesta diputada, elaborats per les mateixes companyies però també amb participació del Ministeri d'Indústria, de la mateixa Conselleria d'Indústria i d'una empresa que assessorava els municipis en aquest i en altres camps, donen com a resultat la necessària..., és a dir, la voluntat de soterrar; les companyies parlen ja també de soterrar; el que passa és que tenen la qüestió econòmica en el primer horitzó de les seves preocupacions perquè han de retre comptes als seus accionistes. I aquí, d'alguna manera també, en el fons hi ha un debat bastant ideològic; és a dir, per a la primera d'elles –com deia a la interpellació i com diem també a la Moció–, la que ha d'augmentar els quilovolts fins als quatre-cents, nosaltres defensem i l'estudi defensa que ho faci Red Eléctrica Española. Vostès saben que això està nacionalitzat encara a l'Estat, encara, com una manera de garantir, doncs, una igualtat o una necessitat de compensar arreu de l'Estat les inversions necessàries que s'han de fer als diferents territoris d'Espanya.

Jo no sé si en aquests moments de ball de xifres, de *holdings* entre unes empreses i altres, el Parlament espanyol, el Govern espanyol, al qual el Grup Parlamentari de Convergència i Unió dona suport també en la seva tasca de govern, participaran de la discussió o si es posarà en discussió el canvi de la nacionalització de Red Eléctrica Española; no sé si passarà, si hi ha voluntat política que tot passi a mans de les companyies privades o no. Crec que no serà així i que Red Eléctrica Española continuarà participada per un capital majoritàriament públic que facilitarà, facilitarà en el futur, doncs, aquest equilibri i aquesta manera de fer possible les inversions que calen en el conjunt del territori.

Quan parlem de la demanda, que tant el senyor Guillot com el senyor Portabella i com el senyor Mutjé –ara ho he dit bé– i el mateix conseller qüestionaven si en el futur hi haurà aquesta necessitat de demanda o no, no és un criteri d'aquesta diputada, és un criteri que es desprèn dels mateixos estudis. Jo no tinc una opinió al respecte perquè no sóc una gran coneixedora d'aquest problema; m'he hagut de llegir molts papers per tenir el coneixement que en tinc avui que, de fet, és major que el que tenia no pas fa dos mesos. Són ells els que assenyalen que hi pot haver aquesta necessitat de demanda, de la mateixa manera que es qüestiona –i aquí en algun moment també s'haurà de discutir– la necessària vida o no de les tèrmiques de Sant Adrià i de Badalona, perquè en aquests moments les tèrmiques del Besòs estan molt poc aprofitades; només el Besòs drena en algun moment..., és per això pel que encara serveix el riu Besòs només: per drenar d'alguna manera les tèrmiques del Besòs que funcionen molt poques vegades. S'està parlant ara de fer combustió de gas, de fer-les servir, d'incrementar, per tant, la producció a través de combustió de gas, però tot i així el màxim que podrien arribar a produir les tèrmiques aquestes serien al voltant del 20 o el 25% de la demanda punta de Catalunya. Per tant, aquí és molt discutible també si d'aquesta manera cobrirem o no cobrirem.

El llum el tinc encès. Efectivament aquesta Moció és una moció poc contundent, però és una moció que assenyala un camí a seguir i un camí de racionalització i de consens. De totes maneres, en la Moció no ho diu, però en els estudis fets per les mateixes companyies sí que parla de soterrament. I aprofito per dir que, efectivament, hi ha la línia de quatre-cents quilovolts, que envoltaria el que és l'anella primera de l'àrea metropolitana de Barcelona, que no pot anar soterrada...

El president

Senyora diputada, se li ha acabat el temps.

La Sra. De Madre Ortega

Deixi'm dir només –mig minut, senyor president– que s'hauria de refrigerar per oli i no pot anar tota soterrada, s'han de fer estacions blindades en alguns municipis de l'àrea metropolitana de Barcelona. De totes maneres, agrair al conjunt dels grups parlamentaris, doncs, aquesta votació positiva que en aquests moments anem a efectuar.

Gràcies, senyor president, senyores i senyors diputats.

El president

Moltes gràcies.

Acabat el debat, procedirem a la votació, amb el benentès que, a la Moció, hi queda incorporada l'esmena presentada pel diputat senyor Mutjé i acceptada per la diputada senyora Manuela De Madre.

Iniciem la votació.

La Moció ha sigut aprovada per 107 vots a favor, cap en contra i cap abstenció.

Moció subsegüent a la interpellació al Consell Executiu sobre la situació econòmica de les finances i els pressupostos de la Generalitat

Passem al quinzè punt de l'ordre del dia; és: Moció subsegüent a la interpellació al Consell Executiu sobre la situació econòmica de les finances i els pressupostos de la Generalitat, presentada pel Grup Socialista. Per exposar-la, té la paraula el diputat senyor Martí Carnicer.

El Sr. Carnicer i Vidal

Senyor president, senyores i senyors diputats, presento la Moció subsegüent a la interpellació sobre el tema de la situació econòmica de les finances i el pressupost de la Generalitat, que varem substanciar en el Ple passat. I la presento, jo diria, en un ambient que desitjaria que també tingués continuïtat en aquesta Moció, que és el de la unanimitat en el consens de les mocions que anem aprovant en aquest plenari. Desitjaria que també en aquesta Moció fóssim capaços de trobar el punt que ens permetés superar una situació que per a nosaltres és complexa.

Situació que vam intentar definir en el Ple passat, que té el seu origen en el darrer informe sobre l'estat d'execució dels pressupostos, en el qual es detectava un dèficit clarament superior al dèficit que té la Generalitat fixat com a objectiu, que el conseller ens va dir que, malgrat això, aquest objectiu s'assoliria. Nosaltres estem en la disposició de fer confiança al conseller, perquè a última hora, d'aquí a pocs mesos, podrem veure les dades de si aquest objectiu es compleix o no, però, en qualsevol cas, sí que és cert que l'evolució del dèficit, l'evolució de les diferents magnituds econòmiques de la Generalitat, ens mostra unes tendències preocupants. Unes tendències preocupants, els trets més característics de les quals –i per simplificar-ho– podríem dir que són un relatiu descontrol de les despeses de funcionament: les despeses corrents van creixent a ritmes que estan entre el 15 i el 20% d'un any darrere l'altre. Aquests són uns ritmes totalment agosarats, totalment fora de control del que hauria de ser el ritme del creixement de les despeses d'una administració, i aquest ritme de creixement de les despeses corrents comporta, al seu moment, donada la situació global dels ingressos de la Generalitat, que també al seu moment van millorant de forma relativament gradual, però que mai aconsegueixen acostar-se a aquests ritmes de creixement galopant de les despeses de funcionament. Això, finalment, ha comportat que en aquest moment l'endeutament de la Generalitat estigui a la vora del bilió i mig de pessetes –un bilió 400.000 milions de pessetes–, i que la morositat –és a dir, les quantitats que la Generalitat deu a tercers–, a curt termini, estigui al voltant dels 700.000 milions de pessetes.

Per tant, tot plegat fa un panorama que és una mica escruixidor. I voldríem, en aquest moment, separar dos aspectes que és necessari separar, des del nostre punt de vista, que un és els objectius polítics des del punt de vista de política econòmica que s'han de tenir –i aquests objectius s'expressen en un pressupost, i que d'aquí a pocs dies podrem manifestar els nostres acords i les nostres discrepàncies en relació amb aquests objectius polítics– del que és pròpiament la gestió, i com a gestió entenem la capacitat de maniobra d'aquestes diferents magnituds econòmiques, i intentar aconseguir l'assoliment d'aquests objectius econòmics de forma correcta. I aquí és, en aquesta segona part on entenem que la situació dels darrers anys és una situació que no ens ha portat a un panorama econòmic de la hisenda pública de la Generalitat que, fins i tot el conseller, l'altre dia, va reconèixer –perquè, a més a més, així havia sortit en els mitjans de comunicació– que la situació és prou complexa, com que fins i tot ha exigit la creació d'una comissió *ad hoc*, d'una comissió presidida pel secretari del Govern, pel senyor Puigdollers –el conseller va dir «per al control de les despeses de personal»–; hi ha altres interpretacions que pensen que no solament per al control de les despeses de personal, sinó que, en realitat, aquesta Comissió està controlant el conjunt de les despeses de la Generalitat.

I ens preocupa que la sortida d'aquesta situació no sigui la sortida lògica, la sortida racional, la sortida del control de les despeses, la sortida del control de l'endeutament, la sortida del control de la morositat, que és una mica la sortida que nosaltres, en la nostra Moció,

estem plantejant; és a dir que el Govern introdueixi elements de correcció en la gestió de les despeses corrents; que presenti un pla per a l'evolució i la reducció de l'endeutament; que presenti un pla per a la reducció de la morositat. Els tres primers punts de la nostra Moció volen incidir en aquests aspectes, i fixin-se, senyores i senyors diputats, en dos aspectes que nosaltres creiem que són interessants d'aquesta Moció i que voldria que s'entengués amb la bona voluntat que el nostre Grup presenta la Moció.

En el primer lloc, des de donar la iniciativa al Govern. És a dir, demanem que sigui el mateix Govern qui introdueixi els elements o qui fixi els plans de reducció. En un segon aspecte, que no diem allò de «s'ha de fer en quinze dies»; que es prengui el temps de reflexió política que consideri necessari el Govern, però sí que entenem que això hauria de significar un canvi, un viratge en la política econòmica fins aquest moment; i un tercer element, que tampoc quantifiquem aquests objectius, sinó que esperem que el mateix Govern pogués acabar de quantificar cap a on s'ha d'anar des del punt de vista d'aquests tres elements que he marcat: despeses corrents, endeutament, morositat.

Per tant, aquí, el perill que tots plegats correm és que, una mica, ens arribem a acostumar al discurs, a dir que, bé, que el dèficit ja el taparem, que a la morositat ja hi arribarem, que l'endeutament, sí, però que avui canviem les xifres, i demà donarem unes altres xifres, i que tot plegat, això arribi a formar part d'un paisatge amb el qual puguem arribar a conviure. En tot cas, seria un paisatge prou contaminat i prou degradat perquè intèssim trobar-hi solucions. I en aquest sentit va, ho repeteixo, la nostra Moció.

Ara, hi podria haver, i ens fan por els comentaris de l'honorable conseller amb les seves referències a la «comptabilitat creativa» —cito textualment, i ell feia servir exemples de l'Estat francès en aquest sentit—, ens fa por que, a través d'aquest camí, se'ns intenti camuflar, se'ns intenti despistar, se'ns intenti maquillar realment les magnituds econòmiques de la Generalitat. Alguna cosa ja s'ha fet en aquest sentit; s'han refinançat 150.000 milions de pessetes d'endeutament a curt termini cap a llarg termini; s'està fent la major part de la inversió a través d'empreses i organismes autònoms; es diu que el dèficit es queda en no sé quants milers de milions, però després ho vas a veure en el sector perifèric de la Generalitat i veus que aquest dèficit va assolint nivells molt importants, fora del que és el control administratiu de la Generalitat.

Per tant, el quart punt de la nostra Moció va en el sentit de dir que aquest Parlament estigui informat de l'evolució de les magnituds econòmiques bàsiques de totes les entitats i les empreses públiques de la Generalitat. És això que comença a estar de moda, que alguns en diuen «comptabilitat creativa», com el conseller, que alguns altres membres, també de la mateixa coalició, referida a una altra qüestió, han parlat de «comptabilitat extrapressupostària»... En qualsevol cas, sempre és el mateix: intentar que hi hagi un conjunt d'inversions, un conjunt de moviments econòmics que s'escapin del control de les cambres, que s'escapin, en aquest cas, del control d'aquest Parlament.

Nosaltres entenem que aquesta no és una situació correcta, sinó que és una situació que aquest Parlament ha de poder saber, exactament, en cada moment, a què es destinen els diners, a què es destinen els ingressos; i això cada vegada serà més important, perquè, d'acord amb les modificacions del sistema de finançament, i també com recordava el conseller, pràcticament el 90% dels ingressos de la Generalitat, ara, ja provindran d'impostos propis que es regularan des de la mateixa Generalitat. Per tant, cada vegada més també hi haurà aquesta relació directa entre els impostos que paguen els ciutadans i les despeses. I si aquestes despeses es malbaraten, si l'ús dels fons no es fa de forma adequada, cada vegada..., sempre s'han de demanar responsabilitats, però aquesta vegada hi haurà encara més una responsabilitat directa en la mesura que seran d'impostos propis de la Generalitat.

Per tant, senyores diputades i senyors diputats, senyor president, el que nosaltres proposem al Govern és una reflexió, essencialment. Una reflexió sobre la gestió econòmica que ha anat portant; una gestió en la qual des del nostre punt de vista no hi ha hagut un control de les despeses corrents i que ha comportat uns efectes totalment nocius, les manifestacions més esclatants dels quals són un nivell d'endeutament exorbitat i un nivell de morositat que s'està ressentint en la pròpia societat catalana. I després, incrementar la transparència de les actuacions econòmiques del Govern en relació amb tot el sector perifèric, el sector no administratiu de la Generalitat. Aquestes són les nostres propostes, per a les quals demanem la seva votació.

Gràcies, senyor president.

El president

Moltes gràcies, senyor diputat. Hi ha una esmena presentada pel Grup de Convergència i Unió. Per presentar-la, té la paraula el diputat senyor Raimon Escudé.

El Sr. Escudé i Pladellorens

Gràcies, senyor president. A banda de llur contingut, les mocions, en aquesta cambra —com a tot arreu, i com la majoria d'iniciatives parlamentàries—, tenen un element que és l'element de l'oportunitat. Aquest debat que ha encetat suara el senyor Martí Carnicer, com a continuació del que va tenir en el Ple anterior amb l'honorable conseller d'Economia, si l'haguéssim celebrat fa tres mesos o el féssim d'ara en sis mesos, seria un debat que jo coincidiria que és un debat important i que és un debat interessant.

De fet, el senyor Martí Carnicer, paraula més, paraula menys, ha glossat la seva pròpia intervenció. Jo podria, ara, glossar la intervenció de l'honorable conseller en resposta a la interpellació, en què saben tots vostès que la línia argumental del senyor Alavedra era molt diferent de la del senyor Martí Carnicer; podria fer algun comentari o alguna postilla sobre la intervenció en una interpellació d'urgència que hi va haver ahir al matí, en la qual intervenien el president del Grup Socialista i el conseller de Presidència; podria, també, fer una referència al que es va dir ahir a la tarda en alguna de les preguntes al president, però, bé, no ho faré perquè —hi

insisteixo— el tema és un tema d'oportunitat, i quin és el tema de manca d'oportunitat? Em sembla evident: el senyor Martí Carnicer hi ha fet una referència esquitllada; aquesta manca d'oportunitat del contingut d'elements de correcció de la gestió de despeses, de l'endeutament, de la morositat, de l'evolució de les magnituds econòmiques, com és obvi, és el fet que dilluns fa tres dies va entrar el Projecte de Llei de pressupostos de la Generalitat. Aleshores, em sembla que caldria reconvertir, reorientar aquest debat allà on en aquells moments correspon i és més oportú i és més eficaç, que és al debat pressupostari. Perquè el senyor Martí Carnicer, que és home extraordinàriament diligent, haurà observat que tots aquests temes apareixen en el text articulat, a banda que apareixen en la contenció important de la immensa major part de les partides pressupostàries.

Però, concretament, aquests elements de preocupació que manifesta la Moció..., a tall d'exemple, l'article 5 del Projecte de Llei, sobre generació de crèdits; l'article 6, sobre limitació de crèdits ampliables; l'article 7, sobre retenció de saldos pressupostaris; l'article 12, sobre el seguiment i control de les subvencions; l'article 18, sobre liquidació dels pressupostos i control financer; l'article 20, la limitació general de l'augment de la despesa; en un altre àmbit, un altre ordre de coses, la congelació radical que suposa tot el títol tercer, sobre despeses de personal; o el canvi que suposa l'article 33, la substitució d'endeutament per aval; el fet que a la disposició adicional novena es preveu informació sobre l'evolució del dèficit i de les desviacions pressupostàries, etcètera, tot això ja apareix contingut i donarà peu al debat, i que consti que no estic provocant el senyor Martí Carnicer que presenti esmenes a aquests articles, però realment em sembla que seria més útil per a tothom, i més eficaç, que el debat, si s'ha de fer, el fem a través del material directe jurídic, que és la mateixa Llei de pressupostos.

Per això, doncs, nosaltres no estem en absolut d'acord a donar suport al contingut d'aquesta Moció. En canvi, sí que, tot i que avui el senyor Martí Carnicer hi ha fet una referència, entenem —és la nostra visió del que va ser la interpellació— que l'aspecte més important d'aquell debat va ser un altre, no directament relacionat, diguem-ne, amb aquests elements puntuals, que és la qüestió del compliment, també a nivell nostre, a nivell autonòmic català, dels escenaris de convergència econòmica europea, els acords de Maastricht o la convergència de Maastricht, perquè és un tema —no se'n escaparà a ningú de nosaltres— molt important, és..., no diré essencial, però sí extraordinàriament important per a Catalunya. Nosaltres som terra europeïsta des de sempre; per a molts de nosaltres, el ple ingrés, la plena fraternitat amb els altres pobles d'Europa és un element fonamental del nostre pensament, i que això es pogués esguerrar per un incompliment, encara que fos petit i de caràcter tècnic, però un incompliment d'aquests criteris, de poder entrar en aquest autèntic mercat únic, de la moneda única, de la moneda europea, seria un trauma fonamental per a nosaltres.

I precisament, doncs, pel que sembla, pel que es diu que diuen els estadistes, els experts, precisament les terres de nissaga catalana són de les més en situació de

perill en relació amb això. Tant Espanya, com França, com Itàlia són dels països que sembla que tenen més dificultats o tindran més dificultats per donar compliment a aquests mínims imprescindibles per poder entrar en aquesta primera fase, en l'equip de primera divisió de la Unió Europea.

Per tant, doncs, nosaltres el que hem fet, senyor president, senyores i senyors diputats, és presentar una esmena de substitució d'aquest text —que ja dic que creiem que no és oportú debatre'l ara— per un text que es limita a cridar l'atenció, a subratllar amb llapis vermell el fet que el Parlament creiem que el que convé al Govern per damunt de tot és executar el pressupost de la Generalitat complint els dèficits no financers marcats en els escenaris de convergència europea. Això estem convençuts, almenys el nostre Grup, que està també en la ment, en l'ànim del Govern, però entenem que és bo, que és positiu i, de cara a l'opinió pública, també és de considerable atenció que se subratlli això: que demanem al Govern que per damunt de tot tingui present aquest fenomen, que —hi insisteixo— no és un fenomen tècnic, sinó que és un fenomen real, perquè l'austeritat necessària, les limitacions exigibles en molts terrenys poden provocar fins i tot trastorns socials. Per tant, és un tema de transcendental importància.

Per aquests motius, senyor president, nosaltres anunciem que, malgrat aquesta oposició a l'adopció de la Moció, si el Grup Socialista admetés la substitució de tot aquest text per la nostra esmena, aleshores, en aquest cas, sí que hi donaríem suport.

Moltes gràcies, senyor president.

El president

Moltes gràcies, senyor diputat. Poden intervenir, per fixar la posició dels respectius grups, aquells que no han presentat esmenes. En primer lloc, pel Grup Mixt, el diputat senyor Salvador Morera.

El Sr. Morera i Tanyà

Moltes gràcies, senyor president. Bé, jo ja avanço que per part del nostre Grup votarem favorablement tots i cadascun dels punts que planteja la Moció del Grup Socialista, jo diria, bàsicament, perquè a grans trets són els mateixos plantejaments que defensa el nostre Grup i jo mateix, que els he recordat en més d'una ocasió pel que fa a alguns temes en concret.

Per exemple, es demana en el segon apartat un pla d'avaluació i reducció de l'endeutament global. Jo recordo que, després del debat que vam tenir a la Comissió de la Sindicatura de Comptes, pràcticament tots els ponents, a excepció del de Convergència i Unió, en les resolucions posteriors tots fèiem referència a la necessitat de trobar o començar a trobar una solució a l'endeutament global del Govern o de l'Administració de la Generalitat; per tant, evidentment, hi estaríem d'acord.

Jo, en tot cas, remarcaria el fet, en aquest segon apartat, que aquesta interpellació va servir, si més no, perquè el senyor conseller d'Economia i Finances de la Generalitat digués públicament, segons ell, quin era el

muntant total de l'endeutament —s'entén financer— del Govern de la Generalitat. En concret, va donar la xifra d'1 bilió 99.000 milions de pessetes, de la qual cosa hem pres nota, com hem pres nota de les altres informacions que per part del Govern ens havien arribat fins al dia d'avui. I també prenem nota del fet que... —és curiós, però en tot cas és bo de recordar—, el senyor Escudé feia esment del fet de l'oportunitat de la presentació d'aquesta Moció tenint en compte que han entrat els pressupostos per a l'any vinent, però jo també diria que és bo destacar que per a la setmana que ve ja hi ha convocada la Comissió de la Sindicatura de Comptes, i també és bo recordar que les dades que se'n donen per part de la Consellera d'Economia i Finances de la Generalitat i les dades resultants de l'Informe de fiscalització de la Sindicatura s'avenen molt poc; jo diria, gens ni mica, perquè les dades de la Sindicatura van molt per sota d'aquest reconeixement de deute que va fer, per exemple, l'altre dia el conseller.

Pel que fa als altres apartats, com he dit, hi votarem a favor. Nosaltres entenem que és interessant que hi hagi un control i, per tant, la fixació d'un límit pel que fa a les despeses corrents. Jo diria que aquest és l'element clau pel que fa al dèficit pressupostari, que va ocupar la major part del debat de la interpellació i que avui en concret no se'n fa esment però que indirectament sí pel que fa a la necessitat de regular, de concretar i de limitar aquesta despesa pel que fa a les despeses corrents.

També votarem a favor del tercer punt, que és un tema que, al nostre entendre, jo diria que és una de les característiques malauradament més coneguda de les finances i de la hisenda de la Generalitat, que és l'allargament pel que fa al pagament de les obligacions contretes; en concret, és la qüestió de la morositat.

Jo faria aquí un esment molt ràpid d'algunes de les conclusions a què va arribar el senyor Carnicer en la seva interpellació, en el sentit que seria interessant calcular la incidència que això tenia en el decreixement, en el no-creixement normal que hauria de tenir en l'economia catalana, pel que fa precisament a la incidència en l'economia privada del nostre país, aquesta morositat per part de l'Administració de la Generalitat. Que evidentment que no és motiu exclusivament de qüestions estrictament pressupostàries o de política econòmica, sinó que és i va en relació directa amb la forma o el mal finançament del Govern de la Generalitat, però que és una qüestió —com he dit— que és una característica ja habitual del funcionament econòmic del Govern de la Generalitat, però que entre tots, i en especial el mateix Govern, s'hauria de tendir cap a la seva..., no eliminació completa, evidentment, però sí a escurçar els períodes de liquidació.

I en l'últim apartat també hi estem d'acord, evidentment, que fa referència al fet que a les dades que aporta el Departament d'Economia i Finances a aquest Parlament trimestrals i que fan referència, jo diria, a l'Administració general de la Generalitat, també s'hi incorporin les de les entitats, organismes autònoms i empreses públiques, perquè hem denunciat en reiterades ocasions des dels grups de l'oposició el fet de no tenir les dades consolidades, les característiques principals de les dades consolidades de tota l'Administració de la

Generalitat. Em sembla que això ens afavoriria molt l'estudi i el deure que tenim tots plegats de control de l'activitat del Govern, si acompanyessin a aquestes dades trimestrals també les dades pròpies dels organismes autònoms.

Res més; moltes gràcies, senyor president.

El president

Moltes gràcies, senyor diputat. Per fixar la posició del Grup d'Esquerra Republicana de Catalunya, té la paraula el diputat senyor Huguet.

El Sr. Huguet i Biosca

Gràcies, senyor president. Per informar que el nostre Grup donarà suport a la Moció presentada pel senyor Martí Carnicer, i hi donarà suport perquè, de fet, posa el dit a la llaga d'una sèrie de problemes que anem arrossegant des de fa temps, problemes que, malgrat que tinguem a sobre la discussió dels pressupostos, entenem que qualsevol moment és bo per posar-los sobre la taula, tenint en compte sobretot que a l'hora de discutir els pressupostos també actua el corró, i, per tant, moltes de les esmenes que es puguin fer a l'articulat en aquesta direcció tampoc serveixen de gran cosa molts cops.

Per tant, per part del nostre Grup està molt clar que qualsevol element que s'introdueixi, de racionalitat, d'eficiència, d'austeritat, a l'Administració catalana, especialment en una època de vaques primes com la que estem vivint, és interessant, doncs, d'avançar-hi.

Caldria, doncs —i per això estem d'acord en els quatre punts de la Moció—, introduir correccions en la gestió de les despeses per limitar-ne el creixement de la despesa corrent. És una necessitat de primer ordre. Només recordar, aquí, la polèmica que vam tenir en el debat pressupostari passat a l'entorn d'una sèrie d'instituts o organismes-pantalla, en els quals, doncs, de fet, en aquests moments pràcticament s'ho menja tot la despesa corrent —personal més lloguers— i pràcticament no hi ha ni un duro a la caixa per invertir realment en els sectors afectats, que teòricament haurien de ser aquells a què van destinades les gestions d'aquests instituts o serveis-pantalla. Per tant, doncs, un element fonamental és veure si..., i, pel que sabem, no hi ha hagut cap canvi del model d'administració des de l'estiu passat fins ara; per tant, aquest element és fonamental, i hi donem suport.

Un altre aspecte és la planificació, ja, amb temps, i degudament, de la reducció de l'endeutament, un endeutament que —com ha assenyalat amb xifres el senyor Martí Carnicer— és elevadíssim, i, per tant, a això s'hi ha de fer front amb un pla plurianual que pugui anar de mica en mica mossegant aquest deute que ens aixafa.

En tercer lloc, un tema candent que afecta no només la petita i mitjana empresa, que és la subministradora de serveis i béns de la Generalitat, sinó que també a vegades la morositat també afecta els mateixos compromisos de la Generalitat amb administracions locals i comarcals, que no reben a temps aquelles subvencions o aquelles partides amb les quals s'han compromès, i per

tant comporta danys importants en la gestió d'aquestes administracions que estan per sota de la general de Catalunya. De fet, hi ha queixes creixents d'alcaldes, de regidors, en aquesta direcció, davant de la manca de puntualitat en aquesta execució de compromisos, i, per tant, al tema de la morositat també hauria de fer-s'hi front d'una vegada.

I, finalment, també l'aspecte aquest que els organismes, sobretot les empreses públiques, s'estan utilitzant des de l'òptica aquesta de la comptabilitat creativa, per centrifugar dèficit i deute. Llavors, entenem que és bo que el Parlament controli, i la controli trimestralment, la marxa d'aquestes empreses presentant les seves dades i la seva evolució.

Per tant, totes les quatre qüestions ens sembla que són pertinents. El fet de l'oportunitat o no de la seva presentació en aquests moments ens sembla que és absolutament pertinent, donat –ho repeteixo– que de vegades en el debat pressupostari aquestes qüestions queden «solapades», i el nostre Grup es posicionarà, doncs, amb el vot favorable a aquesta Moció.

Gràcies.

El president

Moltes gràcies, senyor diputat. Per fixar la posició del Grup d'Iniciativa per Catalunya - Els Verds, té la paraula el diputat senyor Joaquim Novella.

El Sr. Novella i Izquierdo

Moltes gràcies, senyor president. Senyores diputades, senyors diputats, la cambra està preocupada, i està preocupada perquè tenim uns comptes que ens preocupen des de fa temps. Hem tingut ocasió de manifestar-ho al Grup de la majoria en diverses oportunitats. Vull referir-me només a tres: debat sobre el Compte general de la Generalitat del 93, debat de pressupostos del 96 i també el debat de política general.

Estem preocupats perquè hi han quatre magnituds –i intentaré ser breu– molt precises. Passem d'un dèficit de 40.000 milions a principis del 90 a un dèficit que va arribar a 171 el 93 i que va arribar posteriorment a 78 l'any 95; el dèficit augmenta molt i, tot i que des del 93 hi ha una disminució, continua essent molt important.

Segon punt. Aquest dèficit provoca un alt grau d'endeutament: de 500.000 milions de pessetes a 1 bilió 300.000 milions de pessetes si comptem determinada morositat. Això fa que a Catalunya cada habitant hauria de pagar 210.000 pessetes per pagar el deute que encara hi ha. Això fa que un 70% dels ingressos de la Generalitat siguin equivalents al deute que tenim. I ja els ho varem dir a vostès: això significa que, de les comunitats del 151, l'endeutament més gran respecte als ingressos corrents, un 70%, el té Catalunya; mal rècord per a Catalunya. Això significa una alta càrrega financera: de dedicar el 4% del pressupost a la càrrega financera, estarem dedicant en aquests moments el 8% del pressupost a la càrrega financera, i, si paguem més per finances, tindrem menys diners per a altres coses; la qüestió és ben senzilla. Però també ens preocupa perquè el problema pot arribar a veure què haurem de

fer per pagar aquest deute i si serem capaços de pagar aquest deute. I algun dia aquí haurem de fer un debat aquí molt seriós sobre el deute de la Generalitat, perquè penso que és un tema que ens interessa a tots, penso que a tota la cambra.

El segon efecte, a part de més endeutament, és el retard en el pagament a proveïdors. Segons les meves informacions –si vostès en tenen d'altres, ja me les diran–, avui dia, les obres a Catalunya es paguen amb un retard de més de tretze mesos. Això és molt, i té uns efectes importants.

No els parlaré de l'esforç que hauria de fer el pressupost de la Generalitat per sanear el problema del deute; si algun dia tenim ocasió –i jo espero que sí– de parlar del deute, podrem parlar d'això. Però és un esforç molt significatiu i molt important, que obligaria a reduir despeses corrents per poder dedicar-les a l'eixugament del deute.

Quines han estat les causes d'aquesta situació? S'han dit per part de molts grups; el nostre Grup ja ho ha expressat en diverses ocasions: un tema de finançament autonòmic. S'han rebut traspassos amb costos efectius que no sempre eren els adequats; s'han rebut traspassos que tenien annexes una sèrie de despeses que no sempre s'han tingut suficientment en compte. Aquí hi ha un tema de negociació que potser no és el moment de parlar-ne, però que caldria estudiar: si el sistema de negociació ha sigut el més eficient possible, o si amb altres sistemes de negociació podria haver-se fet millor. Nosaltres ja hem expressat la nostra posició sobre això, d'una negociació unitària cap a un finançament flexible, suficient i corresponsable.

Però, a part del tema exterior, hi ha un tema de mala gestió. Hi ha un exemple, i només en posaré un, que també ho he anunciat des d'aquesta tribuna: si la diferència entre el crèdit inicial aprovat en aquest Parlament i el que finalment després es gasta com a mitjana és del 17 al 18%, és una diferència excessiva. No ho diem només nosaltres, sinó que ho diu també la Sindicatura de Comptes en molts dels seus informes. Per tant, hi ha una desviació de la despesa que és significativa i que és important: despeses corrents.

Hauríem, aquí, de veure tot un seguit de despeses que es fan en organismes, despeses sumptuàries, hores extra, manca de plans per a objectius; és a dir, racionalitzar l'Administració.

Hi ha un tercer punt que a mi em faria interès referenciar-m'hi. Si nosaltres preguntéssim a la cambra exactament quines són les xifres de la Generalitat, de deute, de despesa, tindríem dificultats per precisar-lo. Per què? Perquè manca una consolidació en les despeses. No tindrem mai transparència fins que no es consolidin les despeses de la Generalitat, organismes autònoms i empreses públiques. I això, fins al moment, no s'ha fet. Per tant, quan a vegades es discuteix de la xifra exacta de deute, de la xifra exacta de la despesa, els he de reconèixer que tinc dificultats per poder-ho dir amb precisió. És a dir, hem de fer més transparència i, per tant, hem de consolidar la despesa.

En definitiva, senyores diputades, senyors diputats, ens trobem davant d'una situació de dèficit molt significa-

tiu, d'endeutament creixent, de càrrega financera que creix, que cal redreçar. I en aquest sentit, nosaltres hem manifestat la nostra opinió, tant en debats de pressupostos com al debat sobre el Compte general, com en intervencions del debat de política general. En aquest sentit ens sembla oportuna i interessant la Moció del Grup Socialista, que ha presentat l'illustre diputat senyor Martí Carnicer, en base a dues qüestions. Vostè ens parla en el primer punt que «corregirem la gestió de les despeses, per tal de garantir un límit en el seu creixement». Indubtablement, és un tema interessant i necessari. I ens parla, a més, que ens donin informació –en el punt quart– trimestralment. Sobre aquest punt quart, hem fet, també des del nostre Grup, iniciatives diverses amb els pressupostos o en altres moments, per tant coincidim plenament amb el que vostè diu.

I el punt 2 i 3, que es refereixen a l'endeutament i la morositat, doncs d'acord amb el que els acabo d'exposar, ho trobem molt interessant, però és més i, si em permeten vostès, jo faria reflexionar els grups de la cambra –si em permeten–, des de la nostra posició, sobre la conveniència, en algun moment, d'analitzar i debatre el problema de l'endeutament a Catalunya, que el considerem un problema realment molt seriós.

Bé, per totes aquestes raons que els acabo d'enunciar, senyores diputades, senyors diputats, manifestem el nostre recolzament a la Moció del Grup Socialista.

Moltes gràcies.

El president

Moltes gràcies, senyor diputat. Per fixar la posició del Grup Popular, té la paraula el diputat senyor Víctor Ros.

El Sr. Ros i Casas

Gràcies, senyor president. Senyores diputades, senyors diputats, el motiu de la interpellació, el motiu fonamental, essencial de la interpellació que es va produir el passat Ple, presentada pel Grup Socialista i a través del diputat Martí Carnicer, interpellant el conseller d'Economia i Finances, el Govern –va respondre el conseller d'Economia i Finances, com no podia ser d'una altra manera–, era un que era el de complir totalment i absolutament al màxim possible els criteris de Maastricht. Aquest va ser, en part fonamental i essencial, el motiu d'aquella interpellació, i com es pensa evolucionar des del Govern de la Generalitat en aquesta qüestió econòmica del dèficit, per un increment del dèficit del Govern de la Generalitat.

Nosaltres vàrem escoltar atentament aquella interpellació, tant l'interpellant com també la resposta que hi va donar el conseller, i el cert és –i esbrinant també xifres nosaltres– que el dèficit de la Generalitat de Catalunya, que realment és preocupant, doncs en el període 93-95 ha baixat de 171.191 milions de pessetes a 78.000 milions de pessetes. En tres anys, per tant, hi ha hagut una reducció de 93.000 milions de pessetes que, si parlem percentualment, és del 54%. Hi ha una millora de finançament dels serveis traspassats i també hi tenen a veure en el present i en el futur els pactes mantinguts entre Convergència i Unió i el Partit Popular; que, per cert, ja tenen conseqüències l'any 96. L'objectiu del

dèficit per a l'any 96 és de 46.000 milions de pessetes. És cert que en el primer trimestre hi havia ja un dèficit de 74.000, que en el segon va baixar a 59.000, que en el tercer està a 52.000 i que, per tant, nosaltres creiem que es pot complir aquest objectiu de baixar-lo a 46.000 que era l'objectiu inicial del Govern.

Hi ha un compromís en el pressupost del 97 de complir els objectius de Maastricht per reduir a 26.000 milions de pessetes el seu dèficit.

La Moció presentada avui pel Grup Socialista, demana, en el primer punt, garantir un límit en el creixement de les despeses públiques. En el segon punt, la reducció de l'endeutament global de la Generalitat i les seves empreses i organismes autònoms. En el tercer punt, la reducció de la morositat de la Generalitat, i, en el quart, informar periòdicament de l'evolució d'entitats i empreses públiques de la Generalitat.

I nosaltres coincidim amb el portaveu d'un grup que ja s'ha manifestat anteriorment, que m'ha precedit en l'ús de la paraula, en el sentit que possiblement aquesta Moció a debat avui estaria més adequada dintre del context del que fa uns mesos van ser les esmenes a la totalitat i també ja fa uns dies han entrat els pressupostos de la Generalitat aquí al Parlament i, per tant, d'aquí a poc temps hi haurà un pressupost global, i, per tant, totes aquestes qüestions amb els articles pertinents es podrien esmenar allà. Per tant, creiem que seria molt més adequat que estiguessin en el context d'un d'aquests dos debats en els quals, en un d'ells, ja el nostre Grup Parlamentari es va posicionar clarament, i, dintre de la seva argumentació, el president del nostre Grup Parlamentari, l'illustre diputat senyor Curto, una gran part del temps de la seva intervenció va ser dirigida com a prioritat del nostre Grup Parlamentari al compliment de totes les condicions que facin possible complir tots els acords de Maastricht, per poder entrar-hi; per poder entrar a l'Europa de la primera velocitat.

Per tant, nosaltres veiem amb bons ulls l'esmena presentada pel Grup de Convergència i Unió, perquè posa èmfasi en aquesta qüestió que per nosaltres és prioritària, que és complir els objectius de Maastricht; aquesta és la nostra actuació aquí al Parlament de Catalunya, en el Congrés de Diputats de Madrid i a qualsevol lloc, en el fet que l'objectiu prioritari en aquests moments és el que he esmentat abans.

I respecte al dèficit de 26.000 milions, creiem, de cara a l'any 97, que és possible, i creiem que és possible per dues raons essencials i fonamentals. Una, perquè hi ha un compromís del mateix conseller d'Economia i Finances, plasmat, a més a més, en uns pressupostos. I, segona, perquè aquesta també és una de les condicions, en coherència amb el compliment dels objectius de Maastricht, del nostre Grup Parlamentari Popular en les negociacions que ha mantingut amb el Grup de Convergència i Unió. I, la veritat sigui dita, estem convençuts que per al compromís adquirit, i escrit, pel conseller d'Economia i Finances, per un costat, i pels acords arribats amb el Grup Parlamentari Popular, es complirà tot el que s'ha pactat, perquè de la mateixa manera que ahir, en aquest Ple, el molt honorable president de la Generalitat, a una pregunta oral de l'illustre diputat se-

nyor Ribó va contestar que aquells 17.000 milions de pessetes que hi havien compromesos, segur que es portarien a terme i que, si no es portessin a terme, la militància, els afiliats de Convergència i Unió, el Grup Parlamentari quedaria decebut i això comportaria que hauria de prendre algunes accions determinades; doncs la veritat, si no es portessin a terme aquests compromisos adquirits amb el Grup Parlamentari Popular, els militants, els simpatitzants, el Grup Parlamentari Popular, el Partit Popular de Catalunya també es trobaria decebut i, per tant, també actuaria en conseqüència.

Per tot el que s'ha manifestat, el nostre Grup, si s'accepta l'esmena de Convergència i Unió, hi donarem suport, i, si no, doncs no hi podrem donar suport.

Gràcies, senyor president, senyores i senyors diputats.

El president

Moltes gràcies, senyor diputat. Per tal de pronunciar-se sobre l'esmena presentada, té la paraula el senyor diputat presentant de la Moció, el senyor Martí Carnicer.

El Sr. Carnicer i Vidal

Gràcies, senyor president. Molt breument, en tot cas, per explicitar que, tal com ha estat formulada l'esmena de Convergència i Unió, no la podrem acceptar, perquè, clar, la base essencial d'aquesta esmena és dir que hi ha un problema d'oportunitat, tal com ha manifestat el senyor Escudé. I nosaltres, el problema d'oportunitat, no el veiem. No el veiem per dues raons. Molt resumides; una, perquè en els pressupostos, després, en l'execució dels pressupostos, el Govern fa allò... les combinacions que li sembla adient. Fa pocs dies l'honorable conseller acceptava davant d'aquesta cambra que havien agafat 60.000 milions de pessetes del 95 i els havien traspasat al 96. Per tant, els pressupostos serveixen per fer allò que jo els havia dit, l'honorable... senyor Escudé, que és: discutim les línies polítiques –per mi, pot ser honorable sense cap dificultat, senyor Escudé–, discutir les línies polítiques dels pressupostos és l'objectiu evidentment d'aquesta cambra, però aquí estem parlant de gestió. I la gestió és el que nosaltres considerem, nosaltres i altres grups de la cambra, que no ha estat correcta.

I una segona apreciació per la qual no podem acceptar l'esmena tal com –ho repeteixo– ha estat presentada, perquè vostè ha dit: «I en tal article..., en tal article..., en tal article...» No, miri, en cap article diu que s'ha de reduir l'endeutament. En cap article diu que s'ha de reduir la morositat. En cap article diu res del que nosaltres diem en la nostra Moció. Per tant, no em citi articles del pressupost, perquè... Bé, els que coneixem bé el pressupost sabem que en cap article diu res del que vostè ha esmentat.

Ara bé, també és cert, senyor Escudé, que no estem en desacord amb el que diu l'esmena. Per tant, nosaltres, com a esmena de substitució del nostre text, no li podem acceptar l'esmena. Ara, si vostès consideressin que pot ser tractada com una esmena d'addició al nostre text, nosaltres no tindríem cap problema a votar una esmena en què el Parlament es preocupa i insta el Govern perquè executi els pressupostos seguint els crite-

ris de Maastricht. Com que és una preocupació que tenim, i que una mica engloba altres temes, no tindríem cap problema a votar-la. Ara, en qualsevol cas, no excloent els altres temes.

Gràcies, senyor president.

El president

Moltes gràcies, senyor diputat.

Acabat el debat, em correspon fer una pregunta al portaveu del Grup de Convergència. El diputat presentant de la Moció ha demanat si el Grup esmenant estaria disposat a acceptar que fos una esmena d'addició i no de substitució, per tant, a la votació, en els termes exactes i precisos; li ho he de preguntar.

El Sr. Escudé i Pladellorens

Gràcies, senyor president. Jo crec que, en aquest cas, és aplicable l'article 135 del Reglament per remissió de l'article 130 i em sembla que allà diu clarament que qui presenta la moció pot presentar esmenes que procurin l'acord entre el text i les esmenes. El senyor Martí Carnicer no ha presentat una esmena; no hi ha acord entre el text i l'esmena, sinó que el que demana és que l'esmena canviï essencialment de contingut.

Per tant, entenc que no és admissible aquesta configuració, que, per altra banda, voldria cridar l'atenció a la cambra amb el fet que, si nosaltres acceptéssim això –que podríem acceptar-ho perfectament, perquè com he dit abans el que ens interessa és aquest toc d'atenció subratllada al Govern sobre la importància transcendental del compliment de la convergència europea–, generariem, gràcies a l'extraordinària habilitat que tots li reconeixem al senyor Martí Carnicer, generariem una pràctica perversa que, a partir d'ara, no caldria discutir d'acord amb el Reglament les esmenes a les mocions; perquè, en definitiva, el que proposa el senyor Martí Carnicer és dir: «Ni l'accepto, ni la deixo d'acceptar. Posem-les juntes en paral·lel i que es votin.» Per tant, a partir d'aquest moment no caldria... Perquè, és clar, en aquest cas, senyor president, quedí clar que el text és molt diferent i potser no es veu amb meridiana transparència el que estaria passant. Però moltes esmenes són de modificació parcial i, amb aquesta tècnica, aniríem presentant a votació successiva tots els matisos que haguessin sortit en el debat.

En definitiva –en definitiva–, senyor Martí Carnicer, nosaltres entenem que aquesta és la posició, i en tot cas, com que el mateix article 135 diu que això no es pot fer en el cas que el Grup presentador de l'esmena s'hi oposi, per segona vegada aquesta cambra, seguint els passos d'un altre diputat, del diputat senyor Oliart, que ho va fer en la legislatura anterior, el nostre Grup s'oposa que es tramiti aquesta esmena, en el sentit de canviar el caràcter de l'esmena, de modificació, pel caràcter d'esmena d'addició.

Moltes gràcies, senyor president.

El president

Moltes gràcies. Aclarits els termes de la votació, anem a procedir a la votació.

S'inicia la votació.

La Moció ha sigut refusada per 48 vots a favor, 58 vots en contra i cap abstenció.

Moció subsegüent a la interpellació al Consell Executiu sobre la política d'habitatge juvenil, especialment pel que fa referència a l'Oficina d'Ajut per a l'Adquisició d'Habitatge

Passem al setzè punt de l'ordre del dia: Moció subsegüent a la interpellació al Consell Executiu sobre la política d'habitatge juvenil, especialment pel que fa referència a l'Oficina d'Ajut per a l'Adquisició d'Habitatge, presentada pel Grup d'Iniciativa per Catalunya - Els Verds. Té la paraula, per exposar-la, el diputat senyor Lora. *(Remor de veus.)*

El Sr. Lora i Lillo

Gràcies, senyor president. Des del Grup d'Iniciativa per Catalunya - Els Verds presentem aquesta Moció amb l'objectiu d'aprovar algunes mesures que ajudin a intervenir de forma positiva sobre el mercat de l'habitatge, amb voluntat de solucionar...

El president

Prego als senyors diputats que guardin silenci. Segueixi, segueixi, senyor Lora.

El Sr. Lora i Lillo

Des del Grup d'Iniciativa per Catalunya - Els Verds presentem aquesta Moció amb l'objectiu d'aprovar algunes mesures que ajudin a intervenir de forma positiva sobre el mercat de l'habitatge, amb voluntat de solucionar la situació que pateixen molts joves en no poder accedir a l'habitatge i, per tant, un alt grau de dependència familiar.

L'any 91, les enquestes assenyalaven que el 83% dels joves entre vint i vint-i-quatre anys seguien depenent dels seus familiars, i que més de la meitat dels joves entre vint-i-cinc i vint-i-nou anys continuaven a casa dels pares. Una altra dada és aportada per l'enquesta de població activa del segon trimestre del 95, on queda explícit que fins als vint-i-nou anys la xifra d'emancipats no supera els no emancipats. Així, tenim dos fenòmens: un, que els pares carreguen sobre les espatlles la responsabilitat de famílies senceres de forma continuada, i per a moltes d'aquestes famílies de forma esgotadora; segon, que amb aquest grau de dependència van avançant actituds conservadores i estàtiques entre els joves, que no afavoreixen en cap cas la regeneració social.

(El president s'absenta del Saló de Sessions i el vicepresident primer el substitueix en la direcció del debat.)

Són diferents factors els que expliquen aquesta situació; no és tan sols la política d'habitatge. És cert que avui la demanda no es correspon amb l'oferta, perquè la demanda està afectada per diferents condicionaments: primer, la flexibilitat del mercat laboral, que comporta

l'augment de la temporalitat dels contractes inestables i les reduccions salarials; el poder adquisitiu dels joves no permet que un gran sector d'aquest col·lectiu pugui accedir a l'habitatge; segon, els joves no tenen l'acumulació de patrimoni que els permeti accedir a l'entrada per a la compra d'habitatge, i tercer, l'oferta de propietat és molt més elevada que la de lloguer, que a Catalunya tan sols representa el 10% del parc d'habitatges.

Hem presentat aquesta línia de debat en la interpellació de l'altre dia i la Moció d'avui, amb la idea que el Pla d'habitatge és insuficient, perquè es posiciona per l'habitatge de compra i perquè les ajudes a la promoció de l'habitatge de lloguer no són del tot efectives. L'altre dia el conseller reconeixia que la iniciativa privada no col·laborava en aquest tipus de promoció, però és que les actuacions contemplades pels sectors més desfavorits representen tan sols un 8% del Pla d'habitatge. Si el Pla d'habitatge es compleix en el seu conjunt, i atenent el mateix estudi de necessitats elaborat per la Conselleria, l'any 2000, quan acabi d'aplicar-se el Pla, tindrem un dèficit de trenta mil habitatges en règim especial. Des del nostre punt de vista, no hi ha una política ofensiva de sòl, de construcció en règim de lloguer, ni ajudes directes als joves perquè lloguin.

Ara bé, des de l'Oficina de la Secretaria de Joventut s'ha avançat amb ajudes molt insuficients per incentivar els joves a llogar habitatges; el que passa és que les condicions són poc efectives, perquè els joves que poden adreçar-se i poden entrar en les condicions de la borsa d'habitatges de lloguer de la Secretaria de Joventut necessiten una nòmina de 130.000 pessetes, un contracte estable de més d'un any, i aquests, aquests joves que tenen aquestes condicions, no són molts i no són els que necessiten les ajudes. Això queda evidenciat quan l'efectivitat de l'Oficina és del 2,5%; no són paraules meves, sinó que són paraules del conseller. Han passat, en quatre mesos, per aquesta Oficina, tres mil joves, i tan sols s'han signat vuitanta contractes; per tant, l'efectivitat d'aquesta Oficina és del 2,5%. Crec sincerament que amb la filosofia d'ajudar els joves directament podríem fer alguna cosa més amb aquesta Oficina; sempre, és clar, que hi hagi voluntat política i finançament; de voluntat política, estem segurs que n'hi ha i, respecte al finançament, vostès, des del Grup de Convergència i Unió a Madrid, estan demanat que la inversió d'habitatge a Catalunya s'incrementi de 2.000 milions per part del Govern central.

Doncs bé, podríem traslladar aquesta Oficina a la Conselleria de Política Territorial, invertint directament des de la Generalitat, per tal de, amb altres criteris, avançar en la filosofia d'ajudar directament els joves per al lloguer d'habitatge, promoure la construcció d'habitatge públic en règim de lloguer. I per tant, aquesta és una de les nostres propostes de la Moció: traslladar l'Oficina a la Conselleria de Política Territorial. Es tracta d'ajudar directament i temporalment joves amb baixos ingressos perquè lloguin habitatges. D'aquesta forma, trencarem puntualment la dependència de determinats sectors de joves. Això s'està fent de forma positiva ja a la Comunitat de Madrid, i tenim també a Catalunya experiències positives de polítiques d'habitatge cap als

joves, com és l'exemple de l'Ajuntament de Sabadell. Així, també cal impulsar les diferents tipologies contemplades en el Pla d'habitatge destinades a sectors socials més desfavorits, el règim especial i la promoció pública directa, i tot això amb la cooperació del cooperativisme.

Per altra part, tenim –ja ho vam dir l'altre dia– seixanta mil habitatges buits a Barcelona. Tothom sap que això encareix el preu de l'habitatge. Proposem gravar fiscalment la «vivenda» buida. Hem de tenir present que ja s'han provat diferents fórmules, com les subvencions per incentivar els propietaris a llogar habitatges, i no han canviat la realitat i no han servir per a molt. Per tant, nosaltres creiem que hem de buscar la fórmula de gravar fiscalment directament l'actitud de tenir habitatge buit.

Una última idea que està contemplada en la Moció és ampliar el Consell Assessor de l'Habitatge, per tal d'incrementar el grau de participació d'agents econòmics i socials. En definitiva, del que es tracta és d'articular, partint del Pla d'habitatge, fent-hi les correccions oportunes, tot un seguit d'iniciatives que, al meu parer, han de trencar l'actual situació del jove cap a l'habitatge. Nosaltres l'hem denominat Pla d'habitatge juvenil. El nom és el menys important; l'important és el contingut.

I vull acabar dient que avui les condicions socioeconòmiques dels joves són molt més preocupants que la sensibilitat que totes, totes les formacions polítiques i institucions tenen cap a aquest col·lectiu. Per dir-ho d'una altra forma, no hi ha consciència real, però sobretot efectiva, de les situacions i dificultats que viuen avui els joves, i és possible que després sorprengui l'avanç d'actituds de resposta que aquest col·lectiu, que aquest sector social desenvolupi. L'únic que vull és defensar que cal més sensibilitat, i sobretot política, concreta cap als joves que assegurí els drets constitucionals: el dret a l'ensenyament, el dret al treball i el dret a l'habitatge. I avui tenim oportunitat d'aprovar alguna mesura concreta entorn del dret a l'habitatge.

Gràcies, senyor president; gràcies, senyors diputats.

El vicepresident primer

Moltes gràcies, senyor diputat. A aquesta Moció diversos grups han presentat diverses esmenes. El Grup Socialista n'ha presentades i, per tant, per defensar-les, té la paraula el diputat senyor Joan Oliart.

El Sr. Oliart i Pons

Gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats, en la interpellació que va tenir lloc el conseller ens va dir a tots els diputats de la cambra que de l'any 90 a l'any 95 es van atorgar 46.000 ajuts a joves de menys de trenta anys, amb una subvenció mitjana de 775.000 pessetes cadascuna. Bé, això, aquesta xifra –que no deixa de tenir la seva importància– podria donar una sensació enganyosa, que és que els plans d'habitatge general compleixen també l'objectiu de proporcionar als joves aquest accés a l'habitatge, que des del nostre punt de vista no aconsegueixen totalment.

És lògic –és lògic– que un bon nombre de joves s'hagin pogut acollir al Pla d'habitatge general, perquè són precisament els joves els col·lectius que, per les seves característiques, més necessiten l'habitatge; per tant, són els clients, són la base fonamental de la clientela que qualsevol pla general d'habitatge tindrà. Per què? Perquè són els que formen les parelles i són els que s'han d'independitzar. Per tant, aquesta xifra, des d'aquesta perspectiva, està clar que podria donar aquesta sensació enganyosa a què abans m'he referit. Ara bé –i a mi em sembla que aquest és el fons de la qüestió–, amb els joves passa exactament el mateix que amb els més grans: n'hi han de rics, o de més rics, i n'hi han de més pobres. I el fet és que avui existeix un gran nombre de joves que no poden accedir a un habitatge en les condicions actuals, i el senyor Lora, doncs, ens ho ha explicat d'una manera molt clara. És una realitat que ningú no pot negar. És per resoldre aquesta situació que creiem en la necessitat de disposar d'un instrument més apropiat, d'un pla específic d'habitatge juvenil que tingui en compte les necessitats reals i concentri i augmenti, a la vegada que proporcioni els habitatges materials, i en dir els habitatges materials em refereixo als habitatges tangibles, reals, físics, on s'hi pugui anar a viure, adequats precisament a aquesta demanda.

Les nostres esmenes van encaminades a remoure dues de les causes que, al nostre entendre, impedeixen l'accés dels joves amb menys recursos. I quines són aquestes causes? La primera i més fonamental, la manca d'habitatge de protecció oficial de règim general i de règim especial, sobretot. I per a això què és necessari? És necessari que hi hagi sòl apropiat, sòl que tingui unes característiques de preu, que s'hi pugui edificar, s'hi pugui construir, al règim general i sobretot al règim especial. I nosaltres entenem que sols el sòl públic pot cobrir aquesta necessitat, sobretot pel que fa al règim especial de la protecció oficial. I és en aquest sentit que presentem un primer punt –una primera esmena, em refereixo–, que intenta –si s'aprova, naturalment– que augmentin les inversions en sòl residencial i que es doni, dins d'aquestes actuacions públiques en sòl, que es doni prioritat a les zones de més densitat demogràfica, que són aquelles precisament que més ho precisin i més ho necessiten.

(El president es reincorpora al seu lloc.)

I la segona de les esmenes va a intentar remoure la segona causa que nosaltres creiem que dificulta l'accés a l'habitatge de determinats joves. Quina és? És el problema que una vegada tenen situat el pis i tenen més o menys els diners per poder pagar l'entrada, i més o menys les perspectives per poder anar pagant les amortitzacions mensuals, en el moment que van a concertar la hipoteca a les entitats de crèdit resulta que si no tenen les suficients garanties i els suficients avals l'entitat de crèdit no els dona, no els atorga aquest crèdit hipotecari. I com es pot solucionar això perquè tothom, tothom que pugui accedir a un pis i que estigui en disposició de fer-ho, pugui accedir també al crèdit hipotecari? Doncs, amb la creació d'un fons de garantia que cobreixi els avals exigits als que volen accedir a una hipoteca per a la compra d'un habitatge social. Vull recordar que aquesta és una iniciativa que el Grup Par-

lamentari ha presentat ja en dues ocasions i que ha estat rebutjada les dues vegades, amb un argument, que és que era una competència, aquesta, compartida amb l'Administració central, i que l'Administració central tenia, doncs, la voluntat de fer-ho o, com a mínim, la intenció de fer-ho.

Però, bé, han passat els anys i no s'ha creat aquest fons i, per altra banda, la Generalitat, el Govern de la Generalitat té les suficients competències estatutàries com per poder crear aquest fons perquè cap llei s'oposa que es pugui fer, i és el que ara, per via d'aquesta esmena, tornem a demanar i a veure si aquesta vegada, doncs, tenim més sort.

Això, en realitat, doncs, són condicions imprescindibles que nosaltres creiem que són necessàries perquè qualsevol pla, sigui un pla general o sigui un pla adreçat únicament als joves, pugui ser realment eficaç i assolir els seus objectius. Molt més quan aquest pla va adreçat als joves que, lògicament, tenen també menys recursos. Nosaltres donarem suport a la Moció que ens ha presentat el portaveu d'Iniciativa per Catalunya, el senyor Lora, tant si ens accepta com si no ens accepta aquestes esmenes, i amb això, senyores i senyors diputats i senyor president, acabem la nostra intervenció.

El president

Moltes gràcies, senyor diputat. La segona esmena del Grup de Convergència Unió... Per presentar-la, té la paraula el diputat senyor Ferran Pont.

El Sr. Pont i Puntigam

Molt honorable senyor president, senyores i senyors diputats, el Grup de Convergència i Unió ha presentat dues esmenes; la primera, al punt segon, és la que tracta dels habitatges buits. Aquesta és una problemàtica realment punyent però una problemàtica molt complexa i molt difícil de resoldre. La nostra esmena va en el sentit d'estudiar conjuntament amb el Govern central propostes d'ajuts positius per mirar de posar aquests habitatges dins del mercat de lloguer.

Ha presentat també el nostre Grup esmena al punt número 4, és l'ampliació del Consell Assessor d'Habitatge. Sembla lògic que després d'uns anys d'aprovar la Llei d'habitatge hi hagi nous agents econòmics i socials interessats a participar-hi i, per tant, el Govern adquireix el compromís de presentar davant la cambra un projecte de llei per modificar la Llei i ampliar el Consell Assessor d'Habitatge.

Quant al punt primer de la Moció presentada, hem de dir que nosaltres compartim la sensibilitat que ha expressat el senyor Lora sobre les dificultats que tenen els joves per trobar un habitatge, compartim aquesta sensibilitat. El que passa és que discrepem una mica en la manera d'enfocar-ho. Pensem nosaltres que el problema primer dels joves és el tema de la feina. O sigui, amb més feina i amb més feina estable el problema de l'habitatge segurament que tindria unes altres solucions, o sigui, nosaltres pensem que no és que falti un pla d'habitatge només, no, el que falta és feina i feina estable sobretot per als joves. Per tant, nosaltres segurament que aquest punt primer l'hauríem enfocat d'una

altra manera. També quant als destinataris d'aquests ajuts als joves em sembla que també tenim una mica de discrepància amb el senyor Lora. Nosaltres, sobretot, el Govern pensa que la prioritat ha de ser per a aquells joves que volen constituir una família, aquests han de ser als que se'ls ha de donar prioritat en aquests ajuts, no només per problemes de convivència de casa, que poden ser més o menys importants, però hi ha un col·lectiu, que és el que més necessita ajuts per a habitatges que són aquelles persones que volen formar una nova família.

Hi ha, doncs, en aquest punt primer unes discrepàncies pel punt de Convergència i Unió però també, per altra banda, com és sabut, hi ha un pla d'habitatge actualment vigent, el 1996-1999 que el Govern central ha anunciat una voluntat de revisar-lo. Dins d'aquesta voluntat el Govern central també ha anunciat la voluntat d'incrementar els lloguers. Ens sembla que això va en la línia, que d'alguna manera el senyor Lora demana i que, per tant, sense necessitat d'aprovar aquest punt primer, aquests objectius de tenir més habitatges de lloguer i tenir unes prioritats en el Pla d'habitatge també podran anar endavant.

Hi ha també el punt tercer, que es demana el trasllat de l'Oficina aquesta de Joventut a Política Territorial i Obres Públiques. Penseu que el conseller ho va explicar a bastament l'altra dia, aquí hi ha una destinació d'uns diners per un acord amb el Govern central que van a Joventut i que, per tant, nosaltres, amb aquest acord no ho podem traslladar a Política Territorial i Habitatge. Compartim els bons desitjos que aquesta Oficina funcioni bé i en el baix percentatge d'èxit que el senyor Lora ens diu li recordo el que deia el conseller, que tingui una mica més de paciència, aquesta Oficina ha començat ara i, realment, els resultats fins avui només són aquests, però hem de confiar que amb el temps es vagin concretant més aquestes postures que tracta l'Oficina.

En resum, doncs, senyor... Ah, hi ha les esmenes del Grup Socialista. Jo he de felicitar una vegada més el senyor Oliart per la seva constància a tornar a portar aquests dos temes aquí, el tema del sòl residencial i el tema del fons de garantia; realment mereix un reconeixement la constància, la incidència del senyor Oliart, però, és clar, li hem de dir el mateix que li hem dit les altres vegades, són dos aspectes, són dues qüestions que tenen aspectes molt positius, com ell els presenta aquí, però que tenen moltes dificultats d'implementació. Aquest sòl públic molts cops vindrà dels ajuntaments, que són les entitats que disposen d'aquest tipus de sòl, el fons de garantia potser hi ha gent que segur que el necessita però hi ha altra gent que s'hi pot intentar acollir i té dificultats d'implementació, i en aquest sentit, a nosaltres –com les altres vegades i sentint-ho molt perquè, ho repeteixo, reconec la constància del senyor Oliart de presentar aquests temes, nosaltres no hi podem donar suport.

Per tant, i en resum –molt honorable senyor president–, per la informació que tinc em sembla que el Grup d'Iniciativa - Els Verds només ens acceptarà l'esmena número 4; des d'ara li demano votació separada del punt número 4 amb l'esmena que ha presentat Convergèn-

cia i Unió si és que després el senyor Lora confirma aquesta acceptació.

Moltes gràcies, honorable senyor president; gràcies, senyor diputat.

El president

Moltes gràcies, senyor diputat. Per fixar la posició del Grup Popular, té la paraula el diputat senyor Daniel Sirera.

El Sr. Sirera i Bellés

Moltes gràcies, senyor president. Si m'ho permet, faré la defensa conjunta de les esmenes i el posicionament del nostre Grup.

Senyores i senyors diputats, el problema de la manca d'habitatge no és una..., ni respon només a la dificultat dels joves per trobar habitatges a preus assequibles. Crec que tots coincidiran amb el nostre Grup si dic que trobar un habitatge assequible és una de les tasques més difícils amb què els joves ens trobem avui dia, perquè són molts els joves que comencen a deixar de ser-ho i encara viuen, per circumstàncies alienes a nosaltres, a casa els pares.

Ara bé, això tampoc pot servir com a excusa per afirmar que des del Govern central i des de la Generalitat de Catalunya no s'estiguin fent coses per tal d'aconseguir fer realitat aquest dret consagrat a la Constitució com és el de poder gaudir d'un habitatge digne.

És cert també que avui els joves som joves molt més temps del que nosaltres mateixos voldríem; la manca de feina o el treball precari impedeix als joves poder disposar dels recursos necessaris per poder llogar o accedir a la compra d'un habitatge; per aquesta raó molts joves comencen a estar carregats d'anys i encara són considerats joves sense que, com deia abans, nosaltres mateixos ens sentim còmodes en aquesta situació. És per això que l'Administració ha de procurar cercar mesures de discriminació positiva envers aquells col·lectius més desfavorits com són els joves per tal de facilitar el seu accés a l'habitatge, i això és, des del nostre punt de vista, el que s'està fent. Òbviament, si ens preguntéssim si això que s'està fent és tot allò que podríem fer, o si els ajuts que s'estan donant són suficients, crec que tothom –inclòs el mateix conseller i el Govern– contestaríem que s'està fent o que s'ha de fer molt més per donar resposta a aquest problema. Ara bé, el que tampoc crec que sigui de justícia és dir que no s'està fent o que el que s'està fent són polítiques d'apàrrador.

S'estan concedint crèdits a baix interès i la subvenció que rep un jove menor de trenta anys duplica la que rep una persona que tingui més d'aquesta edat. Això no és suficient perquè encara hi ha molts joves que no poden accedir-hi, però tampoc podem afirmar alegrement que aquests ajuts no existeixin. Existeix –com deia– un pla d'habitatge 96-99 a casa nostra, un pla recent que recull els principis del Pla d'habitatge anterior i els millora i que contempla també les línies d'ajuts per als joves.

Lògicament, aquest és un pla millorable i és en aquest sentit que havíem presentat una esmena per tal d'estu-

diar l'increment de les actuacions i els ajuts adreçats als joves per millorar les condicions de lloguer i de compra d'habitatges. Una esmena que anuncio que retirem perquè el proper dimarts dia 19 el ministre de Foment ha convocat una reunió sectorial amb els consellers responsables de política d'habitatge de les comunitats autònomes per tal de tractar del proper Pla d'habitatge, les conclusions del qual, segons ens han informat, comportaran ja l'elaboració de l'estudi d'allò que demanàvem en aquesta esmena.

Ara bé, senyor Lora, el nostre partit sempre ha estat un ferm defensor de les polítiques integrals en matèria de joventut i, per tant, com a filosofia general no creiem en els plans específics adreçats als joves. Tenim experiències que demostren que elaborar plans específics per a joves limita molt més l'acció de govern adreçada a solucionar el problema i provoca en molts casos que aquest problema s'agregui.

Els joves no volen l'almoïna de l'Administració i el nostre Grup no vol que siguin tractats com un col·lectiu marginat. Tenim una gran potencialitat i el que ha de fer el Govern és aprofitar-la donant-li un cop de mà. Per tant, no creiem necessari elaborar un pla específic d'habitatge juvenil, i això perquè nosaltres, perquè el nostre partit creu en la concepció horitzontal de les polítiques de joventut i no pas en una concepció vertical com reflectia el text de la Moció presentada.

Altra cosa seria que en el Pla d'habitatge s'incorporessin mesures de discriminació positiva envers els joves, la qual cosa tindria el suport del nostre Grup en la línia que li esmentava abans.

Respecte al que fa referència que el Govern adopti o decreti mesures de caràcter fiscal que gravin la possessió d'habitatges buits, creiem que l'Administració mai pot ser impulsora d'estímul per aquesta via. Són moltes les raons que poden fer que un pis es mantingui buit o que un propietari no edifiqui, i això no sempre respon a interessos especulatius. En tot cas, és cert que des de l'Administració s'haurien de prendre mesures per evitar que aquestes situacions provoquin que l'oferta d'habitatges no augmenti. I la nostra segona esmena va en aquesta línia, ara bé, mai gravant una situació de fet, sinó estimulant de manera positiva el propietari per tal d'incentivar que aquests habitatges puguin ser llogats a preus assequibles per part dels joves.

Pel que fa al trasllat de l'Oficina destinada a la bossa de lloguer que a hores d'ara i des del mes de juny d'enguany, data en què es va posar en funcionament, depèn de la Secretaria General de Joventut i pel que fa al seu trasllat a la Direcció General d'Urbanisme o bé a la Direcció General d'Arquitectura i Habitatge, doncs, això sí que podria en part coincidir amb el plantejament integral que esmentava abans, però cal recordar que aquesta Oficina funciona gràcies a una subvenció atorgada pel Govern central i que ha d'anar adreçada, necessàriament, a joventut. A banda d'aquest motiu –diquem-ne– tècnic, creiem que és lògic i molt més efectiu que aquesta Oficina, pel plantejament amb què ha estat creada, depengui i estigui ubicada a la Secretaria General de Joventut.

Per últim, considerem positiu donar cabuda dins del Consell Assessor de l'Habitatge a altres institucions, organitzacions i associacions que puguin dir la seva respecte als plans d'habitatge i que puguin igualment plantejar propostes i suggeriments sobre temes relacionats amb la política d'habitatge. Això és positiu, això respon a la voluntat d'obrir aquest Consell als agents socials per tal de millorar les tasques i les funcions per a les quals va ser creat i en aquest sentit hem presentat la tercera esmena, malgrat que donaríem suport al text de l'esmena de Convergència i Unió per tal d'arribar a un major consens, un consens, senyores i senyors diputats, que podria ser més ampli si el Grup proposant acceptés l'esmena que el Grup Popular ha presentat en el segon punt d'aquesta Moció. Jo crec, senyor Lora, que aquest és un esforç que val la pena fer.

Moltes gràcies, senyor president, senyores i senyors diputats.

El president

Moltes gràcies, senyor diputat. Poden intervenir, per fixar la posició dels seus respectius grups, aquells que no han presentat esmenes. En primer lloc, pel Grup Mixt, té la paraula el diputat senyor Xavier Bosch.

El Sr. Bosch i Garcia

Sí, gràcies, senyor president. Des de l'escó estant. La intensa i creixent polèmica que s'ha generat els darrers dies al voltant de l'activitat dels «okupes» —amb «k»— ha posat damunt la taula de l'opinió pública la problemàtica present a la societat com és la manca d'habitatge assequible per a rendes modestes. Mentre milers de pisos estan buits i tancats i mentre els propietaris, molt sovint amb polítiques especuladores de locals, de locals buits estan tapiant les portes per evitar noves ocupacions, molts joves es troben que, amb els seus ingressos —si és que en tenen—, no poden aspirar a un habitatge digne i independent del de la família.

El dret a l'habitatge és un dels drets fonamentals, i és per això que el debat sobre els «okupes» no el podem centrar només en si respecta o no la propietat privada. En aquest sentit, els poders públics no es poden desprendre d'aquesta responsabilitat, i tant la Generalitat com els ajuntaments, conjuntament amb la iniciativa privada, han de posar mesures per afavorir que la gent jove, en particular, i tota la població en general i també al marge de si formen o no formen una família i al marge que, en cas que en formin una, de quin tipus sigui aquesta família, puguin gaudir del dret a l'habitatge.

És per això que veiem oportuna i positiva la Moció presentada. Creiem que tothom pot reconèixer que el Govern, el Govern de la Generalitat ha fet coses en aquest camp, i també el portaveu de Convergència i Unió en aquest debat ho ha remarcat, però sí que és interessant que des del Parlament es revisi aquesta actuació i se cerquin formes d'impuls per millorar les polítiques fetes fins ara.

Pel que fa a la Moció presentada, cal dir que veiem positiva la proposta que s'elabori un pla d'habitatge juvenil en les línies proposades per la mateixa Moció.

També entenem necessari i urgent que s'apliquin penalitzacions fiscals per a aquells propietaris que tinguin locals o pisos buits. Aquesta és, al nostre entendre, una mesura de gran importància, i potser caldria treballar-la més a fons i amb el suport i el debat de tot el Parlament. No tan fonamental, però també possiblement positiu per a millorar-ne l'eficàcia, és el fet que es traspassi la borsa de lloguer de pisos per a joves de la Secretaria General de Joventut a la Direcció d'Habitatge i Urbanisme. I, finalment, també considerem positiva l'ampliació —i sembla que en aquest cas ja consensuada— del Consell d'Habitatge, així com també les propostes presentades pel Grup Socialista, a través de les seves esmenes, en el sentit de promoure l'habitatge social a través de diverses mesures.

Per tots aquests motius, senyor president, el nostre Grup votarà a favor de la Moció presentada.

Gràcies.

El president

Moltes gràcies, senyor diputat. Per presentar la posició del Grup d'Esquerra Republicana de Catalunya, té la paraula el diputat senyor Ferrer i Gironès.

El Sr. Ferrer i Gironès

Moltes gràcies, senyor president. Nosaltres, en principi, estem a favor de la Moció i de tots els seus punts, atès que l'objectiu és, efectivament, d'intervenir en el mercat de l'habitatge, perquè nosaltres considerem que els joves són un sector de la població, un segment molt sensible als problemes que té l'habitatge en general, però no cal dir que també hi han altres col·lectius, com els jubilats i determinades classes socials, que en aquests moments es troben molts de problemes i moltes dificultats per a accedir-hi.

Efectivament quins són i quines maneres tenim nosaltres per resoldre el problema de l'habitatge? En primer lloc, cal tenir present que actualment el Pla que se'n diu de l'habitatge però que, en definitiva, el nom exacte és Plan nacional de la vivienda 1996-1999, aquest Pla no està fet per la Generalitat de Catalunya, és de l'Estat espanyol, i la nostra Generalitat, que té competències exclusives en l'habitatge, no ha fet pràcticament res per alterar-lo, modificar-lo o perfeccionar-lo o adaptar-lo a les nostres necessitats; aquest és el primer punt. I passa que actualment la iniciativa privada, que és la que porta el motor del problema de l'habitatge, pràcticament diríem que, dins del conjunt de la promoció d'habitatges..., el que és purament protecció oficial és tan petit que és un percentatge mínuscul, i no cal dir del que són habitatges de règim especial, que encara és més petit.

Però si la protecció oficial no és promou, encara es promou menys el que està destinat a lloguer. Que podria dir jo, per experiència, que ho conec profundament, que en el Principat de Catalunya de fet no hi ha hagut cap entitat privada, llevat d'entitats sense ànim de lucre, que s'hagi dedicat a construir només per al lloguer. Per tant, això és un problema greu.

I no cal dir que trobem molt bé en la Moció el foment de les entitats –diu– del cooperativisme, però jo hi afegiria «i de les entitats benèfiques sense ànim de lucre», les quals la Generalitat de Catalunya té en oblit absolut. Per què? Perquè el Plan nacional de la vivienda ajuda exclusivament mitjançant característiques subjectives i no va per les objectives; és a dir que, que el promotor dels habitatges sigui una cooperativa o que sigui una entitat benèfica, no té cap interès per a la Generalitat de Catalunya, i ho ignora, i no els dona cap ajut. I fins i tot diré que la Generalitat de Catalunya tampoc ajuda ni tampoc controla ni fiscalitza les entitats benèfiques, que n'hi ha unes cent a Catalunya, i que la Generalitat de Catalunya tindria l'obligació de controlar, i no les controla, ni els en demana comptes, ni els exigeix que a final d'any els portin els balanços. I això és una competència exclusiva de la Generalitat de Catalunya. I actualment es regula això per un decret del 5 de novembre de l'any 1955, i la Generalitat de Catalunya no ha fet cap acte de sobirania i ha regulat aquestes entitats, les quals depenen exclusivament d'ella. I així tenim molts de problemes.

I, per tant, les accions positives que hauríem de fer per l'habitatge..., si agafem tipològicament o analitzem punt per punt, tenim, primer, el sòl. El sòl s'ha dit aquí que havia de ser públic. Jo diria que des dels ajuntaments, i sobretot des dels ajuntaments d'esquerres, el que caldria fer és qualificar sòl, qualificar el sòl, per fer-hi habitatges de protecció oficial. Amb aquesta sola qualificació, ja n'hi hauria prou per rebaixar... Perquè vostès han de saber que, perquè un habitatge de protecció es pugui fer, el sòl no pot sobrepassar el 10% del valor del pis. I aquí el que cal és abaratir el sòl, i el sòl no s'abarateix fent grans urbanitzacions, sinó qualificant d'origen, ja d'entrada, en el pla general, que sigui per a habitatges de protecció oficial. I també, per altra banda, que els ajuntaments, sobretot els d'esquerres, cedeixin sòl, que a vegades es fa amb cessió gratuïta pels propietaris..., ho donin a entitats benèfiques perquè facin habitatges de lloguer. (*Remor de veus.*)

Per altra banda, també hi ha...

El president

Facin el favor de guardar silenci!

El Sr. Ferrer i Gironès

...la tipologia... –no els interessa, senyor president, aquest tema–, perquè n'és responsabilitat de molts ajuntaments, molts ajuntaments, que pràcticament no fan res per l'habitatge de lloguer. Perquè hi ha, per exemple, les taxes. Les taxes, jo he calculat que, en un bloc de trenta habitatges, en taxes municipals pràcticament se'n va un pis; o sigui, per cada trenta pisos, l'ajuntament es queda un pis, només pagant la llicència municipal, pagant la plusvàlua, pagant tots els temes de contribucions i de l'IBI. Per tant, això..., també hi ha feina municipal aquí.

I, per altra banda, hi ha el finançament, que el tipus de la protecció oficial no s'ha abaixat; en el mercat ha baixat molt, però això no ha tingut una resposta immediata en els habitatges de protecció oficial. Esperem a veure si l'any vinent s'arregla.

I, finalment, hi ha un tema que ens afecta molt. La protecció oficial només admet dues maneres d'accedir a l'habitatge: o és compra-venda o és el lloguer. I què passa? Que, si vas per compra-venda, a la joventut li és molt difícil. No és que necessiti avals; necessita només la garantia del mateix pis amb hipoteca. Però què passa? Que, si va per lloguer, amb el lloguer sempre pagues lloguer i no accedeixes mai a la propietat. Doncs bé, avui l'Ernest Lluch, a *La Vanguardia*, ha fet un article sobre el Dret civil català. Nosaltres, històricament, en el nostre dret tenim una figura, que és el cens emfitèutic, que admet l'accés a la propietat, i que molts pagesos de la nostra terra avui són propietaris gràcies al cens emfitèutic, i jo crec que això avui s'hauria de modernitzar; és una figura jurídica que encara és moderna, i jo crec que, ja que la legislació de l'Estat només diu que es pot fer compra-venda o només es pot fer lloguer, jo crec que s'hauria de buscar un camí intermedi, pel qual, mitjançant el pagament d'un cens o d'una quota periòdica, no calgués fer entrada en el pis i, buscant un termini –perquè aquest cens sempre hauria de tenir una limitació temporal–, amb el temps podria arribar a l'accés definitiu de la propietat, amb la qual cosa el cens seria modern, es modernitzaria, seria actual; una figura jurídica catalana, típicament catalana, ajudaria els joves, perquè no solament donarien un lloguer amb el qual no accedeixen mai a la propietat, sinó que pagant una mica més del lloguer podrien accedir a la plena propietat, amb la qual cosa jo crec que aquesta figura jurídica que està en el nostre Dret civil..., el nostre Dret civil a vegades sembla que només sigui un dret familiar, i crec que l'hauríem de portar en problemes punyents, en problemes que són d'avui, en problemes moderns i fer-ne un dret dinàmic, un dret modern, un dret que sigui modèlic a Europa.

Res més; gràcies, senyor president.

El president

Moltes gràcies, senyor diputat. Per tal de pronunciar-se sobre les esmenes presentades, té la paraula el diputat proposant de la Moció, senyor Fidel Lora.

El Sr. Lora i Lillo

Gràcies, senyor president... (*Persisteix la remor de veus.*)

El president

Guardin silenci, si us plau.

El Sr. Lora i Lillo

Primer, sobre les esmenes presentades pel Grup Socialista, nosaltres les acceptarem. Són esmenes d'addició i complementen la Moció i les propostes que estan contemplades dins la Moció; per tant, les esmenes del Grup Socialista, les acceptarem.

Pel que fa a l'esmena de Convergència i Unió, l'esmena 1 de Convergència i Unió, creiem que en el tema dels habitatges buits hem de perfilar bé les polítiques fiscals. Nosaltres apostem clarament per una filosofia sancionadora de l'habitatge buit, perquè creiem que l'actitud col·lectiva de tenir en aquest moment seixanta mil habi-

tatges buits a la ciutat de Barcelona és una actitud antisocial, per la manca d'habitatge per als joves. Per tant, creiem que hem de començar a aprofundir en polítiques fiscals sancionadores. Una proposta contrària de desgravació fiscal per als que tenen en propietat habitatge buit durant un determinat període de temps, que és la proposta que ens fa el Grup de Convergència i Unió, pot, al contrari del que intenta l'esmena de Convergència i Unió, interferir en el mercat de forma negativa i donar-se el cas de no introduir l'habitatge al mercat durant un temps determinat pel benefici de les desgravacions fiscals. I en aquest cas no estem parlant de la propietat d'un pis o de petits propietaris: estem parlant que hi ha especulació, que hi ha un sector important de la societat que està fent especulació amb l'habitatge. I, per tant, creiem que la nostra proposta és positiva des del punt de vista de sancionar aquesta actitud.

Per altra part, l'esmena 2 del Grup Popular, que va dirigida també en aquest sentit, també no acceptarem l'esmena 2 del Grup Popular.

Per altra part, l'esmena 2 del Grup de Convergència i Unió, la valorem positivament des del punt de vista d'ampliar el Consell Assessor de l'Habitatge amb nous agents socials i econòmics que participin en aquest debat de quines mesures fan falta per a solucionar aquest problema que avui pateixen els joves.

I sobretot el que m'agradaria dir entorn a les intervencions que hi han hagut és que aquí no és un problema de nom, no és un problema de si el pla és un pla d'habitatge juvenil, si és un pla específic. Aquí és un problema de mesures concretes per a solucionar un problema que té avui la gent jove. Mesures..., que jo estic dient que el Pla d'habitatge avui és insuficient; les propostes, les tipologies que estan dins del Pla d'habitatge són insuficients per a aquest sector. I no estic dient que sigui política d'aparador tot el Pla d'habitatge; això mai ho he dit. Jo he dit que l'Oficina de la Secretaria de Joventut per al lloguer sí que és política d'aparador, i això ho repeteixo avui aquí: el que fa la Secretaria de Joventut, que és la destinada a fer política de joventut per l'habitatge, és política d'aparador, perquè no és efectiva. I no és efectiva perquè el senyor conseller ens deia l'altre dia que en quatre mesos..., jo tinc paciència, però és que en quatre mesos han passat tres mil joves per aquesta Oficina; però és que, dels tres mil joves que han passat per aquesta Oficina, tan sols vuitanta –tan sols vuitanta– han pogut signar un contracte de lloguer. Per tant, jo dic que això és poc efectiu.

Per acabar, faig la següent proposta –si el senyor president m'ho permet–, que és passar, dins del punt 1, el quart paràgraf, que diu «foment del cooperativisme com a eina de promoció privada de caràcter social sense ànim de lucre» –si el senyor president m'ho permet–, passar-lo com un punt separat d'aquest paràgraf i poder votar-lo separatament.

Gràcies, senyor president; gràcies, senyores i senyors diputats.

El president

Diputat senyor Lora –per precisar bé els termes de la votació–, vostè ha acceptat les esmenes del Grup Soci-

alista; ha acceptat, he entès jo que havia acceptat l'esmena número 2 de Convergència i Unió; no ha acceptat la primera esmena del Grup de Convergència i Unió, i no ha acceptat les esmenes del Grup Popular. És així? *(Pausa.)* I ha demanat separar, en el punt 1 de la Moció, el punt d del punt número 1, l'últim punt del número 1, demana votació separada d'aquest punt. *(Remor de veus.)* Ha demanat votació separada, o no? *(Pausa.)* Sense demanar votació separada; separar-lo, només. *(Remor de veus.)* Això vol dir..., entenc que la proposta és córrer la numeració de tota la Moció. *(Remor de veus.)* En definitiva, per precisar bé els termes de la votació: assumides les esmenes socialistes i assumida l'esmena número 2 del Grup de Convergència i Unió, i refusades les esmenes número 1 de Convergència i les tres esmenes del Grup Popular..., i acceptada l'esmena pròpia que fa el mateix proponent, de córrer els números de la seva Moció, donant el número 2 al foment del cooperativisme i els 2, 3 i 4 passen a ser 3, 4 i 5. És així? *(Pausa.)* Queden aclarits els termes de la votació.

El Sr. Sirera i Bellés

Sí, senyor president. Nosaltres demanaríem votació separada, per una banda, dels punts 1, 2, 3 i 4; per una altra, del punt 5, i, per una altra, dels punts 6 i 7.

El president

La numeració nova, diguem-ho així, eh?

El Sr. Sirera i Bellés

Sí, senyor president.

El president

Separada..., 1, 2, 3 i 4 juntes, i separada la 5, de la Moció.

Més peticions de votacions separades? *(Pausa.)* A veure, que fixem bé els termes de la votació: he entès que vostès demanaven, de la Moció, la votació separada del punt cinquè, i junts l'1, 2, 3 i 4.

El Sr. Sirera i Bellés

Del punt actual cinquè, que abans era el quart.

El president

Exacte. Separat.

El Sr. Sirera i Bellés

SI, senyor president.

El president

I separades les dues esmenes del Grup Socialista. I, en canvi, unida al primer l'esmena acceptada de Convergència.

Alguna votació més, separada?

El Sr. Pont i Puntigam

Només per precisar que el punt cinquè és el de l'esmena de Convergència i Unió que ha acceptat el senyor Lora. Gràcies.

El president

Sí, sí, això està clar: és una esmena de modificació. Alguna petició més de votació separada? *(Pausa.)* Doncs procedim a la votació.

Votarem, en primer lloc, els punts de la Moció de l'1 al 4.

Comencem la votació.

Aquests quatre primers punts de la Moció han estat refusats per 44 vots a favor, 57 en contra i cap abstenció.

Procedirem ara a votar el punt número 5, que en realitat és el punt número 2 de l'esmena presentada pel Grup de Convergència i Unió, del qual han demanat votació separada, també.

Iniciem la votació.

Aquest punt de la Moció ha sigut acceptat per la unanimitat de les senyores diputades i els senyors diputats que han exercit el dret de sufragi.

I anem ara a votar l'última votació separada, que són, d'acord amb la petició que ens ha fet el Grup Popular, les esmenes d'addició presentades pel Grup Socialista.

S'inicia la votació.

Les dues esmenes han estat refusades per 43 vots a favor, 51 en contra i 7 abstencions.

Queda així, doncs, aprovada la Moció que havíem sotmès a debat.

Moció subsegüent a la interpellació al Consell Executiu sobre l'assistència sanitària i els serveis d'urgències

Passem, doncs, al dissetè i darrer punt de l'ordre del dia, de la llarga sessió plenària d'aquests dos dies: Moció subsegüent a la interpellació al Consell Executiu sobre l'assistència sanitària i els serveis d'urgències, presentada pel Grup d'Iniciativa per Catalunya - Els Verds. Té la paraula, per defensar-la, la diputada senyora Mayol.

La Sra. Mayol i Beltran

Gràcies, senyor president. Senyores diputades, senyors diputats, quan en nom del Grup Parlamentari d'Iniciativa - Els Verds presentava la interpellació, ara fa quinze dies, començava dient el mateix que vull començar dient avui, i és que, en parlar dels serveis d'urgències, especialment els serveis d'urgències hospitalaris, estem parlant d'un problema complex i que no té solucions fàcils; és un problema que esclata periòdicament, i llavors es genera un gran rebombori per la seva presència en els mitjans de comunicació; és un problema que expressa –i aquesta és la tercera consideració prèvia que volia fer en aquells moments, i que vull fer avui–, expressa una important disfunció del sistema sanitari: la massiva afluència de persones als serveis d'urgències –tres milions de persones de Catalunya; per tant una de cada dues persones de Catalunya, han acudit l'any 95 als serveis d'urgències–, aquesta massiva afluència, el

que fa és expressar disfuncions del sistema sanitari, i no un problema de la ciutadania que acudeix a les urgències.

En aquell moment nosaltres expressàvem quatre grans causes. Les vull recordar, perquè els continguts de la Moció que jo en aquests moments estic defensant reflecteixen..., tenen la voluntat de ser solucions a aquests quatre grans problemes que nosaltres identificàvem.

El primer problema, el principal problema, és un excés de demanda dels serveis d'urgències: a l'entorn d'un 60 o un 70% de les persones que hi acudeixen es considera que no hi haurien d'acudir, com a mínim en els grans hospitals. Això és discutible, ja ho vaig dir en aquell moment, però en qualsevol cas, si això es produeix, és perquè manquen recursos intermedis, perquè manca informació a la població que existeixen aquests recursos, i perquè els recursos sanitaris existents en l'actualitat no tenen la fluïdesa que requeririen per donar resposta als problemes que té la gent. Per tant, un primer gran problema és l'excessiu nombre de persones que acudeixen als serveis d'urgències.

El segon problema que identificàvem, recordin, era la deficient organització de molts serveis d'urgències, especialment –en vull fer menció especial– de l'hospital de Bellvitge. Aquesta organització deficient tenia a veure amb les característiques i tipologia dels professionals, amb els tipus d'horaris que aquests han de fer i amb la manca, diguem-ne, de condicions físiques per treballar.

La tercera problemàtica que identificàvem era els taps que es generen a urgències, degut a la manca de llits, taps que fan que molta gent que hauria de ser ingressada en una hora, diguem-ne, a vegades és ingressada en tres dies perquè hi ha manca de llits, intrahospitalaris i extrahospitalaris, per poder absorbir la quantitat de demanda d'ingrés que es genera.

I el quart problema que nosaltres posàvem sobre la taula era la poca existència, en el conjunt del territori de Catalunya, de centres coordinadors de recursos i, alhora, orientadors i prestadors dels primers auxilis. Perquè m'entenguin, tipus del 061 que funciona a la ciutat de Barcelona, i del qual –òbviament amb correccions, que s'haurien de millorar– nosaltres en fem una valoració positiva.

Aquests eren els quatre problemes que identificàvem. Davant d'això, presentem una moció, una moció que és llarga, té deu punts, i que intenta donar sortida, intenta afrontar aquests problemes. Jo presentaré la Moció, ara, explicant com dóna resposta, al nostre parer, la Moció presentada, als problemes identificats.

El primer punt. Aquí m'hi vull estendre una mica, perquè en diàleg amb el Grup Socialista, a partir d'una esmena que presentaven, que nosaltres considerem que és oportuna, voldríem modificar-lo substancialment, diguem-ne, i diré per què. Nosaltres plantejem que els problemes d'urgències apareixen de vegades arran de problemàtiques greus que surten als mitjans de comunicació; aquí n'hi va haver una, recentment, que va ser la mort d'una persona a Bellvitge, i que a partir d'una denúncia ha generat rebombori a la societat. Nosaltres

plantejàvem —jo crec que aquí ens havíem equivocat, en com ho demanàvem—, demanàvem que el Parlament de Catalunya demanés responsabilitats a l'equip directiu de la Ciutat Sanitària de Bellvitge. Dialogant amb el Grup Socialista, vèiem que era millor, que és més correcte, no demanar responsabilitats a l'equip directiu del centre de Bellvitge, sinó al Govern de la Generalitat, i en definitiva al Servei Català de la Salut, que és qui té la responsabilitat de direcció sobre l'equip directiu de Bellvitge. Aquesta consideració la feia el Grup Socialista; nosaltres la compartim i, per tant, l'assumim.

Després, quan parli del posicionament que he de fer sobre les seves esmenes, llegiré una transacció proposada, que el que planteja —i ho dic ara— és que «el Parlament de Catalunya expressa la seva preocupació per les deficiències en la prestació dels serveis d'urgències per part del Servei Català de la Salut» —que és el responsable a qui el Parlament ha de fiscalitzar, el Servei Català de la Salut—, «i en especial a la Ciutat Sanitària de Bellvitge», i a partir d'aquí, a partir d'aquesta preocupació que expressem i d'aquesta manca, diguem-ne, d'acord amb la política del Servei Català de la Salut pel que fa a les urgències, i en especial a Bellvitge, plantegem un conjunt de punts que haurien de modificar el que seria l'actuació d'aquests serveis.

Vull fer menció especial a això, perquè jo citava, en la intervenció de la interpellació, que fins i tot en el Codi penal —i és un codi penal de recent aprovació— es parla d'un delictes —i això correspon a la justícia, no correspon a la política, però correspon a la justícia—, parlava d'un delictes que diu que el professional que estigui obligat a prestar assistència, si la denega, o quan fa abandonament del que seria la seva funció, serà castigat mitjançant el Codi penal. I aquí no fa referència, només, als professionals que no volen prestar suport sanitari, sinó que fa referència, per exemple, a responsabilitats que a mi sí que em sembla que té el Servei Català de la Salut. I això, en qualsevol cas, els jutges ho haurien d'esbrinar, però em sembla que, políticament, sí que hem de demanar al Servei Català de la Salut que assumeixi la responsabilitat, per exemple, del fet de no dotar de manera suficient els serveis d'urgències de Bellvitge. I la interpretació que fan alguns professionals juristes del mateix Codi penal..., diuen per exemple que, si els professionals han posat en coneixement de la direcció, en aquest cas de Bellvitge, cosa que ha succeït, i en coneixement del Servei Català de la Salut, que els seus recursos són insuficients per fer front a la problemàtica que viuen... I, això, ja els vaig..., recordo que l'any 95, els facultatius especialistes d'urgències van fer menció a la Junta clínica d'un conjunt de mesures, en concret set mesures, que ells creien que s'havien d'aplicar perquè els serveis d'urgències funcionessin, mesures que anaven des de reequilibrar els ingressos que es fan de forma programada de forma urgent; serveis que reclamaven una àrea d'observació que estigués ubicada als serveis d'urgències; serveis que reclamaven un major increment dels professionals amb major grau d'especialització a Bellvitge... Tot això, feien demanda, el que eren, diguem-ne, els serveis d'urgències de Bellvitge, a la seva Junta clínica. Aquestes demandes no han tingut resposta. El Codi penal, si s'hagués d'aplicar el Codi penal, diria que les persones que de-

nuncien això queden exemptes de responsabilitats, i qui les assumeix és qui no ha estat capaç de posar en marxa aquests serveis que se li reclamaven per part dels especialistes. Per tant, ens trobem davant d'una problemàtica en què el Servei Català de la Salut, i també l'equip directiu de Bellvitge, com a derivació del Servei Català de la Salut, no ha estat capaç de corregir les deficiències que els mateixos professionals d'urgències vénen reclamant des de fa molts anys. En aquest sentit, per tant, el Parlament de Catalunya ha d'expressar el seu rebuig a aquesta política.

Responent ja a altres qüestions que tenen a veure amb la problemàtica esmentada, nosaltres en plantegem algunes que van adreçades, clarament adreçades, a reduir la demanda de serveis d'urgència hospitalària.

En primer lloc, campanyes d'informació que difonguin entre la població, divulguin quins són els recursos que existeixen i que no són hospitalaris. Recordin que un 49% de la població que acudia a centres d'atenció primària reformatos no saben que poden acudir als centres d'atenció primària perquè sigui prestada assistència d'urgències; per tant, cal informació.

Cal garantir —i és el tercer punt de la Moció— una atenció continuada en els centres d'atenció primària reformatos. Aquesta atenció primària si la garantim..., aquesta atenció primària està prescrita, ho diuen els decrets que la regulen, però, en canvi, a la pràctica hi ha centres d'atenció primària que no la presten i, és clar, en la mesura que no la presten, això embussa les urgències.

El quart punt de la Moció també va en aquest sentit de reduir l'excés de demanda, i és posar en funcionament recursos intermedis que facilitin la relació entre l'atenció primària i les especialitats, tant a nivell hospitalari com a nivell de CAP d'especialitats, amb una atenció preferent d'aquells casos més urgents. Aquestes mesures de què acabo de parlar d'alguna manera afavoririen una menor demanda dels serveis d'urgència hospitalaris.

Els altres punts de la Moció, en concret el punt 7 de la Moció, el que va és adreçat a millorar l'organització de les urgències —era el segon problema que nosaltres esmentàvem. Què vol dir millorar, per nosaltres, l'organització de les urgències? Vol dir, per exemple, garantir l'experiència dels professionals que hi treballen. I aquí els vull posar un exemple que pot ser una anècdota, però és significatiu. Em comentaven que professionals de la Vall d'Hebron que, quan hi ha vaga de residents i han de baixar a les urgències els metges adjunts, no hi ha taps a les urgències, no hi ha taps perquè es fan menys proves, es fa menys espera i s'ingressen menys pacients. Això és significatiu, és significatiu el que deia jo abans, que en la mesura que els professionals que treballen en les urgències, en la seva gran majoria, són persones amb tota la capacitat del món, però amb menys experiència, i amb manca de supervisió, moltes vegades, això genera retencions a les urgències, genera més proves, per tant més despesa, i més incomoditats. Per tant, nosaltres el que diem és que si hi ha d'haver residents, han de tenir una bona supervisió, i perquè hi hagi una bona supervisió això implica que hi hagi més dotació de personal adjunt.

Altres punts de la Moció fan referència al que significaria per a nosaltres fer front al tap de la manca de llits. En concret, el punt cinquè planteja que en el Parlament de Catalunya es presenti, en el termini de sis mesos, el Pla director dels serveis sanitaris i sociosanitaris que permeti veure com fem front a la demanda sociosanitària present en la societat en aquests moments. Miri, ahir sortia publicat en un diari que en aquests moments en el conjunt de l'Estat unes 18.000 persones estan ocupant llits sanitaris quan en realitat són pacients crònics que necessitarien llits sociosanitaris; per tant, tenim aquí un tap produït per una presència de malalts no adequats, que serien llits sanitaris.

I, per últim, en la Moció, nosaltres plantejàvem la necessitat a Bellvitge de fer el que han fet a molts hospitals de nivell molt més baix que Bellvitge, per exemple hospitals de comarques, que és posar en funcionament una àrea d'observació per a aquelles persones que necessiten la compensació de la seva reagudització de la malaltia, és a dir una àrea d'observació annexa a urgències, una mena d'UCI d'urgències que permet també drenar malalts, que així evites ingressos i al mateix temps evites taps a urgències.

Per últim, l'últim punt era posar en funcionament les actuacions oportunes per tal d'incrementar el confort psicològic i físic de les persones que acudeixen a urgències.

El president

Senyora diputada, se li ha acabat el temps.

La Sra. Mayol i Beltran

Els asseguro que aquests dies que he hagut de viure l'experiència personal d'estar-me moltes hores a urgències, els asseguro –com també vostès ho poden pensar– que el confort psicològic i el suport emocional és tan important com el que són les mesures físiques. Per tant, crec que el Govern hauria de fer un esforç en aquest sentit.

Gràcies.

El president

Moltes gràcies, senyora diputada. Hi ha presentada una esmena del Grup Socialista Per defensar-la, té la paraula la diputada senyora Carme Figueras.

La Sra. Figueras i Siñol

Moltes gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats, el Grup Socialista ha presentat un conjunt de cinc esmenes a aquesta Moció; tres d'elles són de canvi total de la redacció, ja que creiem que són qüestions de fons i no només merament formals.

Nosaltres creiem, analitzant la Moció, que no podíem donar suport al primer punt que planteja la Moció, pel que diu de demanar responsabilitats a l'equip directiu de la Ciutat Sanitària i Universitària de Bellvitge com a responsable de les condicions del servei d'urgències, i ja parla fins i tot de la mort –lamentable, per cert– d'una persona, ja que creiem que qui té la responsabilitat de vetllar pel bon funcionament dels serveis d'ur-

gències i per la seva qualitat és el Servei Català de la Salut; en cap cas correspon a aquest Parlament demanar i depurar responsabilitats a l'equip directiu de l'hospital i, per tant, això té, en tot cas, la seva via per part del mateix Servei Català de la Salut o bé la via judicial.

Aquesta creiem que és una qüestió important, és una qüestió de fons i per això el Grup Socialista proposava substituir el primer punt de la Moció per una nova redacció en el sentit de dir: «Instar el Consell Executiu a garantir les dotacions suficients de personal i recursos dels serveis d'urgència i, en especial, vetllar per la qualitat dels serveis d'urgències de la Ciutat Sanitària i Universitària de Bellvitge i reduir les demores que s'hi vénen produint.»

Crec que la diputada senyora Mayol, pel que ha anat explicant, recull la nostra preocupació en aquest sentit; la transacció, per tant, que proposa ja avanço que seria acceptada pel nostre Grup, ja que contempla..., a més a més, en concret quedaria la redacció amb un preàmbul en aquest sentit.

Pel que fa al segon punt de la Moció hi estem d'acord, realitzar campanyes institucionals d'informació sobre els recursos d'urgències a cada territori.

Al punt tres, que parla de garantir l'atenció continuada als centres d'atenció primària reformats, hi proposem un afegit que creiem que millora el tema i que és: «al mateix temps, garantir un equipament bàsic que permeti atendre els nombrosos problemes de salut aguts susceptibles de ser resolts en l'àmbit de l'atenció primària.» És evident que els problemes que pateixen els serveis d'urgència hospitalaris són en molt bona mesura provocats perquè no funcionen tal com seria desitjable els serveis d'urgència de l'atenció primària i que moltes coses poden ser resoltes en l'àmbit de la primària sense necessitat de passar a les urgències hospitalàries. Per tant, aquest punt creiem que així quedaria fins i tot millor.

Al punt quatre de la Moció, hi fem una de les esmenes de substitució que comentava, de canvi també de redacció. Nosaltres creiem que en aquests moments hi ha un dèficit de coordinació entre l'atenció primària, l'especialitzada i l'hospitalària, i aquest dèficit és en el sentit que ara no hi ha la possibilitat d'establir una via de visita preferent. És a dir, o es va per la via d'urgència, de presentar-te als serveis d'urgències hospitalaris, amb la qual cosa es col·lapsen els serveis d'urgència per patologies banals –com molt bé explicava la senyora Mayol– o bé les llistes d'espera i les demores són molt llargues per a les visites o per a proves complementàries, o per a les visites especialitzades en aquests casos.

I, per tant, nosaltres creiem que aquesta possibilitat d'establir una línia preferent, que per descomptat ha de ser el metge de la primària qui determini quan és necessària aquesta via, i que pot moure's no com diu la Moció, creiem nosaltres, en vint-i-quatre hores, sinó al voltant de la setmana o deu dies, podria ser una solució per treure, doncs, per evitar aquests col·lapses que a vegades es produeixen, però tampoc no causar la inseguretats d'haver d'esperar moltes vegades mesos en segons quines proves complementàries.

Per tant, proposem una nova redacció que diu: «Estudiar els mecanismes de coordinació de recursos per tal d'establir unes línies de visites preferents en relació amb el temps estimat, des de l'atenció primària, com a demora màxima en funció de la patologia, per a consultes externes o per a explotacions complementàries.»

Ja en el punt cinc, nosaltres també vam reclamar, estàriem d'acord en aquest punt, vam reclamar la posada en marxa –i ho hem reclamat contínuament, la darrera vegada va ser en el debat de pressupostos del 96– d'un Pla director de serveis sanitaris i sociosanitaris. Contínuament hem dit que cal endegar aquest Pla per incrementar els recursos de llits sociosanitaris i adaptar a les nostres necessitats actuals les dimensions dels hospitals i dels llits dels hospitals d'aguts.

El punt sis és un punt important per a la solució, creiem nosaltres, de bona part dels problemes que tenen avui els serveis d'urgències al nostre entendre. Ja en el més de febrer d'aquest any, des del Grup Socialista vàrem indicar en aquesta cambra al conseller de Sanitat la necessitat d'estendre inicialment, a la conurbació urbana de Barcelona, el 061 com a centre coordinador de les urgències i de l'atenció a les urgències domiciliàries.

En molts casos, la demanda d'atenció urgent als hospitals –com deia abans– és en bona part per patologies banals que poden ser resoltes en l'àmbit de la primària o per un metge de primària. Aquest excés de demanda perjudica l'atenció als malalts que realment necessiten aquesta atenció urgent hospitalària, i per això un recurs com el 061, amb una atenció que amb serveis mèdics discrimina des de l'origen quin és el problema, s'ha demostrat a la ciutat de Barcelona com una via molt eficient.

Per tant, donarem suport al que es planteja en aquest punt per tal d'estendre aquesta tipologia del servei coordinador de les urgències –061– al conjunt de Catalunya, donant prioritat a l'àmbit del Baix Llobregat. I aquí fem un afegitó en la nostra esmena, que és dir Baix Llobregat i l'Hospitalet de Llobregat, perquè creiem que tan necessari i tan prioritari és un lloc com un altre.

En el punt set, que és el que es refereix..., proposa aquest punt que es garanteixi la presència de professionals amb experiència als serveis d'urgència per tal de supervisar els treballs de metges i metgesses residents que hi intervenen, nosaltres creiem que no correspon al Parlament entrar a definir quin ha de ser el funcionament orgànic i jeràrquic dels serveis d'urgència. La supervisió de les tasques és de suposar que es fa i, en tot cas, és al Servei Català de la Salut a qui correspon l'organització jeràrquica dels professionals i al Parlament a qui correspon demanar responsabilitats sobre això i que les coses funcionen bé, al Departament o al Servei Català de la Salut.

Per tant, nosaltres proposem la substitució d'aquest punt per una nova redacció que digui: «Garantir que els professionals que treballen en els serveis d'urgències disposin de la formació i experiència adequades.» Creiem que és això el que nosaltres hem de reclamar del Consell Executiu.

A la resta de punts de la Moció, pel que fa a mecanismes de drenatge hospitalari, àrees d'observació, mesures per a increment de confort dels malalts i familiars que esperen als serveis d'urgències, hi donem el nostre suport.

També ja dic ara que les transaccions que han estat presentades i presentarà la diputada senyora Mayol ens semblen acceptables al Grup Socialista, perquè contempen molt bé el fons de les nostres preocupacions i bona part de les nostres esmenes.

I per acabar vull dir que la posició del Grup Socialista en aquest tema dels serveis d'urgència ha estat la de fer un seguit de preguntes al Consell Executiu, a més de les que ja vàrem fer el mes de febrer, en el sentit de poder analitzar a fons les dades de què disposa la Comissió que va dir el senyor conseller aquí en aquest plenari que estava funcionant i que s'havia creat a primers d'anys, que és una Comissió d'anàlisi que disposa d'informació diària sobre tot un seguit de dades puntuals de les urgències a Catalunya. Creiem que cal que analitzem en profunditat aquestes dades i veure si calen també, a part d'aquestes que estem proposant, altres accions en relació amb la reforma dels serveis d'urgències no només a l'hospital de Bellvitge, sinó també a d'altres hospitals d'arreu de Catalunya.

Tanmateix també, la propera setmana es veurà a la Comissió de Política Social una iniciativa del Grup Socialista en el sentit d'establir garanties de temps màxims en les llistes d'espera per a intervencions quirúrgiques i proves complementàries. Crec que aquesta també pot ser una bona mesura per tal de reduir la pressió de les urgències hospitalàries; és més, el Síndic de Greuges en el seu informe de l'any passat ho recomanava amb molta insistència.

Per tant, perquè els ciutadans no hagin d'esperar els mesos que han d'esperar per les llistes d'espera i perquè hi hagi certa confiança..., és cert que les llistes d'espera són impossibles d'eradicar, però sí que també és cert que donar unes garanties de temps màxims pot donar, moltes vegades, que no s'acudeixi per la via d'urgència, perquè saps que el temps és limitat i que hi ha una garantia que et diu que és un temps acceptable segons la patologia.

Per tant, demano ja i aprofito aquest moment per demanar al Grup de la majoria que es miri aquest tema amb bons ulls.

Moltes gràcies.

El president

Moltes gràcies, senyora diputada. Poden intervenir per fixar la posició els respectius grups que no han presentat esmenes. En primer lloc, pel Grup Mixt el diputat senyor Xavier Bosch.

El Sr. Bosch i Garcia

Gràcies, senyor president; des de l'escó. Començaré dient que compartim plenament les preocupacions reflectides en la interpellació de l'anterior Ple i en la Moció que avui es presenta.

També compartim la necessitat que hi hagi una voluntat per millorar els serveis d'urgència. Per això cal, entenem, entre altres coses, més formació en els propis professionals que els fan funcionar, més mitjans tècnics per al seu treball, i també més informació a la ciutadania per tal que no s'abusi d'aquest servei.

Aquest darrer punt va lligat a l'estructura general de la sanitat pública i sobretot a l'excessiva llargada de les llistes d'espera per a certs tractaments, que fa que surti més a compte anar a urgències que esperar diversos mesos per anar a una visita.

Tot i així, no acabem de veure del tot bé la forma d'algunes de les propostes, especialment de la primera. Per això, doncs, agraïm, o entenem que es positiu, que s'acceptin les esmenes del Grup Socialista, que entenem que, sense modificar-ne el fons, retoca la forma i evita susceptibilitats innecessàries.

Pel que fa a la resta de propostes, globalment les compartim, tot i el risc existent d'intentar resoldre, amb paràgrafs breus, problemàtiques complicades i que podrien ser motiu, cadascuna d'elles, de debats monogràfics. En qualsevol dels casos, i per la nostra coincidència amb aquesta proposta, el nostre Grup hi votarà a favor. De totes maneres, i per acabar, em permetran una referència al dia d'avui. Encara que la Moció tracti bàsicament dels serveis d'urgència, però donat que estem parlant de temes sanitaris, i espero que amb el permís del president i de la diputada proponent de la Moció, vull deixar constància en aquesta cambra que avui es celebra el Dia Mundial de la Diabetis. Com saben, això, la diabetis, és una malaltia crònica que cada dia afecta més persones de les societats avançades i que encara falten moltes investigacions i molts recursos per guanyar-li la batalla. Per aconseguir eradicar-la, o com a mínim controlar-la de forma que la gent afectada pugui fer la vida al més normal possible i lliure d'angoixes i sobresalts.

Gràcies, senyor president.

El president

Gràcies, senyor diputat. Pel Grup d'Esquerra Republicana, té la paraula el diputat senyor Benach.

El Sr. Benach i Pascual

Gràcies, senyor president. De l'escó estant mateix i amb tota brevetat, perquè poca cosa més es pot afegir als molts i molts arguments que s'han exposat avui aquí. D'alguna manera la interpellació, tant en la seva doble vessant, per part del Grup d'Iniciativa i per part del Govern, va constatar el fet evident que el tema d'urgències és un tema no resolt a casa nostra, no resolt pel sistema sanitari i, d'alguna manera, es va centrar molt en un cas concret, però que hem de tenir clar que hauríem, en tot cas, de centrar-lo a nivell de tot Catalunya, ja que, si bé és cert que el cas de Bellvitge és flagrant i, a més a més...

El president

Per favor, guardin silenci.

El Sr. Benach i Pascual

...hi ha hagut alguna mort recent, la qual cosa sempre ho complica, també és evident que els problemes d'urgències, el col·lapse que es dona en molts casos, és un problema generalitzat.

Per a nosaltres hi ha tres factors fonamentals, tres factors que a més a més s'han dit tant a la interpellació, com en la resposta del Govern, com en la Moció que es desprèn de la interpellació. Un tema seria el tema de la informació. La informació als usuaris de les urgències. És evident que l'usuari de les urgències no sempre respon a un criteri d'urgències i, per tant, aquest és un tema a resoldre. Un tema difícil de resoldre com ja s'ha dit, però un tema a resoldre de manera urgent. Només que cadascú anés on li toca, segurament que aquí arreglaríem una part important de la qüestió.

Un segon factor és evident que també és el paper que han de jugar els centres d'assistència primària. També s'ha donat el cas –també s'ha donat el cas– que..., bé, en alguns CAP no acaben de tenir un bon servei d'urgències i això provoca que moltes vegades els centres més de referència acabin col·lapsats. Això vol dir que l'estructura no és l'adequada, i segurament que si fòssim capaços de trobar aquesta estructura adequada i que si els CAP tinguessin aquesta estructura d'urgències pertinent, segurament que això implicaria una racionalització i una distribució diferents de les assistències d'urgències. Només que això es pogués resoldre, resoldríem també una altra part important del problema. És evident que en aquests moments si tu portes un «nano» amb una urgència a un CAP i en aquest CAP no hi ha pediatre, lògicament, vas a un altre lloc perquè allí no te l'atenen, o te l'atenen en unes condicions que no són les que la persona voldria. Per tant, fixem-nos que ja tenim dos aspectes, un que és el d'informació, l'altre que és de l'estructuració pròpiament, que ja ajudarien a resoldre un problema de per si greu.

Finalment també hi ha un altre tema que seria la concepció de les urgències en si, que també se n'ha parlat molt i no cal repetir: el tema del 061. El tema del 061, que seria bo que tingués una extensió territorial molt més gran que la que té en aquests moments, i no només per al Baix Llobregat, sinó a nivell de Catalunya; el tema d'emergències mèdiques no tan estrictament considerades com a serveis d'urgències, però sí que tenen una relació directa que, de fet, en la interpellació tampoc se'n va parlar, però nosaltres voldríem treure-la, entre altres coses, perquè en aquests moments s'estan donant problemes greus de coordinació entre el que són, el SEM fa molta més referència als casos d'accidents, però en definitiva també són urgències, i es donen casos greus de no-coordinació i, fins i tot, d'una certa disfunció amb alguns elements. I per tant, aquest també és un tema a resoldre, a incrementar el seu àmbit territorial, a resoldre els aspectes de coordinació i bon funcionament.

Per tant, poca cosa més a afegir. Totes les reflexions han estat fetes, tant per les dues diputades que han intervingut amb anterioritat, tant la senyora Mayol com la senyora Figueras. Penso que el que hauríem de fer, en definitiva, és afegir-nos a les moltes reflexions que han

fet; desitjar que aquest sigui un primer pas per intentar resoldre un problema greu, un problema del sistema sanitari en definitiva, i anunciar el nostre vot favorable, tant a la Moció com a les esmenes a què s'ha fet referència.

Gràcies, senyor president, senyores i senyors diputats.

El president

Moltes gràcies, senyor diputat. Per fixar la posició del Grup Popular, té la paraula el diputat senyor Isidre Bonet.

El Sr. Bonet i Palau

Moltes gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats, en primer lloc, senyora Mayol, li vull donar les gràcies, perquè en la seva interpellació no va carregar contra els professionals de la medicina, cosa a la qual estem bastant acostumats, i potser seria el més fàcil, a la vegada. Li asseguro que casos com el que van passar a l'hospital de Bellvitge marquen profundament el personal que atén en aquell moment. En la Moció que ara debatem es tracta un tema que per la seva complexitat és molt difícil de simplificar i tractar en conjunt. I penso que això és el que es vol fer avui aquí.

En el primer punt s'atribueixen responsabilitats i es fan afirmacions que crec que no és aquest Parlament a qui toca discutir-ho. És molt fàcil fer afirmacions, però s'han de valorar i tenir en compte circumstàncies i altres factors abans de fer-les, i ja hi ha organismes que s'encarregaran de valorar-les i depurar-les; i no són precisament el Parlament de Catalunya. Campanyes d'informació, se'n fan. A tots els CAP es troben fullatons informatius on s'expliquen les possibilitats d'atenció que es tenen i, a més a més, el metge de capçalera pot informar d'aquestes possibilitats, així com els serveis administratius de l'INSS. Jo crec que no és un problema d'informació, sinó, més aviat, d'educació sanitària.

S'ha dit en aquesta cambra: «Només l'han vist R-1 i altres residents.» Crec que hauríem d'aclarir una mica aquest tema. El metge resident és un professional en possessió del títol de llicenciat en medicina i cirurgia i, per tant, facultat per exercir la professió mèdica; i moltes vegades, i donada la dificultat d'accedir al MIR, amb força anys d'exercici. És lògic que dependrà de la competència i vàlua individual, però no es pot pressuposar que tots els residents són inexperts. Per això, pensar a tutelar, com es demana, la feina d'aquests professionals per gent amb més experiència –cosa que, per altra banda, ja es fa– és una proposició, penso, poc afortunada, ja que en el nostre país és una de les més tutelades del món en aquest terme. Per altra banda, pensem que en aquesta Moció, com he dit abans, es toquen moltes facetes sanitàries, totes elles àmplies, amb problemes concrets i diferenciats. Per a cadascuna caldria, doncs, una anàlisi més acurada que no s'ha fet en aquesta Moció.

Senyora Mayol, amb la màxima cordialitat –i sap que la hi tinc–, jo li demanaria que retirés la Moció i intentéssim arribar entre tots a algun punt de consens en aquests temes. Per tot això, vull concloure que aques-

ta mena d'iniciativa parlamentària no és la més adient per donar sortida als problemes que són el fons de la qüestió, tot i que compartim alguns punts en ella plantejats; però, com he dit, no crec que sigui la millor manera de cercar i aplicar solucions.

Així, doncs, anunciem el nostre vot en contra, donat que no podem compartir algun dels punts que en ella es demanen, ni tampoc la via utilitzada.

Moltes gràcies, senyor president, senyores i senyors diputats.

El president

Moltes gràcies, senyor diputat. Pel Grup de Convergència i Unió, té la paraula el diputat senyor Josep Lluís Fernández.

El Sr. Fernàndez i Burgui

Moltes gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats, avui lamento sincerament la brevetat. Em sap fins i tot greu, lamentar la brevetat. De totes maneres, i malgrat que tots els il·lustres i il·lustres diputades que m'han precedit han variat substancialment el to que en principi..., i al qual m'he atendre, que és el text escrit de la Moció, jo m'ofereixo, tal com s'ha dit, a donar tota mena d'explicacions als punts respectius i la col·laboració, per tal de poder resoldre un problema que ens angossa a tots, com són les urgències, però, tal com es va dir a la interpellació que va donar origen a aquesta Moció, el problema fonamental, que és que la lectura del primer punt d'aquesta Moció ens «frapa» d'una manera molt fonda, en tant que es menciona allà un fet concret que, com es va dir a la interpellació, està *sub judice*, i per tant, competeix exclusivament a l'autoritat judicial esbrinar les responsabilitats que se'n poguessin derivar. Però, a més, aquí, després, sembla que s'ha parlat que si s'havien avançat i s'ha de demanar o no responsabilitats; penso, senyora Mayol, que en aquest cas vostè ja ha dictat sentència i ens vol passar al Parlament que també la dictem. Perquè allà diu «demanar responsabilitats», i això és una instància que no correspon al Parlament, sinó a la justícia.

Degut precisament a això, que aquesta lectura d'aquest punt és absolutament inadmissible, malgrat que m'agradaria poder-li desenvolupar tots els altres punts, ha mogut a rebutjar aquesta Moció pel nostre Grup Parlamentari. I estic disposat a donar-li després totes les explicacions, satisfaccions i a dialogar, a resoldre tota la resta de problemes, però –ho reitero– el Grup Parlamentari nostre votarà «no» a aquesta Moció.

Moltes gràcies, senyor president.

El president

Moltes gràcies, senyor diputat. Per pronunciar-se sobre les esmenes presentades, té la paraula la senyora diputada proponent de la Moció, la diputada senyora Imma Mayol.

La Sra. Mayol i Beltran

Gràcies, senyor president. Senyores diputades, senyors diputats, diríem que ha passat una cosa insòlita. No està

de més. El Grup Parlamentari de Convergència i Unió castiga el Grup Parlamentari d'Iniciativa - Els Verds perquè ha fet un primer punt de la Moció que no agradava i, a partir d'aquí, ni miren la resta de punts.

Molt bé. Jo, en qualsevol cas, i entrant a posicionar-me sobre l'esmena del Grup Socialista, a mi no em costa reconèixer errors –és una cosa que no em costa. I en el nostre punt hi havia un error. I el Grup Socialista l'ha esmenat i jo els he donat la raó. Les responsabilitats que havíem demanat nosaltres és al Govern i no a l'equip directiu –hi estic d'acord. Si de cas, el Govern, no el Servei Català de la Salut, ha de demanar responsabilitats a l'equip directiu. Però no confonguem això amb el missatge que ha donat el senyor Fernández Burgui. El Parlament de Catalunya té tota l'obligació, no només el dret, de demanar responsabilitats al Servei Català de la Salut. I és diferent el que hagin de dir els jutges, que els jutges decidiran segons la llei. Estic posicionant-me sobre la Moció del Grup Socialista, sobre les esmenes del Grup Socialista.

No és el mateix el que han de fer els jutges, que és dir qui és responsable de la mort d'aquesta persona, que les condicions en què va morir, d'un servei i d'una organització del Servei Català de la Salut que és el responsable de les condicions en què està el servei de Bellvitge. Per tant, separem les coses: és el Servei Català de la Salut qui té la responsabilitat, a ell l'hem de demanar, però sí que hi ha responsabilitat política de com estan organitzats els serveis d'urgències. Això no ho han de dir els jutges. Això ho ha de dir la Generalitat de Catalunya, la responsabilitat.

En relació amb les altres esmenes... En relació amb les altres esmenes, jo diria que l'esmena número 2 l'acceptem; senyor president, l'acceptem. És afegir i millorar la redacció del punt 3 de la nostra Moció. En relació al punt 4, oferim una transacció. Estem d'acord tots els grups que fan falta recursos intermedis. Estem d'acord que és important que hi hagi aquest nivell d'atenció que agiliti les urgències; i aquí, el que faríem nosaltres és, simplement, suprimir del nostre text l'última frase; és a dir: «en menys de vint-i-quatre hores per a les persones que ho necessitin», perquè li semblava al Grup Socialista que potser vint-i-quatre hores era massa poc temps. Tota la resta del nostre redactat els sembla bé i reduir, simplement, treure aquesta part.

L'esmena del Grup Socialista número 4 l'acceptem, i de bon grat. Ells posen èmfasi, com diem nosaltres, en el fet que la comarca del Baix Llobregat és una comarca que necessita preferentment ja l'extensió del servei coordinador, el 061, i afegeixen l'Hospitalet del Llobregat: és un encert, perquè és veritat que és una àrea molt poblada que ho necessita, per tant, millora també el nostre text.

En relació amb l'esmena número 7 del Grup Socialista. Aquí també oferim una transacció que va en la següent direcció, i també enllaça amb una reflexió que feia el senyor Bonet, del Grup Popular. Quin és el sentit

d'aquesta esmena? Què reforça? I jo proposo la transacció per arribar a un acord. Què diem nosaltres? Nosaltres diem que en els serveis d'urgències és clar que hi ha d'haver MIR. Residents, és clar que n'hi ha d'haver; i tenen tot el mèrit, els MIR. I jo no poso en qüestió la seva feina.

El que també dic és que el MIR és un metge en formació, i qualsevol decisió que ha de prendre un MIR ha de ser supervisada. En primer lloc, per a benefici dels mateixos MIR: el que és inacceptable és que tu, que estàs en formació, entomis la responsabilitat de les feines que tu fas. El MIR és un metge en formació i ha de ser supervisat, i els professionals que hi ha avui, supervisors, que són els adjunts, són insuficients per a la feina que fan els MIR. I, per tant, la transacció seria, seguint el text, és: «Garantir que els professionals que treballen en els serveis d'urgències disposin de la formació, supervisió i experiència adequades.» Per tant, sí que tinguin experiència i sí que tinguin supervisió. En primer lloc, redunda en benefici dels mateixos MIR.

I, per acabar, jo voldria lamentar, senyor president, que Convergència i Unió no hagi presentat esmenes que poguessin millorar la Moció. Penso que és una problemàtica important. Hem intentat fer una moció extensa per recollir tots aquells aspectes que hi influeixen i no fer demagogia: aquí hi ha deu punts de la Moció que recullen la globalitat. Jo ho lamento, penso que és un signe de prepotència, penso que és un signe de manca de voluntat política i és un signe que les coses només s'arreglen quan apareixen escàndols als mitjans de comunicació.

Moltes gràcies.

El president

Moltes gràcies, senyora diputada. Haig de preguntar a la diputada esmenant del Grup Socialista si no s'oposa a les transaccions formulades per la diputada senyora Imma Mayol.

La Sra. Figueras i Siñol

No, no, senyor president, hi estem d'acord.

El president

Doncs, preparem-nos per a la votació. Procedim a la votació. Haig de preguntar si hi ha alguna petició de votació separada. *(Pausa.)* No n'hi ha cap.

S'inicia la votació.

La Moció ha sigut refusada per 42 vots a favor, 53 vots en contra i cap abstenció.

Senyores i senyors diputats, agraint-los la seva presència en aquests moments a l'hemicicle, no em queda sinó proclamar que s'aixeca la sessió.

La sessió s'aixeca a tres quarts de tres de la tarda i cinc minuts.